A. C. MEYER

Fata rea, dar bună

Fata rea, dar bună

Fetele – Partea întâi

A.C. Meyer

Prolog

Poate dragostea să fie mai puternică decât frica de a iubi ?

Malu trăiește viața la maxim, ca și cum fiecare zi ar fi ultima zi din viața ei. Nimic nu pare să o dărâme. Singurul mod în care își dezvăluie fragilitatea și sensibilitatea este prin arta delicată și intensă, precum și în brațele lui Rafael - cel mai bun prieten al său și locul în care se simte în siguranță. Această prietenie aduce sentimente puternice, dar, în același timp, înspăimântătoare - pe care niciunul nu e dispus să le exploreze.

Când dorința depășește rațiunea, Malu și Rafa își permit să trăiască o relație fără restricții, dar, în același timp, intensă și pasională, ceea ce îi conduce printr-un roller coaster de emoții. Până în ziua în care soarta le pune în față o capcană crudă, așa că Malu trebuie să ia o decizie fatală și dureroasă pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubește.

Fata rea, dar bună

Ilustrația de pe Copertă realizată de: Luizyana Poletto

Traducerea: Ștefania Toma

“În cele din urmă, totul va fi în regulă și, dacă nu, înseamnă că încă nu este sfârșitul.”

Fernando Sabino

Pentru Sebastião Cantarino (in memoriam).

Ai plecat atât de devreme...și a rămas un mare dor.

Capitolul unu

“Persoana nepotrivită trebuie să o întâlnească toată lumea, pentru că viața nu e corectă, nimic nu e corect.”

Luís Fernando Veríssimo

Malu

Aceasta nu este povestea clasică despre o prințesă care a trăit într-un castel până când, într-o zi, l-a întâlnit pe prințul fermecător, s-a îndrăgostit de el și amândoi au trăit fericiți, mergând spre apusul soarelui călare pe un cal alb. Nu sunt o prințesă, niciodată nu am fost. Asta nu înseamnă că viața nu mi-a oferit șansa de a fi o mică prințesă, dimpotrivă. M-am născut într-o „familie convențională”, ca să zic așa. Părinți conservatori, școală tradițională. Dar am fost întotdeauna oaia neagră din această familie, cea cu părul colorat și o atitudine șocantă. Cea care fumează, bea, înjură și se bucură de o viață boemă. Genul tipic de fată rea. Genul pe care nicio mamă nu și-ar dori-o ca noră, iar băieții nu o duc acasă pentru a o prezenta părinților. Fata aceea distractivă din gașcă, care este întotdeauna pregătită pentru următoarea aventură.

Până într-o zi în care viața m-a doborât și m-a făcut să-mi dau seama că totul se poate schimba într-o clipă.

E vineri dimineața, ora patru și sunt aici, întinsă pe patul de spital. Mă uit în jur și acolo este Rafa, așezat pe un scaun chiar lângă patul meu, cu ochii închiși, cufundați într-un somn neliniștit. Îi văd ochii înconjurați de mici cercuri întunecate, începând să-i apară fire de barbă, haina stă pe cotiera scaunului. Îl urmăresc cu atenție: părul castaniu, încurcat de degetele care trec de atâtea ori; acele linii de expresie de la ochi, care îi fac să zâmbească ochii și buzele împreună, și pe obraji, marcând gropițe irezistibile. În timp ce îl privesc, îmi dau seama cât de importantă este prezența lui în viața mea și singurul motiv pentru

care sunt aici, pe acest pat de spital, cu toate aceste lucruri atașate de mine, este din cauza lui.

Tot ce îmi doream era să fac acea călătorie, în pace cu orice îmi pregătea viață, dar Rafa nu voia. Singurul lucru de care aveam nevoie pentru a reconsidera această decizie a fost o rază de speranță și tocmai asta am primit.

Pentru a vă ajuta să înțelegeți cum au ajuns lucrurile până în acest punct, trebuie să ne întoarcem cu aproximativ opt ani în urmă. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, prima dată când am pășit în facultate. Era o zi de vară extrem de fierbinte și soarele ardea. Vecinul și prietenul de bere, Beto m-a scos la o plimbare. Da, aveam doar șaptesprezece ani, dar deja îmi plăcea foarte mult să petrec o noapte cu prietenii. Prietenii mei spuneau că am un suflet bătrân, înțelept și boem. Am fost în oraș încă trei luni pentru a studia, ghici ce, Dreptul. Aceasta a fost ultima mea încercare de a-i mulțumi pe părinții mei, care nici măcar nu ar lua în considerare posibilitatea ca eu să nu urmez cariera cu tradiție din familie, deoarece tatăl meu, unchii și bunicii lucrau în diferite domenii de drept.

Beto era student la Comunicare Socială, cu câteva semestre în fața mea, care locuia în apartamentul de jos. El era personificarea visului fiecărei femei, aproape un cliche ambulant: părul blond și aproape întotdeauna dezordonat; piele bronzată; un tatuaj de dragon pe braț; un zâmbet sincer și picioare ferme. Oriunde mergeam, el nu purta niciodată pantofi sau adidași: obișnuia să spună că îi răneau picioarele. Și, sincer, totul făcea parte din farmecul său natural.

Am lăsat mașina într-o parcare de lângă campusul nostru. Vechea mașină a lui Beto s-a ciocnit cu majoritatea celor noi de la playboy, așa cum obișnuia să le numească, dar nu i-a deranjat. Era la facultate ca o promisiune pentru mama sa, care a murit când el avea vârsta de cincisprezece ani. Singurul lucru care a contat cu adevărat, pe lângă onorarea promisiunilor sale, a fost cât de bune erau valurile din acea zonă.

Ne-am îndreptat spre campusul maiestuos, care cuprinde cinci clădiri imense și o mare de oameni.

„Iubito, probabil că e clădirea ta.” Beto mi-a arătat construcția puțin mai departe. „A mea este aceasta prima. Te simți bine?" m-a întrebat, aparent îngrijorat, de parcă aș fi fost sora lui mai mică. Beto mă tratase întotdeauna de parcă aș avea nevoie de protecție. Așa a fost el, fără romantism din partea lui sau ceva de

genul acesta.

„Este în regulă, Beto. Voi verifica programul pe care l-am tipărit. Sunt sigură că numerele clasei sunt scrise acolo. "

„Rad! Ne vedem după ore. Dacă ai vreo problemă, sună-mă.”

“Mișto”, am răspuns înainte de a mă îndrepta spre clădirea pe care mi-a arătat-o. După ce am petrecut cu el aproape în fiecare zi, învățam un fel de argou de surf și încorporam câteva lucruri în rutina mea zilnică. Mi-am scos căștile din buzunar și le-am pus înainte să merg prin campus, să ascult muzică rock și să privesc pe toată lumea din jur. Părea să existe tot felul de oameni: băieți frumoși, bimbos, rockeri, skateri și așa mai departe, ceea ce a fost bine, pentru că asta m-a făcut să mă simt mai puțin „diferită”, având în vedere aspectul meu neobișnuit.

Părul meu negru era tăiat asimetric, chiar deasupra umerilor și aveam vârfurile mov. Purtam pantaloni scurți de blugi, un tricou negru cu trupa braziliană de rock Legião Urbana și desenul unei chitare albe, adidași și un rucsac. Am fost sigură că, dacă mama mea mă va putea în acel moment, ar spune că par un om fără adăpost. Exagerase?

Am întins mâna după bucata de hârtie imprimată din rucsac. Comparam numărul scris al clasei și numele clădirii cu cele de pe afișul agățat de intrarea clădirii, când o voce profundă a răsunat în spatele meu, ceea ce a făcut ca tot părul de pe corpul meu să se onduleze brusc.

“Ai nevoie de ajutor?”

M-am întors și ceva mi-a luat respirația. Nu eram genul de fată care se îndrăgostește. Eram mai mult singură dar nu singură. Nici măcar nu am crezut în dragoste, fericită până la urmă sau în vreunul din aceste rahaturi. Tot ce voiam să fac era să beau, să dansez și să mă sărut franțuzesc. Încă nu avusesem nicio experiență sexuală doar din lipsă de oportunități. Motivul pentru aceasta a fost pur și simplu faptul că băieții cu care mă întâlnisem până acum nu mă făcuseră să vreau să merg mai departe și nu pentru că am crezut că trebuie să mă păstrez pentru marea dragoste a vieții mele, pe care o auzisem într-o poveste, probabil. Dar tipul acela care stătea în fața mea nu era ca ceilalți băieți pe care îi cunoșteam. Era un om în toate sensurile cuvântului. Părul său lung era legat într-un coc. Ochii lui aveau o nuanță de gri pe care nu-l văzusem niciodată în viața mea. Pielea lui maro, bronzată la soare, contrastează cu fața lui cu barbă și cu

zâmbetul cu dinți albi. Purta un tricou alb care îi îmbrățișa corpul și blugi spălați. În ciuda aspectului bărbos și a părului lung, el nu părea neglijent, dimpotrivă. Am clătinat din cap, încercând să-mi organizez cuvintele.

„Mă asiguram că sala mea este aici."

Când a zâmbit, zâmbetul i-a ajuns până la ochi

"La ce curs mergi? Design vestimentar?" m-a întrebat, privindu-mă de jos în sus. Ce cliche!

"La Drept." Răspunsul meu a venit imediat, ceea ce l-a făcut să râdă.

„Altă rebelă! Bun venit in familie!" a râs și a arătat spre clădire. "Intră. Simte-te ca acasă."

Am dat din cap, simțindu-mă recunoscătoare, dar mi-am dat seama brusc că am pierdut abilitatea de a vorbi doar stând lângă acel străin frumos. M-a dus până la clădire, întinzându-și gâtul pentru a-mi privi bucata de hârtie pentru a citi cursurile pe care le urmam.

"Drept Constituțional! Sala de clasă este chiar acolo. " A arătat spre clasa 101.

"Mulțumesc", i-am răspuns, iar el mi-a zâmbit.

"Rafael.". S-a prezentat și mi-a întins mâna.

"Malu," am răspuns și am întins și eu mâna.

"Ne mai vedem, Malu." A zâmbit încă o dată și mi-a făcut cu ochiul înainte să dispară pe hol, îndreptându-se spre altă sală de clasă.

Și acesta a fost locul, în prima zi plictisitoare de facultate de drept, în care l-am întâlnit pe omul care mi-a furat inima pe care nici nu știam că o am.

Capitolul doi

“Orizontul argintiu, râurile și fântânile strălucesc într-o cascadă de lumină.”

Lulu Santos

Rafa

Merg în continuare drept înainte pe trotuar, simțind briza venind dinspre mare. Noapte înstelată și vreme caldă: perfectă pentru planurile de astăzi. Este aproape ora zece, într-o vineri seara. Sunt cam obosit după ore întregi la tribunal, urmărind ședințele pentru a-mi completa creditele. Chiar dacă doresc să rămân în pat după o săptămână grea, să lipsesc de la petrecerea de ziua de naștere a lui Malu nu este o opțiune.

Ea este cea mai tânără din grupul nostru, dar de departe cea mai distractivă. Până la vârsta de nouăsprezece ani, Malu este viața petrecerilor noastre și nimic nu e la fel dacă nu este și ea acolo.

Beto a aranjat o petrecere pe plaja de lângă casa mea și nu are oră de sfârșit. Sunt destul de aproape de punctul de întâlnire când îmi sună telefonul.

“Da?”

“Rafaaaa! Unde ești?” Mă întreabă Malu imediat, cu muzică pe fundal.

„Sunt pe drum, Malu. Aproape am ajuns." Sunetul râsului ei este suficient pentru a mă ameți.

În același timp, Malu mă face să mă simt supraprotector, din cauza nepăsării, unor aspecte ale personalității sale care mă fascinează. Râsul ei sexy, felul în care mă privește când nu este sigură despre ce vorbesc, pielea albă ca lumina lunii contrastează cu părul ei, care este întotdeauna vopsit într-un mod diferit. Din când în când, își schimbă aspectul într-unul potrivit doar pentru ea și pentru nimeni altcineva: vârfurile părului au fost deja violet, verde și albastru. În cei doi ani de când ne cunoaștem, părul ei, inițial negru, a fost deja colorat în roșu, maro

și chiar blond. Arată ca un mic cameleon, schimbând culorile în funcție de „starea sufletească”, așa cum spune ea însăși, deși aș prefera părul ei natural negru. În interior, cred că toate aceste schimbări au legătură cu spiritul ei artistic, așa cum spun de obicei prietenii noștri.

„Bine, te aștept”. spune și apoi închide.

Este studentă în anul doi la facultatea de drept și știu cât de nefericită se simte. Este la facultate pentru a mulțumi familia, căreia nu i-ar păsa mai puțin de ea, în loc să-și urmărească pasiunea și să studieze ceea ce iubește cu adevărat: arta.

Când ajung la chioșcul unde ne-am setat punctul de întâlnire, pot vedea oameni care roiesc în jurul lor la petrecere. Sunt vreo treizeci de oameni la plajă, care discută sau mănâncă gustări oferite de chioșc pe o masă improvizată. Chiar și de departe, o văd pe Malu lângă Beto și Merreca, un prieten de facultate care a primit această poreclă pentru că a fost întotdeauna sărac și că nu are aproape niciun ban în buzunare, așa cum susține de obicei - Merreca înseamnă foarte puțini bani în portugheză. Poartă o rochie albă largă, cu picioarele goale atingând nisipul, dansând pe o baladă pe care cineva o cântă la chitară.

Părul îi curge în valuri, nu e drept, care să îi curgă pe spate. Nu i-am văzut niciodată părul așa ca acum. O face să pară inocentă, ceva care nu se potrivește cu personalitatea ei exuberantă.

Între noi este doar prietenie. De când am întâlnit-o prima dată, părând pierdută în fața clădirii colegiului nostru în prima zi de curs, am adoptat-o și am prezentat-o în gașca mea. Suntem doar prieteni, pentru că eu cred că este prea tânără pentru mine, care am vârsta de douăzeci și doi de ani. Sunt în ultimul an, mă pregătesc pentru examenul de barou și, deși poate să trezească unele reacții în corpul meu, este prea tânără.

Pășesc pe nisip și simt boabe reci atingându-mi picioarele. Îmi scot rapid șlapii și îi las lângă ai altor oaspeți care sunt adunați într-un colț. Salut unii oameni și mă îndrept spre fata care își serbează ziua de naștere. De parcă poate simți prezența mea, se întoarce și îmi zâmbește la vedere. Ochii ei strălucesc, buzele îi sunt roșii și în mână are o țigară.

„Hei, domnișoară! Deja fumezi?” Mă apropii să văd o expresie acră pe fața ei în timp ce ea întinde brațele pentru a mă îmbrățișa.

„Când vorbești așa, mă faci să par că am paisprezece ani, în loc de nouăsprezece. Sunt o femeie, Rafa, nu o domnișoară”, răspunde ea încruntându-și fruntea, dar apoi râde și își apasă corpul de al meu. Mi se pare mie sau ea îmi arată niște mișcări mai altfel în ultima vreme?

„La mulți ani, femeie”. O tachinez, făcând-o să râdă și mai mult în timp ce îmi dă un sărut pe obraz. „Mulțumesc, frumosule”, răspunde ea făcându-mi cu ochiul, în timp ce mâinile ei îmi mângâie fața unde era barba mea. „Mi-e dor de barba ta.”

Oftez la amintirea că mi-am tuns părul cu un an înainte din cauza muncii. L-am tăiat, dar nu prea mult, doar cât să par potrivit pentru cariera mea, chiar dacă simt totuși niște șuvițe sălbatice de păr lângă gât.

"Și mie." Zâmbesc și îi dau drumul din brațe. Mă întind după țigara ei când ceva de pe încheietura mâinii îmi atrage atenția. După ce am pus țigara în gură, îi țin încheietura interioară ridicată, ca să o pot privi. "Ce este asta?"

"Ce este asta?" mă întreabă în timp ce mă uit la tatuajul de pe brațul ei. Un simbol al infinitului împletit cu o propoziție dintr-un cântec al Beatles: Poate spuneți că sunt un visător. "Oh! Am făcut-o astăzi. Îți place?"

Ochii mei se mișcă de la desen la fața ei frumoasă înainte să îi zâmbesc.

“Ți se potrivește." Îmi zâmbește înapoi, urmărindu-mă cum trag din țigară. De obicei nu fumez, doar când ies să beau sau când mă simt nervos. În acea zi, sunt cam un pic din ambele. Cu siguranță am de gând să beau, dar mă simt și ciudat de neliniștit, simțind corpul ei atât de aproape de mine. Îmi scoate țigara din gură. „Voi vorbi cu băieții și voi lua o bere”, îi spun, la care ea încuviință din cap.

Îl salut pe băiatul cu chitara și mă îndrept către alți prieteni care erau deja acolo. După ce vorbesc cu toată lumea, beau o bere cu Leo, cel mai bun prieten al meu.

„Nu știu cât de mult vei rezista așa”, spune el. Mă uit curios la el.

“La ce?”

„Lolita asta a ta”, spune el râzând și uitându-se la Malu, care dansează din nou.

„Nu este nimic între noi, omule.” Protestez simțindu-mă descurajat. "Suntem doar prieteni."

„Uh-huh, știu ... este clar că te lovește dragostea”.

„S-ar putea să mă aprindă, dar încă crește” răspund simțind cum corpul meu reacționează la oscilațiile netede ale șoldurilor în timp ce dansează. „Dar știi că nu mrg la întâlniri și nici nu vreau nimic din acest rahat.”

“Nici ea” Răspunse Leo, făcându-mă să aprob din cap. Cuvintele lui mă fac să-mi amintesc de o conversație pe care am avut-o, cu câteva luni înainte, când ea mi-a povestit despre căsătoria falsă a părinților ei și despre lipsa ei de credință în dragoste. „Dar asta nu înseamnă că voi nu vă puteți conecta din când în când.”

Aceste cuvinte au un impact asupra mea, stimulând o serie de imagini despre care habar n-am de unde au venit. Buzele noastre împreună într-un sărut lung, corpul ei gol deasupra mea. Dau din cap încercând să le șterg din minte. O idee proastă, Rafael.

Schimbăm subiectul când apare Cesar, un prieten de pe plajă. Petrecerea continuă. Malu își petrece noaptea mergând de la un grup la altul, vorbind cu toată lumea, făcându-i pe toți să râdă și să interacționeze între ei. Cu toate acestea, din când în când, ca de obicei, schimbăm priviri, lovituri, mângâieri. Nu pot nega că avem o legătură puternică. Este ca și cum un câmp magnetic ne aduce întotdeauna împreună.

La sfârșitul serii, am dus-o acasă, așa cum fac de obicei când ieșim împreună. Nu-mi place să o las să se întoarcă singură, mai ales noaptea. Malu este lipită de minte și am grijă nu se întâmple ceva cu ea pentru că nu este atentă la niciun pericol. Suntem plini de bere și capirinhas ¬– o băutură națională braziliană. Suntem norocoși pentru că locuim aproape de plajă, așa că putem merge pe jos acasă.

Mergem pe străzile din cartier, ținându-ne de mână, râzând și vorbind. La jumătatea drumului, mi-a dat drumul la mână și m-a ținut de talie. Corpul ei moale și cald mă face s-o doresc și mai mult.

„Nici măcar nu mi-ai dat cadoul, Rafa”, spune ea făcând o față amuzantă.

„Cadoul tău este la mine. Nu l-aș duce la plajă, pentru că l-ai putea pierde după

ce ai băut prea mult, nu-i așa? ” Răspund, făcând-o să râdă și mai mult.

„Nu aș pierde niciodată nimic de la tine.”

Intrăm în clădirea ei și luăm un lift până la etajul șapte. Acolo, o privesc în timp ce ea coboară în fața ușii, ține ușa și caută o cheie de dedesubt.

"Ce naiba?"

"Ce? Cheia mea…"

„Sub covoraș? La dracu, Malu! Cineva poate găsi această cheie și să intre înăuntru! ”

„Mai bine decât să o duc la plajă și să o pierd. Unde trebuia să o păstrez dacă nu am nicio geantă? ”

„În același loc în care ți-ai păstrat telefonul?” Pentru prima dată, îmi dau seama că nu are nicio poșetă, iar telefonul ei mobil nu este nicăieri. Poate l-a pierdut? „Unde este telefonul tău?”

"Chiar aici." Își bagă mâna în decolteu și își scoate telefonul, care era ascuns între sânii ei. Această viziune îmi trezește tot corpul și îmi face respirația și mai grea.

„Nu vreau să păstrezi cheia acolo jos. Trebuie să o iei cu tine. Dacă nu ai nicio geantă, ține-o în mână până ajungi acolo. O voi păstra în buzunar pentru tine. Sau întrebi pe oricine altcineva în care ai încredere.”

„Dai prea multe ordine. Nici măcar nu mă săruți, dar vrei să-mi dai ordine?”

Nu-mi dau seama dacă este tonul ei îndrăzneț, sprânceana ridicată sau viziunea ei în rochia aceea albă. Poate că este un amestec de toate acestea cu o mulțime de caipirinhas care mă determină să o iau de talie, să o țin în brațe și să o sprijin de perete, furând un sărut pasional de pe acele buze roșii.

Neașteptând permisiunea ei, limba mea îi invadează gura, provocând-o, pedepsind-o și stârnindu-i dorința. O simt apăsându-și și mai mult corpul de al meu, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu, sărutându-mă înapoi.

Nu-mi dau seama cât am rămas acolo, pierduți unul pe buzele celuilalt, până când un geamăt scăzut din gâtul ei îmi spune că a sosit timpul să oprim ceea ce facem. Următorul pas ar fi să mă culc cu ea și știu că Malu nu are experiență. Mi-a spus ea însăși și sunt persoana potrivită pentru prima dată cu oricine. Îmi îndepărtez buzele de ale ei și îmi dau seama că îi țineam părul foarte strâns și că corpul ei se lipea complet de al meu.

„Să nu-ți mai lasi vreodată cheia dracului sub preș, Malu. Mă auzi?" Vocea mea sună scăzută, iritabilă de faptul că este îngrijorată de propria ei siguranță și răgușită de toată emoția din acel sărut. Zâmbește și dă din cap. I-am dat drumul și i-am luat cheia din mâini. Când deschid ușa, o împing înăuntru, dându-i cheia înapoi, recomandându-i cu tărie să închidă ușa și să o încuie după ce plec.

- Pa, Rafa. Își ia rămas-bun sprijinindu-se de ușă, cu buzele umflate de sărutul acela.

„La mulți ani, cap de nucă.”

Capitolul trei

“Viața mea era compusă din whisky, lacrimi și țigări.”

Pink

Malu

Când am ajuns acasă, am trântit ușa după mine, m-am uitat în oglindă și mi-am văzut ochii înconjurați de pete de rimel pentru că am plâns atât de mult. Aceasta este ultima dată când am vărsat lacrimi pentru ei. Această legătură este definitiv ruptă după ce s-a întâmplat astăzi.

Întoarcerea acasă este întotdeauna extrem de grea. Nici nu știu dacă pot să merg la casa celor care m-au adus pe lume ca mergând acasă, deoarece acea casă mare nu a fost niciodată o casă reală pentru mine. Onorabilul judecător Eduardo Figueiroa Bragança și doamna socialită Lucia Bragança, alias părinții mei, nu

sunt definiția părinților adevărați. Sunt căsătoriți de mulți ani într-un fel de acord de familie, ce aparțin elitei micii noastre societăți.

Casa părinților mei este un conac care, pentru mine, e mai degrabă ca o temniță. Amenajată impecabil cu totul exact la locul potrivit, acea casă este extrem de apăsătoare pentru un spirit liber ca mine. Părinții mei sunt reci, indiferenți, distanți. Singurele sărutări și îmbrățișări pe care mi le amintesc au venit de la bone sau menajere care, au încercat din răsputeri să-mi ofere o copilărie normală. Poate că acesta este motivul pentru care sunt atât de schimbătoare azi. Sunt o persoană tactilă, cineva căruia îi place să ia, să atingă, să țină, să vorbească prin mâinile sale și îmi place foarte mult afecțiunea umană.

Când s-a născut fratele meu, care este cu doi ani mai mic decât mine, am crezut că în sfârșit aș avea pe cineva căruia i-aș putea spune toate lucrurile care explodează în pieptul meu. M-am gândit că va fi cineva care să-mi împărtășească sentimentele și să-mi fie prieten. Greseala mea.

Eduardo Jr. - Doamne ferește să-l numească cineva Du, Dudu, Edu sau orice altă poreclă, ceea ce ar însemna sfârșitul lumii pentru el - este aproape o mică replică a părinților mei. Obișnuia să învețe foarte mult și, până la vârsta de cincisprezece ani, era admis într-unul dintre cele mai apreciate colegii din țară. Tot ce își dorește este să fie judecător ca tatăl meu, în timp ce eu urăsc legea și visez să studiez și să trăiesc din arta mea. Evident, cuplul perfect nu ar permite acest lucru. A trebuit să vin la facultatea de drept, cu note abia trecând semestrul și chiulind de la cursuri. Mă simt prinsă ca un condamnat pe coridorul morții, care nu poate vedea nicio soluție la această problemă.

În orașul mare, locuiesc într-una dintre proprietățile părinților mei și, evident, mă sprijină financiar, astfel încât să pot absolvi și, în viitor, să urmez o carieră pe care au ales-o pentru mine.

În același timp, pictez. Deoarece nimeni nu-mi face o vizită, am transformat unul dintre dormitoare într-un atelier unde îmi petrec ore și ore din ziua mea găsind fericirea. Pictez fețe, peisaje, abstracții care îmi vin în minte în timp ce dorm. Deoarece trebuie să-mi raportez cheltuielile și părinții mei nu mi-ar permite niciodată să cheltuiesc bani cu vopsele, pânze sau pensule, lucrez seara la un bar, șterg mesele de joi până duminica, folosind restul săptămânii pentru a picta sau, când reușesc să mă trezesc devreme, să merg la cursuri. Câștig bani buni cu bacșișurile, ceea ce îmi permite să investesc în materialele mele de artă.

Din motive evidente, după ceva timp cu această viață aglomerată, corpul meu a început să se plângă, la fel și inima mea. Îmi petrec mai mult timp deprimată decât să mă simt bine cu mine, dar încerc tot posibilul să ascund toate lucrurile care îmi fac sufletul să mă doară. Țigările sunt tovarășul meu principal de zi cu zi și pânzele în care îmi descarc inima. Cu toate acestea, pentru toți ceilalți, îmi propun să exprim mereu bucurie și să nu las pe nimeni să-mi vadă durerea.

Singurul care mă cunoaște prea bine pentru a-mi lăsa sentimentele să fie supravegheate este Rafa. Suntem deja prieteni de patru ani, dar el mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. Îmi urăște slujba la bar, pentru că crede că băieții ar putea profita de mine, de parcă aș fi o floare fragilă, ceea ce nu sunt. Sunt mai mult o Vrăjitoare decât o Albă ca Zăpada.

Știe despre dragostea mea pentru arte și ura mea pentru facultatea de drept. După câteva conversații despre asta, am reușit să adun curajul de a le spune părinților că schimb cursurile de specialitate în facultate. Rafa a absolvit deja și, fără el să mă sprijine, știu că nu pot merge mai departe cu facultatea de drept.

Mă rătăcesc prin casă și mă duc în dormitorul meu. Uitându-mă la o oglindă mare atârnată în ușa dulapului, văd prin acea urmă mohorâtă de lacrimi întunecate de pe față, o vânătaie purpurie pe obraz. Când îmi scot cămașa cu mâneci lungi bifate, îmi văd pielea palidă împodobită cu tatuaje, precum și urmele degetelor lăsate de o strângere strânsă. Îmi scot și blugii, stând doar în lenjeria de corp în fața oglinzii, pentru a vedea urmele centurii de pe picioare.

Închid ochii, dar tot le aud strigătele și blestemele. Vagaboanto, vagaboanto, curvă, acestea au fost câteva dintre numele pe care le-au folosit pentru a se referi la mine. Mă privesc în oglindă, fără să recunosc acea imagine dureroasă care stă în fața mea. Gustând sângele din gură, îmi promit că este ultima dată când mă maltratează așa. Nu îl voi lăsa niciodată să mă lovească din nou, fizic sau verbal.

Apoi, mă duc la baie, căutând confortul unui duș fierbinte, știind că de asta am nevoie pentru a-mi aduna puterea să acționez. Stau vreo treizeci de minute la duș, permițându-mi să curgă apa prin părul meu vopsit lung, în timp ce mă gândesc la ceea ce voi face în continuare.

Ies din duș și îl sun pe Tito, managerul de la barul unde lucrez.

„Bună, Malu”, spune el la telefon.

„Bună, Tito. Îmi pare rău că te anunț din scurt, dar nu pot să ajung în seara asta. ”

„Ești încă la părinții tăi?” mă întreabă ,cu adevărat îngrijorat.

„Nu, drăguțule, m-am întors deja. Dar nu mă simt bine. Voi lua un analgezic și mă voi întinde. Poate sunt doar obosită după o călătorie lungă."

Răspund în speranța că nu va pune prea multe întrebări. Urăsc minciunile și nu aș putea niciodată să-i ascund ceva. Tito are probabil cincizeci și ceva de ani, dar pare un băiat de șaisprezece ani. Surfer, glumeț și e o companie bună, este o persoană minunată și mă tratează întotdeauna cu cel mai mare respect. Mi-a dat un loc de muncă, deși știa că nu am experiență în baruri în afară de băut.

„Atunci, odihnește-te, micuțo Malu. Mă voi ocupa eu de toate aici. "

Îi mulțumesc și închid, promițând că voi avea grijă de mine. După ce-mi usuc corpul și părul, îmi desfac părul în fața oglinzii din baie. Părul meu este acum blond platinat cu rădăcini întunecate și mai lung ca niciodată. Înainte de a mă răzgândi, iau foarfeca și tai părul până la gât, turnând toată frustrarea mea pe acele plete lungi. Mă uit înapoi la propria mea reflecție și îmi dau seama că acum părul meu este inegal. Ochii mei, umflați și roșii din cauza plânsului, au adăugat un aspect și mai trist aspectului meu. La naiba.

Apoi, mă duc în sufragerie înfășurată în prosop. Apuc o sticlă de whisky și torn o doză generoasă într-un pahar, aprinzând imediat o țigară. Dau drumul niște muzică, și mă așez pe șezlongul balconului.

Vocea melancolică a lui Amy Winehouse mă pierde în amintiripână când sunt adusă înapoi de zgomotul ușii din față care se deschide și de cineva care îmi strigă numele.

„Unde ești, Malu?” Rafa este singurul, în afară de mine, care are cheia apartamentului. I-am dat o cheie de rezervă când a început să se plângă de faptul că am închis orice altceva când pictez, iar el a rămas afară sunând la sonerie fără să fie auzit.

„În balcon”, i-am răspuns ducând paharul la buze și fără să intenționez să mă ridic. Îl urmăresc cu atenție, dându-mi seama că este și mai frumos astăzi decât a fost vreodată. Aproape douăzeci și patru de ani și lucrează pentru o firmă mare

de avocatură, el abia seamănă cu băiatul pe care l-am cunoscut în prima mea zi de facultate. Acum este bărbat. Corpul său este mai puternic, poartă o cămașă albastră și pantaloni de blugi. Părul său scurt și fața rasă îl fac să pară adult. Singurele lucruri care nu s-au schimbat sunt parfumul său îmbătător și pielea bronzată. Lui Rafa i-a plăcut să facă activități în aer liber.

„M-am dus la bar și Tito mi-a spus că nu lucrezi azi. Cum a decurs conversația cu părinții tăi? ” Întrebă încercând să aprindă luminile din balcon în timp ce eu trag din țigara mea pe jumătate terminată.

„Trebuie să mă mut”, îi spun fără să mă uit la el. Nu vreau să mișc un mușchi, pentru că mă doare tot corpul.

„La naiba, Malu! Ce e asta pe fața ta? Ce s-a întâmplat cu părul tău? ” întreabă el alarmat. Mă întind după părul meu inegal, în timp ce o singură lacrimă îmi scapă din ochi.

„Am nevoie și de un coafor”, răspund întorcând ochii înapoi spre vederea de la orizontul balconului. Se apropie, stând chiar lângă mine. După ce îmi ia paharul gol din mâini și îmi stinge țigara, mă ține în brațe și mă ridică.

„Haide, voi avea eu grijă de tine”, spune el cu voce joasă, ducându-mă înapoi în apartament. Mă strânge la pieptul lui, permițându-mi ușurarea de a ști că nu sunt singură. Nu in totalitate.

Capitolul patru

“Ceea ce ne definește este felul în care ne ridicăm după o căzătură.”

John Hughes

Rafa

Faptul că am găsit-o pe Malu în acea stare îmi strânge stomacul. Este o mizerie completă: păr tuns neuniform, față umflată, ochi umflați și o vânătaie purpurie considerabilă pe obraz.

Am dus-o în camera ei, care pare că a fost lovită de o tornadă: haine peste tot, o valiză aruncată într-un colț, un pachet de țigări pe noptieră. O iau în pat, o ajut să scoată un tricou din dulap, scot prosopul umed în care era înfășuraăt. Se întinde îndoită în poziție fetală și o acoper cu o pătură. În timp ce se odihnește, îi ridic lucrurile de pe podea, îi atârn prosopul ud și îi șterg părul de pe podeaua băii. Când totul este în sfârșit organizat, mă descalț și mă culc lângă ea în pat, ținând-o în brațe.

Dincolo de dorință, Malu îmi trezește un sentimente de tandrețe într-un mod în care nimeni altcineva nu a reușit. În adâncul acelei femei puternice și vibrante, există o fetiță ascunsă, care nu apare aproape niciodată.

Doar gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla îmi strânge inima. A plecat de acasă pentru a-și vizita părinții și a-și face vânătăi pe față sau oriunde pe corp. Din păcate, trebuie să aștept până mâine pentru a afla ce s-a întâmplat.

Mi-am plimbat mâna pe brațul ei stâng, cel pe care îl folosește pentru a picta, mângâindu-l ușor. Când am ajuns la încheietura ei subțire, ceea ce văd îmi aduce un zâmbet pe buze. Acolo, în încheietura mâinii ei, este cadoul meu pentru ziua în care a împlinit nouăsprezece ani, pe care nu și-a luat-o de atunci. Atingându-i încheietura, simt metalul rece de la brățara de care atârnă două pandantive. Primul este o paletă de vopsea argintie cu o pensulă mică de aur pentru a-i aminti să nu renunțe niciodată la arta pe care o iubește atât de mult. Al doilea este o glumă a faptului că nu crede în dragoste: o adorabilă broască de argint care poartă o minusculă coroană de aur reprezentând ceea ce spune de obicei despre bărbați: nu există nici un prinț fermecător - toți bărbații sunt broaște deghizate. Zâmbesc la gândul că, an de an, ea nu și-a scos brățara. Este ceva care reprezintă legătura noastră, care poate fi ceva dincolo de prietenie ... suntem aproape o familie, chiar dacă este una disfuncțională.

Ușor, ușor, sunetul respirației sale devine constant, indicând faptul că Malu a adormit. Mă pierd în parfumul de căpșuni din părul ei, în atingerea fină a corpului ei mic aproape de al meu și mișcările constante ale degetului mare pe încheietura mâinii ei. În câteva minute, cad într-un somn profund.

****

Atât lumina soarelui, cât și mirosul de cafea mă trezesc. Deschid ochii pentru a-mi da seama că nu sunt în propriul pat, ci pe cel al lui Malu. Mă ridic dintr-o săritură bruscă, îmi pun pantalonii care stăteau întinși pe un fotoliu și urmăresc mirosul acela minunat.

Mă aștept să o găsesc pe Malu încă puțin dărâmată, cu lacrimi în ochi, dar femeia care mă întâmpină în bucătărie este total diferită. Părul ei, tuns într-un mod complet neuniform, era ondulat pentru a ascunde tăietura proastă. Fața ei, purtând un machiaj strident, nu prezintă nici o tristețe sau vânătăi. Poartă o rochie albastră cu mâneci scurte care îi lasă să se expună o parte a tatuajului brațului, precum și trandafirul negru care îi acoperea glezna și piciorul stâng.

"Buna dimineata, dragă." Mă întâmpină cu un sărut pe buze, așa cum o face de obicei, și cu o cană de cafea.

„Neața”, zic, sorbind din ceașcă. "Ce mai faci?"

Respiră adânc și se întoarce pentru a mă înfrunta cu un zâmbet. Știu că joacă puternic și sunt mândru de ea că nu a lăsat evenimentul să o dărâme.

"Eu sunt bine. Am nevoie de ajutorul tău ... ” începe să meargă spre sufragerie, ”urmează-mă. ”

„Vreau să știu ce s-a întâmplat, Malu. Și nici măcar nu începe prin a spune că nu s-a întâmplat nimic. ”

Ea își lasă capul în jos, inspiră adânc și dă din cap.

„Am făcut totul așa cum am planificat. M-am dus acolo, le-am explicat că nu sunt fericită, așa că vreau să fac schimbări majore, că nu există nicio modalitate prin care să pot trece prin acest curs de rahat pe care vor să-l urmez.”

Ea își începe narațiunea și eu nu o întrerup. „În primul rând, judecătorul a țipat la mine. El a spus că banii lui nu cresc în copaci și voi continua să merg la facultate într-un fel sau altul. Când am spus că nu o să fac, a sărit la mine spunând că nu va accepta așa ceva ”.

„Te-a lovit?”

„Da. Mi-a dat treizeci de zile pentru a găsi un apartament pe care mi-l pot permite cu banii mei, deoarece nu aș putea să-mi permit niciodată un loc ca acesta. Mi-a suspendat indemnizația, școlarizarea și orice altceva. Oh, și a mai spus că sunt o curvă care nu mai aparține acelei familii."

„Nu ești o curvă”, i-am răspuns iritat.

„Prima curvă virgină din istorie” spune ea râzând și eu nu râd. „Dacă ai fi întreținut relații sexuale cu mine, cel puțin ar fi existat ceva adevăr în el”.

„Meriți mai mult decât o tipă cu probleme în relație.”

„Oprește-te, Rafa. Cine spune că vreau chiar o relație? Ți-am spus deja că nu cred în niciunul din acest rahaturi eterne de dragoste ”. Își scutură brățara de broască pentru a-mi aminti ce crede ea despre asta.

„Dacă nu ai crede în ea, nu ai fi în continuare virgină”.

„Trebuie să nu mai stau cu tine. Toți băieții care doresc să mă lovească se tem să nu fie loviți de tine. ” Nu pot să nu râd de ceea ce spune. „Nu știu despre o singură relație care a funcționat sau despre o poveste de dragoste care a durat pentru totdeauna. Acesta este material pentru telenovele - sau filme, de altfel. Iubirea este o nenorocită inventată pentru nebunii care se amăgesc. ”

„Ce mă fac eu cu tine, Malu?” Este cea mai cinstită persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

„Ce zici să mă ajuți să-mi dau seama de viața mea? Nu știu ce să fac. După ce viața mea va fi stabilită din nou, voi găsi o partidă fierbinte care să se culce cu mine și să rezolv această problemă incomodă. ”

- La naiba, Malu.

„La naiba ce? M-am săturat de asta. Știu că ții caii din cauza asta. Crezi că nu-l simt pe micuțul tău prieten agitat când sunt prin preajmă? În acest fel, atunci când unul dintre noi are nevoie de o îngrijire mai intimă, ne putem întoarce unul la celălalt așa cum facem deja atunci când avem nevoie de cineva care să vorbească. Nu va mai trebui să cauți pe străzi. "

“Ai vorbit vulgar.”

"Încăpăţânată." Zâmbește și nu mă pot abține să nu mă gândesc la tot ceea ce tocmai a spus. "Ei bine, înainte de a putea, trebuie să decid ce să fac. Trebuie să mă mut din acest apartament. S-a uitat cu tristețe în jur. Știu cât de mult îi place acest loc, unde a trăit atât de mult timp.

"Poți sta cu mine ..."

“„În nici un caz” ea nici măcar nu mă lăsă să termin.

„Dar Malu ...”

„Rafa, nu. Ai propria ta viață. Nu câștig mult la bar, dar îi pot cere oricând lui Tito să mă lase să lucrez mai multe ore.”

Fața mea arată cât de trist sunt și în același timp, încerc să mă gândesc la un mod de a-i găsi un alt loc de muncă. Deodată, îmi apare o idee.

„Lasă-mă să arunc o privire la atelierul tău.”

"Ce? De ce?"

"Așa. Haide, mișcă fundul ăsta drăguț și deschide ușa camerei misterioase. Vreau să verific.”

Ea, fără să vrea, mă conduce în dormitorul pe care îl ține încuiat, de parcă ar ascunde acolo un mare secret. Când deschide ușa, ne lovește mirosul de vopsea și mai tare. Intră și trage perdelele, în timp ce eu rătăcesc surprins de ceea ce văd.

Am crezut că vor exista tablouri medii. Din ceea ce mi-a spus Malu, nu a luat niciodată cursuri de artă și tot ce știe, a învățat vizionând videoclipuri pe internet. Își folosește cel de-al șaselea simț pentru a pune pe pânză imaginația. Cu toate acestea, spre surprinderea mea, munca ei pare foarte bună. Desigur, nu sunt expert în artă, dar, din câte știu eu, aș putea vedea un potențial mare. Mă îndrept spre o grămadă de tablouri într-un colț: peisaje, oameni, un băiat pe o placă de surf care încearcă o manevră, jumătate din fața unei femei triste cu lacrimi negre care îi trec prin obraji. Aceste tablouri îmi trezesc diferite sentimente. Îmi scot imediat telefonul în buzunar și o sun pe Hellen.

Hellen este prietena părinților mei care deține o galerie de artă. Până la vârsta de cincizeci de ani, ea posedă o sinceritate incomparabilă. Ar putea să arunce o privire asupra producției lui Malu și să evalueze dacă am putea obține ceva pentru ea.

„Ai arătat vreodată cuiva aceste picturi? Cum ar fi, să le vinzi sau ceva de genul asta? ” O întreb pe Malu în timp ce aștept la telefon.

„Nu, niciodată” răspunde ea, la care scutur din cap îndreptându-mi atenția asupra telefonului.

“Bună, Hellen. Sunt Rafael Monteiro. Ce mai faci? Mă simt excelent. Îmi pare rău că te-am deranjat atât de devreme, dar am nevoie de părerea ta profesională. O prietenă de-a mea are câteva tablouri și astăzi a acceptat în sfârșit să mi le arate. Nu sunt expert, dar le-am considerat destul de bune. Ați putea să aruncați o privire și să ne dați o opinie de specialitate? Trebuie să decidă dacă va continua o carieră în artă și am aprecia cu adevărat o evaluare de la un profesionist. Sigur, vă voi trimite imediat adresa. Așteptăm cu nerăbdare să auzim vești de la dumneavoastră. Mulțumesc."

"Ce a fost asta?" întreabă ea arătând confuză.

„Hellen deține o galerie de artă. Se oprește câteva minute. Se pare că ea caută un nou artist pentru a expune în galeria ei de aproximativ câteva luni, deoarece cel care a fost rezervat a decis să lase totul în urmă și să se mute la Paris.

"Expoziţie?" Malu pare ciudat de speriată.

"Ce? Nu acesta este obiectivul când cineva pictează?

"Oh ... nu știu." Se uită la mine aparent pierdută. O trag mai aproape și o îmbrățișez.

"Ce zici de asta? Hellen vine pentru a arunca o privire asupra picturilor tale și a ne spune dacă ai șansa de a transforma acest lucru într-o carieră. Apoi, vom vedea ce să facem cu privire la situația casei. Când bunicii tăi au murit, nu ți-au lăsat ție și fratele tău un fel de fond fiduciar?

„Presupun că da, dar judecătorul mi-a spus întotdeauna că pot avea acces la el până la vârsta de douăzeci și șapte de ani”.

„Aveți vreo hârtie care să ateste acest lucru?”

„Nu știu” se uită la mine, inspiră adânc și închide ochii. „Nici nu știu cum arată o hârtie de acest gen. Ce fel de studentă la Drept sunt? ”

Mă uit la ea și nu pot să nu râd de frustrarea ei.

„Haide, draga mea fată care vorbește vulgar. Arată-mi unde îți păstrezi hârtiile și o voi căuta eu.”

Capitolul cinci

“Și poate am vrut să renunț, doar poate și ar fi trebuit să merg mai departe.”

Ana Carolina

Malu

Toată frica pe care nu o simțisem când mă confruntam cu posibilitatea de a o lua de la capăt mă lovește acum că Rafa a chemat-o pe femeia care se ocupă cu galeria de artă. Rahat! Nu sunt pregătită să arăt cuiva lucrările mele de artă de amatoare. Este destul de greu să-l las pe el să rătăcească și să-mi atingă lucrurile, darămite să am și un străin aici.

Simțindu-mi tot corpul tremurând, mă duc în dormitorul meu unde sunt toate hârtiile mele. Mă simt prost că n-am idee despre drepturile mele. Cel puțin, sunt organizată în ceea ce privește documentele mele. Mă întorc la atelierul meu și îl găsesc pe Rafa stând liniștit, uitându-se la unul dintre tablourile mele de pe un șevalet. Curioasă să aflu la ce se uită atât de atent, de vreme ce șevaletul era îndreptat spre spate, intru în dormitor ținând un dosar în mâini și mă opresc chiar lângă el. Hum ... rahat.

“ Unde l-ai găsit? ” Întreb, punând dosarul deasupra unui suport, simțindu-mă brusc intimidată.

„În acel colț de acolo.” Îmi arată câteva picturi care se aplecau spre un dulap. Nici nu-mi amintesc să le fi pus acolo.

Pictura pe care o privește este un autoportret în acuarele. Este un nud, în care mă culc pe un pat cu baldachin cu cearșafuri roșii din satin, afișând un stil de tunsoare Chanel în culoarea mea naturală: negru. Aveam sânii expuși și șoldurile acoperite de o țesătură subțire aproape transparentă. Dincolo de cearșafurile

roșii, reflectoarele erau pe tatuajele mele: flori colorate pe umărul drept, o frază într-o formă infinită pe încheietura mâinii și un trandafir care începea de la glezna stângă, mergând până la picior.

Fața mea avea o privire serioasă, cu ochi mari și buze deschise. Este cu siguranță un portret sexy, dar nu m-am gândit niciodată să îl arăt cuiva.

Fără să spun un cuvânt, mă apropii și ridic pictura pentru a o pune la loc unde era.

"Ce faci?" mă întreabă.

„Las-o deoparte. Nu trebuia să o vezi. ”

"De ce nu?"

"Pur și simplu. Nu l-am pictat pentru a fi publicat. Există unele lucruri care sunt personale.”

„Aceasta este cea mai frumoasă piesă a ta. Este sexy, dulce, inspirator. Trebuie să-i arăți ”, spune el cu voce joasă, ceea ce mă face să mă opresc la jumătatea drumului. Îmi aplec capul în jos și el se apropie, ținându-mi mâinile la spate.

“Nu… Nu pot.”

“De ce nu?”

“Pentru că mă face să mă simt… expusă.”

„E frumos, Malu. Dacă există o pictură pe care Hellen ar trebui să o vadă, aceasta este. Trebuie să împărtășești arta ta cu alții.” Spune exact singurul lucru care ar putea să mă convingă în momentul exact în care sună soneria. Îmi ia tabloul din mâini, îl pune la loc pe șevalet și, ținându-mă de mână, se îndreaptă spre ușa din față.

O doamnă în vârstă mignonă cu părul blond,prins într-un coc, stă la ușă. Poartă o frumoasă rochie verde, pantofi cu toc jos și o geantă elegantă. Machiajul ei este impecabil și, când îl vede pe Rafa, zâmbește și îl îmbrățișează, care, la rândul său, se apleacă să o sărute pe obraz.

„Ce plăcere să te văd din nou, dragul meu. Porți părul scurt acum, atât de frumos ”, spune ea făcându-l să zâmbească.

„Aceasta este plăcerea mea, Hellen. Au trecut mulți ani de când nu ne-am întâlnit personal, nu-i așa? Încă îți amintești de mine cu părul lung.”

„De fapt, ultima dată când ne-am întâlnit în casa tatălui tău, părul tău avea lungimea până la gât și te răzvrăteai încă împotriva convențiilor la vârsta adultă”.

Rafa râse tare înainte de a o invita să intre. S-a oprit chiar în fața mea, măsurându-mă din cap până în picioare. Rahat. Ar trebui să port ceva mai ... adecvat? Ea zâmbește apoi.

“Și tu ești?”

“Er… Malu.”

“Cât de exotic. Doar Malu?” mă întreabă ea, făcându-mă să mă simt un pic jenată că nu mă prezint corect. Dacă judecătorul m-ar putea vedea acum, manierele mele l-ar face să dispară.

“Oh, îmi pare rău. Sunt Maria Luiza Bragança, dar nimeni nu-mi spuen așa. Doar tatăl meu.”

“Mă bucur să te cunosc, Malu. Hellen Torres. ” Ea îmi întinde mâna și mă trage într-o îmbrățișare. După ce m-a salutat, ea se întoarce înapoi la Rafa. „Este iubita ta, artista?”

„Nu suntem împreună”, răspund repede, înainte ca ea să fînțeleagă lucrurile în mod greșit.

„Malu este o prietenă, Hellen. Părăsește Facultatea de Drept pentru că pictura este ceea ce îi place cu adevărat. Am găsit o lume întreagă de picturi într-un dormitor pe care îl folosește ca atelier. Aș vrea să aruncați o privire pentru a vedea dacă abilitățile ei au o valoare comercială suficientă pentru ca ea să ia în considerare o dedicare cu normă întreagă. "

„Ei bine, amândoi știți cât de greu este să câștigați existența cu arta în această țară”, spune ea, urmărindu-l pe Rafa către atelierul meu, „dar ...”

Intră și dă peste pictura aceea pe care Rafa o așezase deasupra șevaletului, dar acum cu fața spre ușă.

Hellen încetează brusc să vorbească și se îndreaptă spre tablou, urmărindu-l în tăcere. Cu tot corpul tremurând, simt un nod în gât care nu mă lasă să respir. Ies din cameră căutând o țigară și puțină apă.

După ce am băut un pahar întreg de apă dintr-o singură înghițitură, mă mut în balcon, unde îmi aprind țigara și mă sprijin pe grilă pentru a privi vederea. Nu sunt pregătită să aud pe cineva spunând că picturile mele sunt rele. Deloc.

Rămân acolo o vreme până când Rafa mi se alătură în balcon și mă ia de mână.

„Stinge țigara și vino cu mine.”

„Nu ... îmi poți spune mai târziu orice a spus.”

„Nu pot decide detaliile expoziției pentru tine”, spune el. Dintr-o dată, mă ia un episod de tuse sufocantă. „M-am săturat să te rog să te lași de țigări.”

În timp ce îmi stinge țigara în cea mai apropiată scrumieră, mă uit la el cu gura căscată, complet neîncrezătoare.

„La dracu, Rafa, poate fumul mi-a omorât creierul. Aș putea jura că te-am auzit spunând „expoziția mea”.” Spun, rămânând fără aer și râzând, complet sceptică. Nu poate fi serios.

„Shhh! Va trebui să fac ceva în legătură cu această gură urâtă a ta. Probabil că asta îi va speria pe toți potențialii clienți ”, spune el. „Este fermecată acolo cu tot ce ai făcut deja. Dar pictura aceea pe care nu ai lăsa pe nimeni să vadă este cea de care Hellen este îndrăgostită. Vino, te așteaptă. "

Mergem spre atelier și o descoperim pe Hellen cu un caiet și face un inventar al tuturor lucrurilor de acolo.

“O, draga mea! Cât talent! Acesta este preferatul meu. Cum l-ai numit? ”

„Fără regrete” îi răspund, făcând-o să zâmbească cu ochi sclipitori.

„Oh, este perfect! L-am chemat pe asistentul meu Jacques. El este pe drum și

vom face un inventar complet al tuturor acestor piese pentru expoziție. Pe 6 iulie este deschiderea. O vom numi „Just Malu” și, evident, « No regret” va fi piesa noastră principală. De asemenea, vom lua un cocktail cu presa și alți oaspeți importanți. Cred că aveți destule pentru o expoziție! Care este numele aceluia, cu surferul? " întreabă ea, repede. Nu pot să nu mă simt amețit[cu tot ce se întâmplă.

"Nume? Picătură ”răspund, făcând-o să zâmbească din nou. „Este un argou de surf, adică coborând pe val de la creastă la bază”, îi explic, căreia îi zâmbește și mai mult. Hellen își ia telefonul, încă notează și, deodată, vorbește cu cineva.

„Nuno, dragul meu! Sunt Hellen! Tocmai am găsit ceea ce căutai” Ascultă o vreme și vorbește din nou. „Nu vei crede asta. Am găsit un nou artist. Expune în iulie, dar una dintre picturile ei este exact ceea ce mi-ai cerut înainte. Știi că de obicei nu aleg favoritele, dar, în acest caz, am crezut că mai bine te sun mai întâi. Verifica-ti email-ul."

Ea așteaptă câteva minute și, brusc, vorbește din nou.

„Nu-i așa? Este chiar mai minunată în persoană. Vrei să faci o ofertă? Cât costă? Oh, Nuno. Ei bine, să așteptăm expoziția atunci. Nu, dragul meu, acesta este cu siguranță unul dintre numele noii generații de artiști vizuali despre care vorbim. Ceea ce îmi oferi este puțin. Putem începe să vorbim de la douăsprezece. Dar știi că în expoziție ar fi cel puțin optsprezece.

Hellen trece la o discuție intensă până când, în cele din urmă, bărbatul cedează și ea închide, arătând mulțumită.

„Ei bine, mai întâi am vândut primul tablou.”

"Deja?" Rafa și cu mine întrebăm în același timp.

„Sigur, dovlecei. Nu sunt aici să mă joc! ” Zâmbește și mă lovește ușor pe obraz. „Comisionul meu este de douăzeci la sută. Am vândut Drop cu șaisprezece mii cinci sute. Nuno este un client obișnuit și, până la sfârșitul zilei, banii vor fi în contul bancar al galeriei și vă voi transfera acțiuni.

Ea vorbește în continuare și mă simt amețită.

- Ai spus șaisprezece mii?

"Așa e corect. Jacques trebuie să fie pe aproape, el va aduce un contract și vă va prelua informațiile, inclusiv datele bancare. Este un lucru bun că avocatul tău este aici ”, spune ea zâmbind și revine la inventarul ei.

Ies din cameră și mă întorc în balcon, căutând un pachet de țigări din buzunar. Sunt pe cale să o aprind când Rafa se apropie, îmi scoate țigara din buze și o aruncă.

"Te simți bine?"

"Șaisprezece mii?" Întreb, și el dă din cap zâmbind.

"Da. Ai un cont bancar, nu? ”

„Doar un cont comun cu judecătorul” răspund, încă amețită.

„Ei bine, după ce verificăm acel contract și terminăm aici, te duc la o bancă pentru a-ți face altul. Această sumă de bani va fi suficientă pentru a închiria un apartament și pentru a vă plăti facturile pentru o perioadă de timp. Având o expoziție la orizont, deocamdată nu văd niciun motiv de îngrijorare ”.

Mă așez, cu fața spre balcon, privind înainte fără să văd nimic.

"Șaisprezece mii?" Întreb din nou, făcându-l să râdă pe Rafa.

„Felicitări, domnișoară Artistă. Sunt mândru de tine ”, spune el, ținându-mă în poala lui, într-o îmbrățișare strânsă.

Aici, cu corpul meu lângă al său, ajung la concluzia că, chiar și atunci când se pare că este mai bine să renunți, a merge mai departe ar putea fi cea mai bună opțiune.

Capitolul șase

“A fi fericit înseamnă să nu mai fii victima unor probleme, ci să devii un actor.”

Charles Chaplin

Malu

A mai rămas doar o oră până la deschiderea expoziției. Nici acum nu-mi vine să cred că timpul a trecut atât de repede. În această perioadă, cu sprijinul lui Rafa și a lui Hellen, am reușit să-mi readuc viața pe drumul cel bun.

Trec prin sufrageria din noul meu apartament, și mă duc spre balcon. Nu știu cum, dar Rafa mi-a găsit de închiriat acest apartament mobilat, aproape de el, pentru o afacere. Potrivit acestuia, piața locuințelor de închiriat se confrunta cu o încetinire, iar proprietarul a fost fericit să scape de acel apartament.

Locul era frumos, bine luminat și aerisit, într-o zonă liniștită din cartierul respectiv, unde puteam picta liniștită. Camera mea preferată era balconul. Acolo, aș putea să stau pe un șezlong, să fumez o țigară și să privesc apusul soarelui. Acest apartament nu este la fel de aproape de plajă ca cel precedent, dar aș putea vedea încă o mică parte din mare prin clădiri și asta este suficient pentru mine.

Apartamentul în sine nu este mare. Există un mic living, decorat cu unul dintre tablourile mele, pe care l-am agățat acolo imediat după ce m-am mutat. Dormitorul principal a fost transformat într-un atelier, cu permisiunea proprietarului, unde îmi păstrez tablourile, vopselele, diluanții și pensulele. Dorm într-o altă cameră care, din punct de vedere tehnic, este camera de oaspeți.

Mă uit la propria mea reflecție în ușa de sticlă care separă balconul de sufragerie și zâmbesc satisfăcută. Hellen m-a ajutat să mă regăsesc. Ea m-a dus la un coafor pentru a-mi tăia părul în mod corespunzător și am vorbit despre vopsele și culori,

ajungând la concluzia că ar trebui să ne întoarcem la culoarea mea naturală a părului. Apoi, chiar în fața mea, văd o femeie cu un păr negru frumos, cu tunsoare Chanel, creion de ochi și rujul burgundiu care îi evidențiază buzele. Am purtat o frumoasă rochie neagră cu un singur umăr, care arăta florile colorate de pe umărul gol și o pereche drăguță de sandale, care au fost confortabile având în vedere aspectul lor.

Am avut unghiile vopsite în roșu ca sângele pentru prima dată. Totuși, am încercat să o avertizez pe Hellen că nu va dura. După două zile de-a face cu vopsele și diluanți, unghiile mele frumoase nu vor fi în curând altceva decât pete pe o cârpă de bumbac. Dar a insistat totuși că, astăzi, dintre toate zilele, ar trebui să arăt impecabil. În această seară, nimeni nu-l va vedea pe pictorul harnic, ci unul dintre numele noii generații de artiști vizuali. Orice ar însemna asta.

Mă așez pe un șezlong ținând o țigară. I-am promis lui Rafa că nu voi fuma. Cel puțin nu până la recepție. Dar nu există nici un rău dacă ții doar o țigară între degete, nu-i așa? Este o terapie aproape de susținere. Doar gândul de a avea o țigară la îndemână mă face să mă simt mai bine.

Aud ceva zgomot, iar sufrageria, care era complet întunecată până acum câteva secunde, se luminează brusc. Mirosul parfumului mă anunță cine este înainte să poată spune ceva. Nu știu ce aș fi făcut fără Rafa. El a fost fundamentul meu, cel în care puteam avea încredere orbește și am fost recunoscătoare pentru asta în fiecare zi, din momentul în care l-am întâlnit. Aud pași apropiindu-se până se oprește la ușa balconului. Văd că felul în care mă privește acum este complet diferit.

„Bună, străine. Știi unde o pot găsi pe Malu? Are părul ciudat, de o culoare spălată, pe care nu găsesc cuvinte pe care să le definesc”, mă tachină, râzând. Încep să-l cert, dar el mă ridică. „Ar trebui ...” începe, dar se oprește când mă vede în picioare. Trec câteva secunde până când își poate termina gândurile. „... să înjur mai puțin.”

„Și ar trebui să fii un gentleman și să nu-mi spui că am părul ciudat.” Mă apropii de el. Cu o mână, îmi scoate țigara dintre degete, în timp ce mi-a lăsat altele să zăbovească pe șolduri.

„Arăți frumos”, zâmbește el și mă sărută pe buze.

„Nu arăți tu însuți.” Îmi încolăcesc brațele în jurul costumului său negru,

îmbrățișându-i umerii largi.

"Te simți bine?"

"Un pic emoționată, dar bine."

„Totul va fi bine. Voi fi alături de tine toată noaptea. Nu îți face griji. " Aceste lucruri pe care le spune mă fac să zâmbesc și sunt profund recunoscătoare pentru afecțiunea sa față de mine. Sentimentele mele pentru Rafa sunt cel mai apropiat lucru pe care îl pot defini ca dragoste pentru cineva. Nu am iubit niciodată, așa că nu aș fi în stare să identific un astfel de sentiment. Oamenii vorbesc de obicei despre dragostea părintească, dragostea dintre bărbat și femeie, dragostea familiei ... Nu știu nimic din aceste lucruri. Singurul lucru pe care îl știu este că, dacă într-adevăr a existat un astfel de sentiment și dacă aș fi demnă să-l simt, chiar dacă cred că nu sunt, oricare ar fi acesta - ceea ce simt pentru Rafa - poate fi propria mea cale de a iubi.

"Mergem? Trebuie să ajungem puțin mai devreme. ”

„Sigur, lasă-mă să-mi iau poșeta.” Mă duc în dormitorul meu și-mi iau poșeta minusculă întinsă pe patul meu. Când mă întorc, îl întâlnesc din nou pe Rafa. Își lasă mâna să se întindă pe fundul coloanei vertebrale și mă urmărește spre hol.

****

Rafa

Nu am văzut-o niciodată pe Malu așa. Chiar și când obișnuia să se certe cu familia ei, nu părea la fel de fragilă ca acum. Mă uit la ea, așezându-se lângă mine în mașină în tăcere deplină, jucându-se cu pandantivele dintr-o brățară pe care i-am dat-o în timp ce priveam afară, mă întreb ce-i trece prin cap.

Hellen a făcut o treabă remarcabilă cu ea. Malu arată superb. Nu mai arată ca o fată rebelă, ci ca o femeie conștientă de propria ei frumusețe și atracție sexuală.

Pare adultă, matură, feminină. Și cu siguranță ar trebui să încep să mă întâlnesc cu ea în curând, pentru că văd în ea lucruri pe care nu ar trebui să le văd.

Când ne apropiem de galerie, văd o mișcare pe scaunul de lângă mine și mă uit direct la Malu, urmărind-o cum își strânge mâinile în poală.

"Hei calmeaza-te. Totul va fi bine, îi spun, ținându-și degetele peste ale mele.

„Și dacă nimeni nu vine la rahatul ăsta?”

"Ai grijă ce vorbești."

- Adică, Rafa. Dacă este gol, Hellen va fi dezamăgită. Mai bine ne întoarcem acasă. Uite, dacă mergi drept înainte, există o cotitură pe drum și ... ”

„Nu este gol. Respiră adânc și ai grijă la gura aia. ” Râd. Se uită la mine speriată, dar apoi râde și ea.

"Crezi?"

"Sunt sigur. Cel puțin băieții de pe plajă și de la barul lui Tito vor fi acolo. " Zâmbetul ei se mărește și expiră tot aerul pe care-l păstra.

Opresc mașina în fața galeriei și un valet îi deschide ușa pentru a o ajuta. Oamenii din jurul nostru își întorc capul să o privească cu admirație, dar tremură atât de mult încât nici măcar nu vede ce se întâmplă. Mă învârt cu mașina și, după ce îi mulțumesc valetului dându-i cheile mașinii, ea mă apucă de braț.

Când intrăm în interiorul galeriei, suntem întâmpinați de Hellen imediat.

„Oh, este minunat! Voi doi sunteți atât de frumoși. ” Ne întâmpină cu sărutări și face un pas înapoi pentru a o admira pe Malu. „Arăți uimitor, domnișoară. Sunteți gata? Presa de aici moare pentru a ști cine este talentatul nostru artist. ”

"Într-adevăr?" Malu pare speriată.

"Da. Rafael, s-ar putea să arunci o privire la expoziție în timp ce eu îl duc pe artistul nostru să întâlnească niște oameni.

"Sigur. Noroc, scumpo. ” O sărut pe frunte și o privesc cum pleacă, încă puțin

îngrijorată

.

Mă uit în jur, dar nu pot face recunoaște fețe familiare. Este încă devreme, așa că decid să arunc o privire asupra expoziției, chiar dacă am văzut deja toate picturile. Mă plimb pe hol, dar un chelner mă oprește pentru a-mi oferi un pahar de șampanie. Ținând paharul în mână, intru în sala de expoziții. Aproximativ patruzeci de tablouri atârnă pe pereții camerelor galeriei, dar chiar la intrare sunt întâmpinat de “Niciun regret“. Pânza mare cu o imagine a lui Malu în acuarele deschide expoziția, salutând vizitatorii imediat ce sosesc. Nu pot să nu mă simt puțin neliniștit când o văd atât de expusă. Cu toate acestea, nu se poate nega cu privire la frumusețea picturii și a modelului în sine.

Această piesă descrie o femeie puternică, curajoasă, neînfricată, dar, în același timp, îi evidențiază feminitatea și delicatețea. Este un amestec între îndrăzneț și inocent, erotic și sexy. Rămân acolo câteva minute, bucurându-mă de frumusețea artei ei și încercând să dau sens modului în care cineva cu atâtea nuanțe, complicații și rebeliune a putut revărsa atâtea sentimente într-o singură pânză.

Toată noaptea a trecut în viteză. Galeria era aglomerată, toate tablourile au fost vândute și, potrivit lui Hellen, unii oameni au făcut deja cereri. Au fost cu adevărat impresionați nu doar de frumusețea picturilor sale, ci și de femeia din spatele operei de artă. Nu pot să nu mă simt mândr de felul în care înflorește atunci când face ceea ce îi place cu adevărat.

După ce oamenii au dispărut, Hellen încuie ușile galeriei cu un zâmbet imens pe față.

„Această noapte a fost un succes, Malu! Știți, un astfel de eveniment, cu 100% vândut, este destul de rar. Chiar și ″No regrets″ a fost vândut. ”

„Chiar, Hellen? Încă găsesc un pic deranjant gândul că cineva mă vede goală pe peretele sufrageriei. ” Râsul ei mă face să zâmbesc.

„Mergem acasă, domnișoară, am-vândut-toate-tablourile mele?”

"Să mergem!" acceptă entuziasmată. Ne luăm rămas bun de la Hellen și ne îndreptăm spre mașină.

Parcurgem în tăcere drumul scurt spre casă de la galerie. Ea pornește radioul și Mais Ninguém (care înseamnă Nimeni Altcineva), o piesă a trupei braziliene Banda do Mar, începe să cânte. Malu cântă cu voce joasă, iar versurile mă mișcă într-un mod inexplicabil.

Sper doar să nu vină nimeni altcineva

Atunci te pot avea doar pentru mine

Pot să-ți fure somnul

Vreau totul

Dacă vine altcineva, nici măcar nu voi observa

Schimb cu o altă melodie, chiar dacă suntem aproape de casa ei. Acest sentiment ciudat pe care mi l-a dat cântecul este prea mult de gestionat.

Mă opresc în fața clădirii ei, fără să opresc mașina. Se uită la mine surprinsă.

„Nu vii?”

„Nu cred ...”

"Oh nu! Am nevoie de cineva cu care să vorbesc. Haide, oprește mașina asta îngrozitoare.”

„Malu, să nu-mi spui că mașina mea e îngrozitoare.”

„Da, mașină playboy”, spune ea în timp ce se încruntă la mine, la care până la urmă renunț și râd. Intru în clădire prin garaj și parchez la fața locului, pe care eu îl folosesc oricum, din moment ce ea nu deține o mașină.

Intrăm în lift, iar ea își scoate rapid sandalele, rămânând în picioarele goale.

„Nu-mi vine să cred că atingi această podea murdară a liftului cu picioarele goale.”

„Mă doare”, spune ea, cu sandalele în mâini în timp ce-și întinde degetele de la picioare.

„Rahat” blestem cu voce joasă, ridicând-o în sus. Își aruncă brațele în jurul gâtului meu, zâmbește și mă sărută pe buze, așa cum facem de obicei.

Nu-mi dau seama dacă ar fi rochia, băutura sau cântecul uimitor, dar buzele ei care se ating de ale mele mă fac să mă simt devastat.

Când se uită înapoi la mine, mă vede că mă uit la ea și, la fel ca mine, nu se poate uita în altă parte.

Liftul se oprește la etajul ei, iar eu o duc până la ușă. Ea o deblochează și intrăm. Când o pun jos, în sufragerie, se întoarce pentru a încuia ușa. În acest moment, toată această dorință pe care o mai simt capătă se revarsă din mine. O țin de ușă, lăsându-mi gura să o răpească pe a ei în cel mai pasional sărut pe care l-am schimbat vreodată. O sărut de parcă viața mea ar depinde de asta.

Aruncă sandalele și poșeta mică pe care încă o ținea și își aruncă brațele în jurul gâtului meu, lăsându-și mâna să meargă până în părul meu. Corpul ei se lipeste de al meu și nu mă pot gândi la altceva decât la cum sărutul ei este mult mai bun decât toți ceilalți pe care i-am avut înainte. Inima îmi bate mai repede când îi simt gustul, pur și fără cusur. Și asta îmi amintește că este încă virgină. Rahat.

„Malu”. O strig, retrăgându-mi buzele.

„Hmm”, ea geme în gura mea și simt că devine și mai greu.

„Trebuie să ne oprim”. Gura mea spune asta, dar corpul meu țipă: Nu! Nu!

"Stop? Esti nebun?" Își lipeste gura de a mea, fluturându-și trupul împotriva mea. Va fi plăcerea mea.

"Da. În primul rând, ești virgină ... ”

„O, bună. Acum spune-mi altceva, pentru că asta nu contează. "

„În al doilea rând, a face sex va schimba totul între noi. Nu vreau să te pierd ca prietenă. ”Mă uit în ochii ei.

Rămâne tăcută câteva secunde. Apoi, ridicându-se pe degetele de la picioare, ea îmi ține fața cu ambele mâini și îmi spune:

„Rafa, ultimul lucru pe care îl vreau acum este să te pierd pe tine și prietenia ta. Tu esti tot ce am. Dar, la fel ca tine, nu vreau o relație. Nu vreau un angajament față de cineva și depind de prezența lui pentru a fi fericită. Știi că nu cred în niciun fel de rahat romantic.

"Ai grijă ce vorbești." Ea râde.

„Putem încheia un pact”.

"Ce este asta? Clasa a cincea?" Întrebarea mea o face să râdă și mai tare. Ochii ei sclipesc.

"Sunt serioasă! Vom fi prieteni pentru totdeauna. Dacă vreunul dintre noi simte un moment mai intim, dar nu are chef să se întâlnească cu străini, ne vom căuta unul pe celălalt. Va fi ca o sărbătoare a prieteniei noastre. Putem face sex și, când s-a terminat, s-a terminat. Fără promisiuni, fără așteptări, fără planuri de viitor.

O privesc încă simțindu-se ciudat. Sună prea bine ca să fie adevărat.

„Un fel de„ prieteni cu beneficii”?”

"Da, asta este."

„Și ce zici de lucrurile astea cu virginitatea?”

"Ce e cu asta? Dacă nu ești tu, va fi altcineva. Mai degrabă sunt cu cineva la care îmi pasă decât cu un idiot care o să mi-o tragă, să mă doară și să mă lase supărată.

„Fată, juri ca un marinar.”

„Dar oricum îți place de mine”. Ea zâmbește, iar eu îi zâmbesc din nou, aprobând.

„Fără relații?”

"Doar relatie de prietenie."

„Nici planuri pentru viitor?”

„Doamne ferește-mă să mă visez cu rochii de mireasă și voaluri și cu rahaturi așa.

„Fără monogamie?”

„La dracu, dacă nu ai o relație cu mine, bineînțeles că nu există monogamie!” Malu începe din nou să se încrunte și nu poate să nu râdă. „Mai bine oprești toată rahatul ăsta și mă săruți”.

“Sau?”

„Va trebui să te forțez”. Ea își lipește buzele de ale mele.

Asta este tot ceea ce am nevoie pentru a trimite autocontrolul direct în iad și a o ține în brațe. Ne sărutăm atât de pasional încât îmi simt tot corpul arzând. Limbile noastre dansează într-o armonie perfectă, mărind gustul decadent al tuturor paharelor de șampanie pe care le-am băut.

Îi țin puternic șoldurile de ale mele, făcând-o să geamă la senzația penisului meu dur. Apoi o susțin pentru a-și putea arunca picioarele în jurul taliei mele. Ea continuă să geamă în timp ce eu o duc, atașată de mine, în dormitorul ei. Când o așez pe patul ei, înainte să am șansa să-mi scot hainele, ea mă trage de cravată, făcându-mă să mă culc pe spate, astfel încât să se poată urca deasupra mea.

Malu îmi dezlegă cravata, aruncând-o pe podea. Haina și cămașa mea urmează același traseu după ce ea le scoate într-o manieră delicată, dar sexy. Respirația mea este grea, chiar mai mult pentru că știam că trebuie să merg mai încet, având în vedere că este prima oară pentru ea.

Încep să-i trag rochia până o dezbrac, dar Malu mă ține de mâini și se ridică. Mă așez pe coate, curios să știu ce va face în continuare și, evident, sunt surprins de ea, în mijlocul camerei, desfăcând rochia și lăsând-o să coboare formând o grămadă pe podea.

Este diferită de toate celelalte femei pe care le-am cunoscut.

Corpul ei mic și curbat arată ca o capodoperă gata să fie descoperită și savurată. Având doar lumina lunii să le aprindă, florile de pe umăr aproape seamănă cu

una dintre picturile ei, pline de culori, așa cum le pictează de obicei. Mă uit la sânii ei mici, la talie, la picioare, la picioare, la glezne, purtând acel trandafir negru și sexy care mergea până la picior.

Este unică. Nu există nimeni ca ea în toată lumea. Privind-o, goală în fața mea, tot ce pot să mă gândesc este că ar trebui să fie venerată ca zeița erotică care este.

Mă întind pe pat, oferindu-i mâna, căreia îi zâmbește acceptând, venind spre mine cu un zâmbet sporit de rujul roșu. Când degetele noastre se ating, electricitatea care ne întâmpină este atât de violentă încât pot să o simt tremurând. O țin strâns de mână, ajutând-o să urce pe pat și, după ce se întinde pe cearșafuri, la fel de roșie ca pictura ei, cu buzele deschise și ochii luminați în așteptare, îmi scot pantalonii, aruncându-i pe podea cu restul hainelor mele.

„Rafa ...” îmi șoptește numele și tot controlul meu de sine se dizolvă, deși oricum nu era mult. Mă întind deasupra ei, simțind cât de moale pielea ei contrastează cu propria mea asprime. Ea își lasă mâinile să meargă pe toate părțile corpului meu, urmând tot drumul până în spatele meu, în timp ce gura mea fură un sărut de-al ei. Acest sărut este intens, provocator și sexy. Îmi las buzele să-i alunece pe față, ajungând până la gâtul ei și o aud gâfâind când mă simte ciugulind la baza gâtului ei.

Simțind cum inima îi bate pe pieptul meu, reiau mângâierea până la sâni, înțepând mai întâi, până când o simt mișcându-se sub mine. Mă apucă de părul, gemându-mi numele în timp ce-i tachinez mamelonul deja întărit. Barba mea nebărbierită îi zgârie pielea sensibilă. Las acolo urmele și parfumul meu.

O mângâi continuu până la punctul de neîntoarcere. Dacă tot aveam rezerve cu privire la ceea ce facem, acele sentimente se pierd între sărutările pe care le las pe talie. Mă îndepărtez încet de ea, uitându-mă la ochii ei, cuprinși de poftă. Ajung la pantaloni și iau prezervativ din portofel. În timp ce îl pun, o aud oftând încet și profund. Apoi, aruncându-i brațele în jurul gâtului meu, o simt apăsând-o arzând pe corpul meu gol pe.O ating, lăsându-mi mâinile să alunece până la șolduri, ținând-o strâns.

“Rafa…” șoptește, iar numele meu sună ca o muzică care iese din buzele ei. "Te rog…"

„Te rog ce, frumoaso?” O întreb, ținând-o strâns de erecția mea, în timp ce îmi

las limba să se strecoare până la gât.

„Te vreau”, îmi spune, și mă simt gata să o iau, să o revendic și să o fac a mea. La naiba! De unde vine asta?

Poate că simte ezitarea mea, așa că îmi fură un sărut și îmi șoptește la ureche, ciupindu-mi lobul urechii.

- La dracu, Rafa.

Cuvintele ei au puterea să aducă în mine sentimente și mai sălbatice.

„Gură vulgară” gemu, văzând-o zâmbind răutăcios în așteptare.

„Îți place”, spune ea și îmi sfâșie bărbia, făcându-mă să gem. Sunt sigur că te excită.

„Mă exciți” îi răspund și o sărut din nou, scufundându-mă încet în ea, astfel încât să se poată obișnui cu grosimea mea și, încetul cu încetul, rup bariera feminității ei.

"Te simți bine?" O întreb, cam îngrijorată.

„Da”, îmi șoptește, privindu-mă în ochi. „Nu te opri”.

Zâmbesc și o aud gemând când încep să o pătrund. O țin mai strâns. Încet, mișcările mele devin mai puternice și mai adânci, sărutând-o mereu pentru a alunga orice umbră de durere.

Când corpul ei îl îmbrățișează pe al meu și este gata, eu mă mișc mai repede, crescând într-un ritm, până când amândoi suntem pierduți într-un nor de dorință. Ne sărutăm continuu și simt că aș putea muri de plăcere.

„Mi-am imaginat asta toată noaptea, de când te-am văzut în rochia aceea neagră ispititoare.” Spun, provocându-i ochii să se deschidă puțin și gura să se transforme într-un zâmbet sexy și mulțumit.

Simt că vaginul ei se strânge în jurul penisului meu, arătând că este foarte aproape de final. Doar gândul de a-i oferi o noapte de neuitat mă face să ajung la propriul orgasm. Corpurile noastre se contractă și, când ajungem la orgasm, ne

strigăm reciproc numele, mușchii contractându-se și rigidizându-se ca niște cabluri de oțel.

„Uau”, geme ea în timp ce eu îmi sprijin capul de pieptul ei, respirând greu.

"Uau?" O întreb, râzând. „Obișnuiai să fii mai elocventă, cu o gură mai vulgară.”

O simt râzând sub mine.

"Elocvent?ă La dracu, Rafa! ” Ea râde în hohote. „Ce cuvânt de rahat să folosești după naibii.”

Am râs amândoi, apoi i-am sărutat umărul.

„Cred că îți place când spun cuvinte murdare în timpul sexului.” O tachinez și ea râde în continuare fericită. Este atât de rar să o văd zâmbind astfel, fără umbră de melancolie, dar realizând asta îmi dă o senzație de strângere de stomac.

„Și cred că îți place când îmi pun gura vulgară să lucreze în pat.”

„Cred că trebuie să punem asta la încercare”.

„Din fericire, avem toată noaptea.” Ea râde și apoi mă ține de față, astfel încât să mă poată privi în ochi. „Suntem bine, nu-i așa?”

„Exact asta voiam să spun.” Zâmbesc liniștitor. „Eu zic că suntem. Și tu?"

„Și eu. Dacă aș fi știut că va fi așa, te-aș fi sedus cu mult timp în urmă. ” Malu făcu o față amuzantă și amândoi râdem. "Prieteni?"

„Pentru totdeauna” o asigur, furându-i un sărut care ne conduce la o a doua partidă, care promite să fie și mai intensă.

Capitolul șapte

“Devii responsabil, pentru totdeauna, de ceea ce ai îmblânzit.”

Antoine de Saint-Exupéry

Malu

Ajung la clădirea mea cu mâinile pline de genți. M-am îndreptat spre centrul orașului pentru a cumpăra articole de artă și, ca de obicei, există întotdeauna atât de multe opțiuni încât pur și simplu nu mă pot abține. Întotdeauna cumpăr mai mult decât am nevoie. Mă plimb prin salon când sunt brusc lovită de o rachetă cu părul negru și cu ochi albaștri, care mă doboară la pământ.

"O Doamne! Îmi pare rău!" spune o femeie care vine chiar în spatele meu, în timp ce mă ajută să iau toate lucrurile împrăștiate. „Bruninho, vino aici și ajută”, îi spune ea băiețelului, care este roșu și cam speriat.

„Este în regulă ... are multă energie, nu?” Răspund, fără să știu ce să spun. Nu am avut niciodată niciun contact cu copiii și mă simt întotdeauna stângace în jurul lor. Femeia îmi zâmbește.

„Prea mult, uneori”, răspunde ea, oferindu-mi mâna. „Clara. Sunt noua chiriașă de la 601. Și acest neastâmpărat este Bruninho. ”

„Bună, mătușică”, spune băiețelul, sărutându-mă pe obraz, ceea ce mă ia complet prin surprindere.

„Sunt Malu, sunt vecina de alături!” Zâmbetul Clarei crește și mai mult și, pe lângă faptul că tocmai am fost lovită de micul ei sălbatic, îmi place imediat.

“Locuiești aici cu soțul tău? Mai ai și alți copii? ” O întreb când mă ridic în

picioare, îndreptându-ne spre lift. Clara privește în jos, cu tristețea înnegrindu-i ochii.

„Nu, suntem doar noi doi. L-am pierdut pe soțul meu anul trecut.” O privesc speriată. Clara pare atât de tânără să fie văduvă. Și cu un copil atât de mic. Încă o dată, această idee că viața este atât de dură - uneori, prea dură - îmi trece prin minte.

- Îmi pare rău, Clara.

„Mulțumesc”, spune ea. Îmi vine să întreb mai multe, dar nu am curajul să o fac. Se pare că observă întrebarea din ochii mei, totuși. „Leucemie. A fost destul de greu. ”

„Oh ... o boală atât de tristă.”

"Da, este. A fost un luptător, până la sfârșit. ” Îmi zâmbește tristă. Simt un fior pe coloana vertebrală și mă încearcă un sentiment de melancolie. Nu știu dacă aș avea puterea să trec prin așa ceva ... pare o bătălie pierdută și, la final, oamenii pe care îi iubim sunt cei care au rămas cu toată durerea, având în vedere că propoziția este despre a fi executat. O țin strâns de mână, încercând să arăt un fel de sprijin, după ce am rămas fără cuvinte. „Dar am fost fericiți până la final. El mi-a lăsat acest minunat dar care este fiul nostru.”

„Îmi pare rău pentru că ai trecut prin așa ceva”, reușesc în cele din urmă să vorbesc în timp ce coborâm cu liftul de la etajul nostru. „Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.”

"Placerea noastra. Ascultă, ți-ar plăcea să mănânci niște pizza cu noi mai târziu?” mă întreabă ea înainte de a intra în apartament. „Nu cunoaștem pe nimeni altcineva și ar fi frumos să ne facem niște prieteni.”

"Sigur! Bate la ușa mea când este timpul. Voi lua ceva de băut. " Am răspuns imediat. Era atât de tânără, dar cu ochii atât de melancolici.

****

La șase și jumătate, sună soneria. Port pantaloni scurți din denim cu tiv șifonat și

tricou negru. Părul meu este o mizerie și am vopsea pe tot corpul. Lucrez la această nouă tehnică și m-am entuziasmat cu toate acele consumabile pe care le-am cumpărat.

Îmi las peria pe masă și mă mut în sufragerie încă curățându-mă pe mâini. Când deschid ușa, apare omul meu preferat din întreaga lume.

„Ai uitat cum să pictezi, marinar?” Mă întreabă Rafa. Trece pe lângă mine, sărutându-mă pe cap. Este uimitor cât de înalt este în raport cu mine.

„Bună, cocoșel. Ce mai faci?" Închid ușa și îl urmez în atelierul meu. „Unde ți-e cheia?”

„Da”, spune el, desfăcând nodul cravatei și scoțându-și jacheta. „A ta a fost pusă pe dinăuntru, așa că nu am putut să deschid. Voi ieși mai târziu, dar, din moment ce nu ne mai văzusem săptămâna aceasta, m-am gândit să mă opresc să te verific. ”

„Ce se întâmplă astăzi?”

„Hmm ...” El ezită, așa că am concluzionat că va ieși cu cineva.

- O poți spune, Rafa. Ți-am spus deja că nu mă deranjează faptul că te vezi cu alte femei. Nu există așa ceva între noi ”.

Oftează și își trece degetele prin păr.

„Știu ... mă întâlnesc cu Taninha”, spune el, aducându-mi în minte poza cățelei roșii. Iese cu oricine își plătește băuturile. Rămân tăcut, dar îi simt ochii asupra mea. "Ce?"

"Ce ce?" Întreb, simțindu-mă confuză.

„Nu ai de gând să spui ceva?”

„Și ce vrei să spun? Că meriți ceva mai bun decât curva aia de la barul lui Tito? Știi deja asta. ” Mă încrunt și el râde.

„De aceea ești cea mai bun prietenă a meu. Îmi vorbești mereu ”. Sunetul râsului său răgușit îmi ridică tot părul de pe gât. "Dar tu? Ieși în oraș?

„O să iau pizza cu vecinul meu de alături. Poate mai târziu, voi ieși la o băutură. "

„Hmm ... de una singură?”

„Acum mă urmărești?” Pare dintr-o dată jenat.

- Nu, Malu. Doar că ... conversez. " Soneria sună din nou și o deschide. Câteva secunde mai târziu, băiatul-rachetă intră în atelierul meu și reușesc să-l țin înainte să aibă timp să arunce ceva pe podea.

„Scuză-mă, Malu. Al tău ... oh, e frumos! " Clara este întreruptă de vederea picturii mele neterminate.

„Încă nu este gata”.

„Dar este minunat! Ești foarte talentată ”, spune ea făcându-mă să mă înroșesc. „Îmi pare rău că am intrat, dar iubitul tău a spus că este în regulă.”

„Iubit?” M-am încruntat la comentariul ei. "Care? Rafa?” Mă privește confuză. "Suntem doar prieteni."

„Oh, îmi pare rău ... ei bine, a spus că aș putea intra. Trebuia să vin să te sun pentru pizza respectivă, dar dacă ești ocupată ... ”

- Nu, Clara. Rafa este din familie. Pot să fac un duș rapid? ”

„Sigur, încă este în cuptor. Dacă vrea să ni se alăture ... ”În acest moment, Rafa intră în atelier ținând o bere.

„Ești pregătit pentru o pizza, Rafa?”

"Sigur! Pot să-mi iau berea? ” Râde și eu îi dau un pumn în umăr la ieșire.

„Berea mea, vrei să spui.” Clara ne privește cu un zâmbet amuzat.

„Tot ce ai este al meu.”

"Da, sigur!"

„Cu siguranță îți poți lua berea”, spune Clara zâmbind. „Vă aștept acasă. Doar

împingeți ușa deschisă. ”

****

Seara noastră a fost foarte distractivă. Clara, Rafa și cu mine continuam să vorbim când, pe la opt și jumătate, în timp ce drăguțul Bruninho, în vârstă de cinci ani, dormea deja pe canapea, Rafa a plecat să facă un duș și să se întâlnească cu curva lui.

„Băieți sunteți minunați împreună. Nu v-ați gândit niciodată la să formați un cuplu?” Mă întreabă Clara cu un zâmbet.

„Suntem un fel de prieteni cu beneficii. Nu avem relații ".

"Ce vrei să spui?"

„Nu credem în dragoste, în dragoste sau în fericire. De fapt, de fiecare dată când iubești, suferi, pierzi. Suferi pentru trădări, despărțiri, cuvinte dure. Pierzi când te desparți de cineva, când cineva moare, când cineva te părăsește pentru o altă persoană.

Iubirea pur și simplu nu merită riscul. Este mai bine să îți păstrezi inima în siguranță. Nici nu știu dacă dragostea există cu adevărat sau dacă este doar o invenție făcută de mass-media pentru profit.

„Doamne, Malu ... acum sunt tristă. O fată tânără ca tine având o viziune atât de cinică asupra vieții. Pot să vă spun sigur că dragostea există. Și am trăit-o la maxim.

„Dar ai pierdut-o ...” Încerc să nu fiu atât de aspră și să o rănesc.

"Da. Dar nu aș schimba momentele noastre împreună pentru nimic din lume. Breno mi-a arătat, chiar și în cele din urmă, toată dragostea pe care a simțit-o pentru noi. A luptat pentru noi, astfel încât să poată avea cea mai lungă perioadă posibilă lângă noi. Chiar și în cele mai grave zile, învins de boală, el a avut întotdeauna ceva de spus, plin de dragoste și speranță.” Îți șterge o lacrimă care i-a scăpat din ochi. „Nu vă fie teamă să iubiți pe cine este demn de iubit. Meriți să iubești și să fii iubită.”

Îi zâmbesc, atinsă de cuvintele ei. Mă gândesc la Rafa, dar dau din cap, încercând să-i scutur silueta frumoasă din mintea mea.

- Mulțumesc, Clara. Voi lua în considerare tot ce ai spus. Poate că viața îmiva dovedi că greșesc, nu?

Zâmbesc și îmi iau rămas bun, ca să mă pot pregăti să ies.

Capitolul opt

“Încă faci parte din ceea ce mă face puternic și, sincer să fiu, puțin nefericit..”

Legião Urbana

Malu

La câteva luni după întâlnirea cu Clara, am reușit să o conving să iasă cu mine. Este una dintre acele mame exemplare care participă activ la viața fiului ei, stă pe podea pentru a colora cu el, îi spune povești la culcare și îi dăruiește sărutări pline de iubire. Dar chiar și mamele bune au nevoie de timp pentru o caipirinha din când în când.

Mergem la o petrecere. Rafa și Leo au fost promovați la locul de muncă, așa că au decis să adune câțiva prieteni într-un loc de petrecere lângă casa mea. Beto și Merreca, care în prezent sunt instructori de surf la plajă și participă la numeroase competiții, vin și ei acolo.

Fac un duș lung și îmbrac o rochie roșie pe care am cumpărat-o special pentru această ocazie. Pictura îmi oferă câștiguri bune pe care le-am investit în unele fonduri, lăsând deoparte o cotă lunară pe care o folosesc pentru facturile mele obișnuite. Am cumpărat deja niște haine, deoarece acum am nevoie de niște rochii mai elegante pentru evenimente și expoziții, dar m-am răsfățat și cu o rochie frumoasă și sexy. A trecut ceva timp de când nu am mai fost cu cineva și sper să mă distrez diseară.

Eu și Rafa nu ne-am culcat împreună de două luni. El s-a concentrat pe promovarea sa, lucrând nopțile pentru a rezolva un caz care s-a încheiat cu o victorie pentru biroul său. Și, deși nu suntem într-o relație, de când am făcut sex prima dată, el este singura persoană cu care m-am culcat. Nu vreau să fim exclusivi sau ceva de genul acesta. Doar că acest lucru pe care îl am cu Rafa este

suficient pentru mine, atât de simplu. Simt că acele momente pe care le împărtășim sunt suficiente. Nu sunt o persoană romantică și nu caut un iubit sau ceva de genul acesta. Nu simt pentru ceilalți băieți aceeași dorință pe care Rafa o trezește în mine. Și cred că are legătură cu faptul că suntem foarte buni prieteni. Alți băieți ... ei bine, îmi place să flirtez și să mă sărut din când în când, și sunt potriviți în acest scop.

Îmi privesc reflexia din oglindă. Frumoasa mea rochie sexy are o nuanță roșie exuberantă, care se mulează pe corpul meu și îmi evidențiază formele. Nu există multe detalii pe acesta, evidențiind decolteul său geometric care ascunde un umăr în timp ce îl lasă pe celălalt expus, acoperindu-mi tatuajul de flori cu mâneca stângă.

Mi-am pus pantofii negri cu tocuri înalte și iau uscătorul de păr să-mi aranjez părul, așa cum m-a învățat stilistul meu. Hellen mi-a interzis să-l tai și să-l vopsesc din nou. „Nu e bine pentru afaceri, draga mea”, așa cum spune ea de obicei. Așadar, părul meu este mai scurt la ceafă, dar mai lung la maxilar, încă negru,dar acum cu reflexe subțiri care îmi scoate fața în evidență. M-am machiat, punându-mi în evidență teatral ochii și buzele cu ruj roșu și sunt gata să mă distrez.

Singurele bijuterii pe care le port sunt niște cercei și o brățară pe care nu o dau niciodată jos. Rafa mi-a dat-o de ziua mea când am împlinit nouăsprezece ani și nu am mai dat-o jos de atunci. Nu am mai primit așa ceva vreodată, cum ar fi această brățară, doar în foarte rare ocazii. De fapt, doar câțiva oameni mă înțeleg într-adevăr suficient pentru a ști ce are cu adevărat importanță pentru mine. Nu-mi pot da seama dacă sunt prea complexă sau pur și simplu nu sunt demnă ca oamenii să aibă grijă de mine așa.

Ridicând din umeri, mă concentrez pe a-mi organiza poșeta pentru a-mi scutura aceste senzații din cap. Dacă încep să cobor acum, nu voi părăsi casa asta. Și nu prea am chef de gânduri melancolice care nu au intenția să mă sărute sau să-mi încălzească patul.

Am pus niște bani, card de credit, telefon mobil și țigări în poșetă și îmi părăsesc apartamentul să bat la ușa Clarei. Când o deschide cu un zâmbet, trebuie să spun că arată superb! În ultimele două luni, ne-am apropiat unul de celălalt și am aflat că ea nu este doar o mamă grozavă pentru Bruninho, ci pentru toți ceilalți pe care îi iubește și sunt norocos să fac parte din cercul ei de prieteni și să merite grija ei.

"Este timpul! Bruninho tocmai a plecat”, spune Clara zâmbind.

„Totul e în ordine cu dădaca?” Ne îndreptăm spre lift.

"Da. Această mamă de la școală, Camilla, m-a îndrumat către o doamnă care are mereu grijă de fiica ei Tati când trebuie să iasă. Ea va avea grijă de el în weekend la ferma părinților mei.” După ce intrăm în lift, apăs pe butonul de la parter. „Este o persoană dulce. Dar trebuie să mărturisesc că aproape că am renunțat.”

"De ce?" O întreb în timp ce ușile liftului se deschid la parter.

„Am avut inima zdrobită pentru că l-am lăsat să plece. În plus, nu sunt obișnuită să...”

„Obișnuită cu ce?”

„Ieșim… cu adulții”, râde ea. „Punctul culminant al zilei mele este să merg la locul de joacă aici, în cartier.”

„De parcă aș permite ca asta să se întâmple.” Încă râdem când ne mutăm în stradă să găsim un taxi. „În seara asta, noaptea este a noastră, dragă. O să ne scuturăm, să bem caipirinha și să ne sărutăm.”

„Voi lăsa ultima parte în seama voastră și voi rămâne la partea de dans, bine?”

„O astfel de ucidere.”

****

Petrecerea e în toi când ajungem noi. Sunt ușurată că am ales rochia roșie, pentru că majoritatea oamenilor arată ascuțit, ceea ce nu este o surpriză, având în vedere că majoritatea prietenilor lui Rafa sunt avocați și toată lumea știe că costumele li se potrivesc ca a doua piele.

Și Clara este toată îmbrăcată, poartă o rochie verde cu imprimeu până la genunchi. Are părul lăsat și este uimitor felul în care rochia verde îi scoate în evidență ochii, ambele având aceeași culoare.

Suntem întâmpinate de un recepționer, care ne verifică numele pe o listă și ne lasă să intrăm. Oprim la capătul unui hol care duce la sala unde are loc petrecerea. Mă uit în jur căutându-l pe Rafa, dar nu-l pot vedea nicăieri.

„Aglomerat, nu?” spune Clara, cu o expresie pe chip care pare destul de... speriată.

"Fără întoarcere!"

„Dar… Bru…” Clara se clătina și simt că intră în panică.

„El doarme și tu, domnișoară, mergi cu mine la bar.” O țin de mână și mergem direct la bar. „Două margarite!” îl rog pe barman, care îmi răspunde făcându-mi cu ochiul.

„Nici măcar nu-mi place să beau”, spune Clara și nu mă pot abține să nu râd. „Serios, mă simt chiar ciudat. Nu știu de ce te-am urmat aici, Malu. Sunt prea bătrână pentru asta.”

„Și există o limită de vârstă pentru a te distra? În plus, nu ești cu mult mai în vârstă decât mine.” îi spun, împingând băutura răcoritoare în direcția ei. Îmi aruncă una dintre acele priviri rezervate de obicei pentru băiatul-rachetă pe care îl are acasă.

„Sunt mamă, Malu”.

„Și care este problema? Ești mamă, dar ești tânără și frumoasă și meriți să te distrezi puțin.” Ea zambeste. Îmi ridic paharul așteptând să facă și ea la fel. „Să te distrezi!” Ne uităm și luăm o înghițitură lungă din băuturi. Clara se sufocă la gustul de tequila și începe să tușească. Abia mă mișcasem de pe scaun când văd o umbră care se apropie.

„Hei... ești bine?” Acesta este Leo, cel mai bun prieten al lui Rafa, care o înconjoară cu brațul după ce i-a luat paharul din mâini. Clara încă tușește, complet înroșită, părând și mai stânjenită de prezența lui Leo acolo.

„Hmm… mă simt mai bine”, îi răspunde ea clătinându-se și gâfâind după aer. „Ce este în băutura asta, Malu?” mă întreabă ea, aparent încă nedumerită.

"Tequila?" La urma urmei, ce este într-o margarita? Tușește din nou.

"Am de gând să te omor!" spune ea când își trage respirația în timp ce Leo o urmărește cu atenție. „Nu am mai băut de o sută de ani și îmi dai tequila?”

— Deci, n-ai mai băut de ceva timp, uh? o întreabă Leo și ea își dă seama, pentru prima dată, că a fost în brațele unui străin.

"Da... hmm... nu." Clara se uită în jos la brațele lui, care încă o țin cu grijă, și se ridică înapoi spre fața lui. Amândoi cad în tăcere pentru o vreme.

Leo pare nesigur dacă ar trebui să o lase să plece sau nu, dar în cele din urmă se dă înapoi. Așa că se întoarce spre mine și mă salută cu un sărut pe obraz.

"Îmi pare rau, băieți. Nici nu v-am vorbit cum trebuie. Bună, Malu.”

"Buna, dulceată. Rafa este deja aici?”

„Probabil”. Zâmbește și se uită înapoi la Clara. „Nu ai de gând să-mi faci cunoștință cu prietena ta?”

Mă uit de la unul la altul. Nu știu de ce, dar există o atmosferă ciudată între ei.

"Sigur. Leo, aceasta este Clara, vecina mea. Clara, el este Leonardo. Este un bun prieten de-al lui Rafa și de-al meu.”

El îi oferă mâna, dar ea se uită la ea pentru câteva secunde, aparent neștiind ce să facă cu ea. El îi zâmbește, parcă ar fi încurajat-o să meargă înainte, până când mâna ei o întâlnește pe a lui.

„Bună”, răspunde Clara, înroșind, în timp ce Leo se uită la ea, arătând misterios, atât de diferit de sinele lui obișnuit.

„Îmi pare bine să te cunosc, Clara”, răspunde el dându-i mâna. Apoi, ceva îi atrage privirea și își îndepărtează privirea. Urmând aceeași direcție, îl văd pe Rafa. Poartă pantaloni gri din denim, care par să-i îmbrățișeze șoldurile. O cămașă albă îi scoate în evidență pielea bronzată. Chiar dacă nu mai este vară, aleargă în fiecare dimineață, păstrându-și astfel pielea aurie atât de diferită de a mea. Peste cămașă, atât elegant, dar lejer, poartă o haină închisă la culoare, care pare făcută pe măsura lui, perfect adaptată corpului său ferm. Mai mult ca oricând, arată ca un om de succes. Privindu-l de la distanță și văzându-l atât de... imponent, nu pot să nu simt că nu sunt nici pe departe ceea ce are nevoie. Nu

cred că într-o zi ceva se va schimba vreodată între noi, deloc. Dar nu mă pot abține la gândul că, alături de mine, ar avea mult mai multe probleme decât ar trebui. Oftez lung și scutur din cap încercând să evit aceste gânduri. Merge și râde până se întoarce să vorbească cu cineva și văd o mână la brațul lui. Eram atât de concentrat pe el, încât nu am observat că nu este singur. Este o femeie blondă înaltă, slabă, păr lung și sâni mari, poartă o rochie albă strânsă care lasă foarte puțin imaginației oamenilor. Pielea ei este la fel de bronzată ca a lui Rafa și zâmbetul ei larg nu-i ajunge la ochi. E frumoasă, nu se poate nega. Și, se pare, astăzi, ea este cea care îl duce acasă la sfârșitul zilei.

Mă întorc la bar ridicând din umeri. Ridicându-mi brațul pentru a-i cere barmanului încă o rundă, mă uit la Clara și văd că mă privește cu o expresie îngrijorată.

"Esti bine?" Vocea ei este joasă, de parcă ar putea vedea în interiorul meu. Dau din cap și zâmbesc pentru a o calma, deși nici măcar nu îmi pot explica cum mă simt. Mă deranjează că Rafa are companie? Dar de câte ori am văzut asta și nu m-am simțit deloc deranjată? Este asta o glumă? Cu siguranță am nevoie de încă o băutură. Și o țigară.

Barmanul îmi întinde băutura și îi zâmbesc înapoi, luându-i paharul din mâini. Sorb acea băutură răcoritoare când simt un fior pe coloana vertebrală cauzat de o mână mare care mă apucă de talie.

"Bună, frumoaso." Rafa îmi vorbește la ureche și îmi sărută părul. Mă întorc către el și văd bucurie în ochii lui cenușii pentru că m-a văzut acolo.

"Buna, dulceață." Îmi arunc brațele în jurul gâtului lui, lipindu-mi corpul de al lui, simțindu-i parfumul înghițindu-mă și provocându-mi un fior de la baza coloanei vertebrale până la gât. „Felicitări pentru promovare. Ai castigat-o." Nu știu unde îmi găsesc puterea să vorbesc. Bănuiesc că faptul că nu am făcut sex atât de mult îmi exacerbează reacțiile.

Haide, Malu. Acesta este Rafa. Bătrânul Rafa.

„Mulțumesc”, răspunde el și îmi zâmbește, fără să-mi dea drumul taliei. Ne uităm unul la altul câteva secunde până aud o voce în spatele meu.

— N-ai de gând să-mi faci cunoștință cu prietena ta, Rafael?

Se simte ca și cum acea voce ne-a scos din transă. Rafa se întoarce către femeia care a intrat cu el. Deci, reluând controlul, el spune:

„Sigur, Bela. Aceasta este Malu ”, spune el, privindu-mă și făcând cu ochiul, cu un zâmbet deformat. Fără să-și ia ochii de la ai mei, reia: „Malu, aceasta este Isabela”.

„Tovarășa lui de noapte.” Ea zâmbește răutăcios și, deodată, simt un pic de tristețe. Rafa este un tip atât de drăguț, cu o inimă atât de bună. Mă doare să-l văd pierzând timpul cu genul ăsta de oameni care, în mod clar, vor doar să-l folosească. Dar le va folosi și el, aud o voce în capul meu. Da, conștiința mea este corectă. Îi zâmbesc și îmi ridic paharul într-un toast tăcut.

„Frumos, trebuie să merg și să salut niște oameni. O să fii bine aici?” mă întreabă atingându-mi bărbia cu degetul arătător.

„Sunt, haide. Asta e petrecerea ta. Ai câștigat-o." Îi spun și el zâmbește cu satisfacție.

Cerându-mi să-l scuz, el pleacă urmat de slăbănoaga lui și mă întorc la Clara. Leo și ea se uită unul la celălalt, arătând clar o legătură acolo. Cred că sunt a treia roată aici.

„Băieți, o să ies afară să fumez. Revin imediat." Spun, făcând-o pe Clara să-și ridice ochii, poate realizând că a fost profund prinsă în acea conversație. „Leo, poți să-i ții companie Clarei? Nu-i place mirosul de fum. Vin imediat."

— Sigur, Malu. Se întoarce spre ea. Făcându-i cu ochiul Clarei, mă îndepărtez spre intrare. Ridic o mână care ține o țigară, astfel încât tipul de la securitate să vadă că vreau să fumez, dar înainte de a avea ocazia, mă întrerupe.

„În spate, există o curte mare deschisă unde îți poți fuma țigara în siguranță. Este prea riscant să stai afară la ora asta târzie, domnișoară”, spune tipul înalt chel cu un zâmbet blând. Îmi arată direcția pe care ar trebui să o urmez și, traversând casa, ajung într-un spațiu mare deschis în spate.

Curtea din spate este plină de flori. Există o singură potecă cimentată pentru a împiedica trecătorii să pășească în acea mare de flori. Îmi aprind țigara, trag și închid ochii, gândindu-mă că această explozie de culori ar arăta minunat într-o pictură în acuarelă. Expirând fumul, decid să fac o poză ca să o pot reproduce pe

viitor. Cu țigara într-o mână, încerc să-mi deschid poșeta cu cealaltă pentru a-mi apuca telefonul.

„Ți-a spus cineva vreodată că chestia asta te poate ucide?” O voce din spate mă face să tresar, făcându-mă să arunc tot conținutul din poșetă pe podea.

"Oh, la naiba." Îmi pun țigara înapoi în gură și mă aplec să-mi iau lucrurile înapoi și sunt surprinsă de străinul care mă ajută și ia totul înapoi.

"Oh, scuze. Nu am vrut să te sperii”, spune el, întinzându-mi un ruj. Sunt încă puțin surprinsă și foarte iritată. Îmi ridic privirea și văd un străin foarte frumos care se uită înapoi la mine cu un zâmbet. Am pus deoparte rujul și restul lucrurilor mele, așa că ne ridicăm amândoi de pe podea. „Doar că arătai atât de singură aici afară, încât mi-a venit ideea să pornesc o conversație.” Străinul îmi oferă un zâmbet larg care îl face să arate ca un băiat. Nu pot rezista și îi zâmbesc înapoi.

„Nu-i nimic, am fost distrasă de această grădină frumoasă.”

„Nu la fel de frumoasă ca tine”, spune el și eu fac o mutră amuzantă. "Trage! A fost îngrozitor, nu-i așa?” dau aprobator din cap. „Îmi pare rău, voi încerca să îmbunătățesc asta. Gabriel.” Îmi oferă mâna, încă zâmbind.

„Malu.” Îl iau de mână și îi simt strânsoarea fermă. Îmi ține mâna în propria lui mână caldă o perioadă mai lungă decât este necesar, dar atingerea lui se simte surprinzător de bine.

Stăm acolo să vorbim câteva minute. Gabriel povestește puțin despre sine: este un prieten al lui Rafa, este inginer, recent singur. Mă ascultă cu atenție în timp ce eu vorbesc despre mine, punând ocazional o întrebare. Deodată, mă ia de mână.

"Ti-ar placea sa dansezi?" mă întreabă, iar eu spun că da. Este un tip drăguț și amabil și nu văd niciun motiv să refuz. Când ajungem la ringul de dans, DJ-ul cântă Cheerleader, de cântărețul jamaican OMI, iar ritmul sexy al melodiei mă face să zâmbesc.

„Nu știu cum să dansez asta”, spun, făcându-l pe Gabriel să zâmbească, părând dintr-o dată și mai sexy.

„Nici eu, dar ne putem face propriile mișcări de dans.” Îmi face cu ochiul și mă

ține de mână, ducându-mă în mijlocul ringului de dans. Brațele lui mă strâng de talie, în timp ce mâinile mele se sprijină pe umerii lui. Ținându-și fața foarte aproape de gâtul meu, mă conduce într-un dans sexy, balansându-ne trupurile în ritmul acelei balade tropicale. Este înalt, dar nu la fel de înalt ca Rafa. Părul lui întunecat ondulat este lung până la gât. Pielea lui este deschisă și pare să strălucească și mai tare decât ochii lui albaștri. Este incontestabil frumos și, pentru prima dată, mă gândesc să iau la mine pe altcineva decât Rafa.

Ideea asta mă sperie puțin, așa că mă uit în jur în timp ce dansăm. Îmi plimb ochii prin cameră pentru a-l găsi pe Rafa și-l văd cu brațul sprijinit de șoldurile așa-zisei Belei și simt o greutate ciudată în piept. L-am văzut cu alte femei și știu că se întâlnește cu altele, așa cum ar trebui să fac și eu, dar mă simt ciudat de deranjată.

"Este totul în regulă?" îmi șoptește Gabriel la ureche și mă uit înapoi la el.

„Da, sunt doar puțin distrasă. Scuze.” Îmi simt fața înroșită pentru că am fost descoperită.

„Oh, am nevoie de mișcări de un dans mai complex pentru a-ți păstra atenția atunci.” Pare amuzat și, când mă aștept mai puțin, mă ține de mână și mă face să mă învârt pe ringul de dans cu o împingere ușoară. Bine, acum are toată atenția mea.

Îndeplinindu-și promisiunea, mă distrează cu dansul său, trăgându-mă spre trupul lui și împingându-mă înapoi, făcându-mă să mă învârt și să râd în hohote așa cum nu am mai râs de ceva vreme.

„Pentru cineva care nu știe să danseze, te ‘bâțâi’ foarte bine”, încă râd când mă trage mai aproape, făcându-ne să ne legănăm în ritm.

„Poate că am uitat să menționez că am luat niște cursuri de dans de ceva vreme”, răspunde el, făcându-mi cu ochiul și zâmbindu-mi. Cântecul este aproape terminat și, într-o mișcare bruscă, el mă ține de baza coloanei vertebrale, aplecându-mă aproape lăsându-mă să ating podeaua, doar ca să mă tragă înapoi, și suntem acum cu fețele foarte aproape unul de celălalt. Rămânem acolo câteva secunde și ne uităm unul la altul și sunt sigură că acesta este unul dintre acele momente care preced un sărut. Ochii lui strălucesc și mai tare, iar respirația lui este scurtă, exact ca a mea. Apoi, simțindu-și mâinile pe talia mea, îi pot vedea fața aplecându-se în direcția mea pentru a mă săruta cu siguranță.

„Ahem...” Aud pe cineva dregându-și gâtul în spatele meu și mă întorc. Spre surprinderea mea, Rafa stă acolo chiar în spatele nostru.

„Rafa?” Sunt derutată. Îmi trimite un zâmbet nevinovat.

„Nu am dansat încă împreună.” El trage în mine. Mă uit înapoi la el complet pierdută. Am dansat vreodată împreună în viața noastră? Mă întreb de unde vine asta.

„Dansăm?” sunt încruntată.

„Da, aceasta este o noapte specială, ar trebui să sărbătorim. Vă deranjează?" Îl întreabă politicos pe Gabriel, care se dă înapoi cavaleresc și dă din cap aprobator.

Rafa mă ține de mână și mă duce înapoi în mijlocul ringului de dans. Nu sunt singura care cântă Sam Smith și mă simt ciudat. Mă trage mai aproape de corpul lui, ținându-mă de talie și sprijinindu-și mâna pe șoldurile mele. Ne leagănăm împreună în tăcere. Sunt pierdută în gândurile mele, văzându-mă în brațele lui, simțindu-mă în stare de ebrietate de mirosul unui astfel de parfum masculin și de căldura corpului lui. Acolo, în tăcere, fiind ținutî de el, nu mă pot abține să nu îi compar pe ambii bărbați. Cei doi sunt chipeși și sexy, dar Rafa e ca o forță a naturii, făcându-mă să tremur și să mă doare instantaneu să fim singuri.

Mă face să mă simt protejată și confuză, de parcă brațele lui ar fi locul unde aparțin, dar, în același timp, speriată de felul în care mă face să mă simt. Îmi tot spun că mă simt așa pentru că Rafa este cel mai bun prieten al meu și persoana mea preferată din întreaga lume, dar argumentele mele sunt doborâte, una câte una, când îi simt buzele pe gâtul meu, trăgându-se până la urechea mea.

„Ți-am spus deja cât de frumoasă ești în această rochie roșie?” murmură el, ciugulindu-mi vârful lobului urechii, făcându-mă să gâfâi. „Dar cred că vei arăta și mai bine fără ea.”

„Nu cred că prietena ta se va bucura să mă vadă fără ea.” Încerc să fac o glumă, dar amintirea „micuței lui prietenă” mă face să-mi muşc buza.

„Oh, dar asta e doar pentru ochii mei.” Limba lui urmează aceeași cale a buzelor lui puțin mai devreme, făcându-mă să tremur din cap până în picioare. „Tu ești cea pe care o vreau, Malu.” Vocea lui este răgușită și sexy. Îi simt mâna urcând pe spatele meu, degetele lui trăgându-mi ușor coloana vertebrală, lăsând o urmă de căldură.

„Rafa...” îi șoptesc numele, pierdută în acea atingere familiară. Îmi ține fața cu o mână, atingându-mi pielea moale cu vârful degetelor, mângâindu-mă. Respiră adânc și își lasă degetele să se afunde în părul meu într-o strângere fermă. Fața lui se apropie de a mea, făcându-mi buzele să se deschidă. Aceasta pare să fie scânteia care trebuia să-i aprindă focul. Buzele lui le iau pe ale mele în asalt. Acesta nu este un sărut. Nu seamănă cu acele sărutări pe care le împărtășim de obicei în momentele noastre cele mai intime. Atingerea lui este mai mult o revendicare. Îmi ia gura în posesia lui, făcându-mă să uit totul și pe toți ceilalți din jurul nostru.

Sărutul nostru pare să dureze ore întregi, dar, de fapt, nu pot spune cu exactitate de cât timp stăm acolo pe ringul de dans. Când doar sărutul nu ne mai pare suficient, el se îndepărtează ușor, îmi zâmbește, cu ochii lui cenușii care îmi amintesc de cerul într-o noapte furtunoasă și spune pur și simplu: "Hai acasă."

Capitolul nouă

„M-am gândit deja să te părăsesc, m-am uitat în jur de atâtea ori. Dar când mă gândesc la cineva, tu ești cel pentru care închid ochii.”

Fernanda Mello și Rogério Flausino

Rafa

Cât ai clipi, mă trezesc deasupra lui Malu în liftul din clădirea ei, după ce am părăsit prematur propria petrecere. Nu am planificat asta. Dar este uimitor cât de impulsiv sunt în preajma ei. Plănuisem o noapte distractivă cu prietenii mei. Aceasta este o zi importantă pentru mine: am fost promovat ca partener la serviciu. Știam că Malu va fi acolo. De fapt, m-am asigurat că va fi acolo, deoarece este cea mai bună prietenă a mea. Chiar am încurajat-o să o ia pe Clara cu ea, ca să nu se simtă singură, o dată ce voi fi ocupat să distrez toți oaspeții.

Partea ciudată a fost că mi-am petrecut toată după-amiaza gândindu-mă la ea. A trecut ceva timp de când ne-am iubit ultima dată, dar amintirea ultimei noastre nopți împreună m-a făcut să mă simt ciudat. Îmi amintesc că ne-am petrecut noaptea urmărind un film pe Netflix. Era frig, așa că s-a ghemuit cu mine. Un lucru a dus la altul și am ajuns să petrec noaptea în apartamentul ei. Când a trebuit să plec, am avut o senzație de strângere a stomacului. Ceva ce nu am mai simțit până acum. M-am tot întrebat dacă nu am făcut prea mult sex și asta m-a zăpăcit de cap. Așa că am decis să iau o pauză. M-am concentrat pe muncă și am început să mă simt bine din nou.

Până astăzi.

Aceste amintiri m-au făcut să o sun pe Bela, în ultimul moment, și să o rog să meargă cu mine la petrecere. Știam ce avea să se întâmple. Ea mergea acolo cu mine și ajungeam să petrecem noaptea la un motel. Asta era tot ce aveam nevoie pentru a-mi scutura acele sentimente din minte și a reveni la normal.

Dar, evident, nimic legat de Malu nu poate fi numit normal. Dacă s-ar putea, nu aș fi aici, îmbătat de sărutările ei.

Când am ajuns la petrecere, ea era deja acolo. Am observat-o de la distanță, purtând o rochie roșie sexy. De îndată ce a pus ochii pe mine, mi-a aruncat un zâmbet care a dispărut imediat când a văzut-o pe Bela lângă mine. M-am gândit în sinea mea că trebuie să încetez să fiu atât de supraprotector cu ea, pentru că asta nu-mi făcea bine. Am vorbit o vreme, dar am decis să mă îndepărtez și să salut niște oameni. Bela m-a urmărit, dar, déjà îmi pierdussem interesul pentru ea.

După ceva timp, m-am întors pe ringul de dans și am văzut-o. Era imposibil să nu vezi acea flacără roșie strălucitoare care părea să vină dintr-un singur loc. Dansa cu un tip pe care nu l-am mai văzut până acum și, pentru prima dată, asta m-a deranjat. Da, știu că avem un acord, că suntem liberi să ne întâlnim cu alte persoane. Fără obligații, fără relații.

Dar a făcut ceva ce nu face aproape niciodată: a râs în hohote. Da, acel râs care i-a făcut capul să se aplece pe spate și trupul să-i tremure, în timp ce se învârtea prin cameră. Malu este o persoană melancolică. Toată lumea crede că este fericită și veselă, dar eu o cunosc foarte bine și, de asemenea, știu că toate acestea sunt o acoperire a sentimentelor reale. Așa că, văzând-o râzând așa, cu un străin, m-a făcut să mă doară pieptul și toată judecata mea să explodeze prin aer fără destinație.

Am uitat complet de însoțitoarea mea pentru acea noapte, de acordul nostru și de discreția mea, așa că am furat-o pentru un dans, care practic a devenit preludiu. Acum, iată-ne, ieșim în vârful picioarelor din lift, încercând să nu facem niciun zgomot, ținându-ne râsul și sărutările pentru a nu trezi pe nimeni în timp ce Malu își caută cheile în poșetă.

Când în sfârșit deschide ușa și intră în casă, practic nu putem să ne ferim mâinile unul de celălalt. Intrăm în sufragerie fără să aprindem luminile, buzele noastre sunt lipite într-un sărut pasional. Trântesc ușa cu piciorul, fără să ne despart buzele. Malu îmi dă haina jos și o aruncă pe podea. O ridic, lăsând-o să-și arunce picioarele în jurul taliei mele și îi dau jos tocurile foarte înalte, care urmează aceeași cale ca și haina mea.

Ea geme, deschizându-mi în grabă nasturii cămășii. Sunt sigur că, dacă ar fi

suficient de puternică, ar face așa cum se întâmplă în romanele alea romantice proaste, când fata smulge toți nasturii de la cămașa tipului, atât de dornică să scape de ea. Suntem deja pe hol. Deja am cureaua desfăcută și ea are rochia în jurul taliei. Încep să o sărut pe gât până reușește în sfârșit să scape de cămașa mea. Mă opresc la jumătatea drumului, având-o încă înfășurată în jurul corpului meu. O împing de perete, apăsându-i corpul de al meu și îi strâng buza inferioară în timp ce îmi scot pantofii și șosetele, aruncându-le pe podea. Malu geme zgomotos și o duc în camera ei în timp ce ea încă se luptă să-mi desfacă nasturele și fermoarul pantalonilor, care în cele din urmă cad la ușa camerei.

O întind pe pat și îi trag rochia roșie fără să-mi iau mâinile de pe corp. Rochia aceea păcătoasă o ia pe aceeași cale ca și restul hainelor noastre, închizând poteca de îmbrăcăminte împrăștiată prin casă.

Mă întind deasupra ei, care își înfundă degetele în părul meu, ținându-l strâns în timp ce îi răspândesc sărutări în jurul feței, coborându-i pe bărbie și pe gât. Limba mea merge până la sânii ei. O simt tremurând când prind un mamelon în gură și unghiile ei îmi înfundă mai adânc în spate cu un geamăt.

Există disperare de fiecare dată când ne atingem, de parcă abia așteptăm să simțim fiecare atingere.

„Răule...” șoptește ea, făcându-mă să râd în timp ce mă deplasez către celălalt sân, lingând și sugând intens exact ca pe cel precedent. Ea își lasă mâinile să meargă pe toate părțile corpului meu, până la stomac până când ajunge la erecția mea.

“Rafa…” mă strigă și îmi pierd controlul. Nu a fost niciodată așa. Cu ea sau cu oricine altcineva. Simt că îmi tremură trupul și știu că dacă nu o am acum, nu voi reuși.

— Malu, am nevoie de tine acum. Vocea mea este un mormăit, iar ea geme de acceptare. Nu pot să țin mai mult sau să prelungesc niciun preludiu sau să fac altceva decât să fiu în ea. Îi depărtez picioarele și îmi împing erecția în ea, simțind cum căldura ei mă cuprinde ca niciodată.

Malu geme jos și se agață tare de mine când penisul meu o invadează. Își arcuiește corpul, mișcându-se neliniștită, înfigându-și unghiile în brațele mele și întinzându-și picioarele și mai mult, ca să o pot avea. Simt mirosul ei dulce. Ochii ei sunt închiși și buzele ei întredeschise în timp ce mâinile ei se mișcă în

sus și în jos pe spatele meu.

Îi fur un sărut, limba mea captând-o pe a ei într-o mișcare sexy și intensă. Împingerile mele devin mai puternice și o țin strâns de șolduri, făcând-o să geme și mai tare. Apoi, ea mă apucă de păr în timp ce eu o sărut intens. O posed, din ce în ce mai puternic, iar buzele mele caută curba gâtului ei până ajung la umărul ei. Deschid ochii să văd florile cu cerneală acolo și urmăresc desenul cu limba, făcând-o să tremure de plăcere. Mișcările noastre de pornire și oprire cresc și mai repede. Nu pot rezista, așa că îi strâng pielea moale, simțind-o pe Malu vibrând sub mine, strigându-mi numele când ea ajunge la orgasm. Emoționat de răspunsurile ei la atingerea mea și de senzația că mă trage de păr puțin mai tare, am lăsat valul acela de plăcere să mă cuprindă și să mă ducă la cel mai puternic orgasm pe care l-am avut vreodată. Acest sentiment este diferit de orice altceva, de parcă nu ar exista bariere, de parcă plăcerea este până la puterea a zece atunci când mă scufund în acel corp care mă înnebunește.

Încetul cu încetul, respirațiile ne încetinesc. Sunt încă deasupra ei, simțind cum căldura și moliciunea ei mă atrag, provocând o multitudine de senzații. Îmi ridic capul și mă uit la fața ei îmbujorată. Ea deschide ochii și zâmbește. Îi fur un sărut și încep să mă îndepărtez de ea pentru a scoate prezervativul, când, deodată, îmi dau seama ce era atât de diferit.

„La dracu!”

„Ce este, Rafa?”

„Am uitat să port prezervativ.” Spun eu, pierdut complet. Nu am uitat niciodată să-l folosesc. Nu! Nici măcar când eram adolescent.

„Este în regulă”, spune Malu și mă uit la ea panicat.

"E in regulă? Ce vrei sa spui?"

„Iau pastile, nu voi rămâne însărcinată. Nu am alți parteneri în afară de tine și cred că de obicei nu te întâlnești cu femei fără să-l folosești. Sau greșesc?”

„Nu am uitat niciodată să folosesc, Malu.” Vorbesc serios și ea dă din cap aprobator.

"Bine. Eram oarecum entuziasmați.” Spune ea și mă desprind de ea, încă fără să

cred că am făcut asta. La ce mă gândeam? Mă ridic și merg la baie amețit. Deschid dușul și las apa caldă să curgă pe spate, încercând să rezolv asta. Cum m-am implicat atât de mult încât să uit de regula mea numărul unu când m-am cuplat cu o femeie?

Nu vreau angajamente sau relații. Sexul neprotejat poate duce la cel mai mare angajament dintre toate: un copil. Când mă gândesc la asta, imaginea cu Malu însărcinată îmi vine brusc în minte și, destul de ciudat, asta nu mă sperie. Înainte să am ocazia să mă gândesc la această reacție, aud ușa cabinei de duș deschizându-se și ea mi se alătură, goală, cu un zâmbet sexy. Ea ia o sticlă de săpun lichid, își toarnă puțin pe mâini și începe să mă frece pe spate.

„Nu te speria, Rafa. Ți-am spus, totul este bine. Să facem un duș și să ne relaxăm. Mai sunt câteva ore înaintea noastră”, spune ea făcând mișcări ferme pe corpul meu, frecându-mă pe spate și făcându-mă să mă relaxez puțin câte puțin.

„Hmm”, gemu eu. „Oare?”

„Da”, confirmă ea. „Și sunt o mulțime de prezervative în sertarul meu pentru asta”, mă tachina ea și nu pot să nu râd. Ca de obicei, ea aduce tot ce e mai bun din mine și nu pot rezista atingerii ei. Se pare că ne aștepta o noapte lungă.

Capitolul zece

„Dintre lucrurile care îmi plac, tu ești cel care îmi place cel mai puțin.”

Soulstripper

Rafa

E trecut de nouă dimineața când intru în cafeneaua de lângă biroul meu. Leo mă așteaptă deja la masa noastră obișnuită, cu o ceașcă mare de cafea neagră în fața lui.

"Care-i treaba omule?" Îl salut, dar pare îmbufnat. Respir adânc și mă așez în fața lui, renunțând la chelner. „Ce e cu fața?”

"Mahmureală. Am fost la o petrecere aseară, știi. Cu cel mai bun prieten al meu. Am fost de acord să ne îmbătăm împreună pentru că am fost promovați parteneri în biroul nostru. Dar ghici ce a făcut? A renunțat la petrecere fără să-și ia rămas bun, lăsându-mă în urmă cu un oameni de care să am grijă.

La naiba! Îmi aplec capul în jos trecându-mi degetele prin păr. Uitasem complet de Bela. Îl văd pe Leo luând încă o înghițitură de cafea în timp ce chelnerul mi-o dă pe a mea.

„Ce a fost rahatul ăla?”

Îmi iau câteva secunde să mă gândesc la ceea ce voi spune, deoarece, de fapt, nici nu știu ce s-a întâmplat.

„Nu știu, Leo. Lucrurile s-au întâmplat... rău, omule.”

„Chiar ești rău. Nici nu știu de ce insisti pe prostiile astea despre „Nu vreau să am nimic de-a face cu nimeni”. Este foarte clar că îți place Malu și nu este știrea

de astăzi.” Sunt paralizat cu ceașca mea de cafea la jumătatea drumului în aer.

"Ce vrei sa spui? Îmi place Malu? Bineinteles că da. Noi suntem prieteni." Sunt nerăbdător, și sorb din cafea.

„Oh, Rafa, haide! Îți place de ea ca bărbat, eu sunt cel care îți place ca prieten.” spune Leo și, deodată, mă sufoc cu cafeaua fierbinte și încep să tușesc și să caut aer.

„Greșe... greșit.” Sunt fără suflare, înroșit complet și jumătate din ceașca mea de cafea este întinsă pe masă. La dracu.

„Da. Știu. Uite, voi fi sincer cu tine, pentru că sunt prietenul tău. O placi. Ea te place. Dacă amândoi insistați asupra actului îndrăzneț, s-ar putea întâmpla două lucruri: veți pierde o cantitate imensă de timp la afacerea cu „prieteni cu beneficii”, în timp ce ați putea parcurge mii de kilometri într-o relație reală sau...

"Sau ce?"

„Într-o zi, altcineva o va vedea la fel ca tine, dar nu va recunoaște. O va fura chiar de sub nasul tau și îi va oferi tot ce nu vrei, pentru că ți-e prea frică să-ți asumi responsabilitatea.”

Gândul că cineva ar câștiga-o pe Malu mi-a adus în minte amintiri din noaptea trecută, despre tipul acela care dansa cu ea. A făcut-o să râdă în hohote și părea că se distra cu adevărat pentru prima dată după mult timp. Mă deranjează să mă gândesc la ei doi distrându-se, făcând alte lucruri decât să meargp la petreceri întâmplătoare. Îmi scutur imaginile din mintea și îmi dau seama că Leo are dreptate. Sunt prea implicat.

"Ai dreptate. Trebuie să mă retrag puțin, să mă întâlnesc cu alți oameni...”

„Dar Rafa...”

„Nu, Leo. Nu vreau angajament, sau să am o relație serioasă cu nimeni, nici măcar cu Malu. Trebuie să mă întorc la întâlniri cu alte femei înainte să fim și mai confuzi.” Spun in timp ce Leo ma priveste, evident supărat.

„Dacă ești sigur…”

"Eu sunt." Sunt hotărât, mă gândesc să găsesc pe altcineva cu care să mă întâlnesc și, odată pentru totdeauna, să mi-o scot Malu din cap.

****

Malu

Îmi petrec cea mai mare parte a zilei în atelierul meu, pictând și apreciind acest val brusc de inspirație care m-a preluat. Timpul trece și nici nu simt asta. Rămân doar aici, pierdută într-o lume de culori, pensule, amestecuri, diluanți și pânze, având companie doar pe Florence și The Machine.

Deodată, telefonul meu mobil sună și tresar. Mă uit la aparat în timp ce îmi curăț mâinile într-o cârpă. Clara.

— Bună, Clarinha.

„Bună, Malu.” Ea respiră adânc. „Am făcut pizza. Vino la cină.”

Am scos un țipăt de satisfacție!

"Ura! Dar asteaptă. E deja ora cinei?”

„Ora trecută de cină. E aproape zece seara. Ce ai mai facut?" Mă uit la ceas și mă surprind cât este ceasul.

„Am pictat. La naiba! Nici măcar nu am mâncat.” Stomacul meu alege exact acest moment pentru a mârâi.

„Deci, încetează să lucrezi și vino. Sunt pe cale să ne scot pizza din cuptor. Există sifon. Dacă vrei bere, adu-o pe a ta.”

„Voi face un duș rapid și voi fi chiar acolo. Băiatul-rachetă este încă treaz? o întreb, spunându-i lui Bruninho după porecla lui.

„Nu, deja doarme. E târziu... Vocea ei sună amuzată când vorbește.

— Bine, voi ajunge în zece minute.

Închid telefonul și fug la duș. După ce mi-am scos hainele, am lăsat apa fierbinte să curgă pe corp, simțind cum căldura îmi relaxează mușchii răniți. Aceste acțiuni îmi amintesc inevitabil de noaptea trecută, când Rafa a cerut prea mult de la mușchii mei, care au muncit din greu toată noaptea în diferite poziții. Această amintire mă face atât să tremur de dorință, cât și să simt ceva periculos de aproape de frică. Ce simt pentru el este cu adevărat ciudat. Există această nevoie incontrolabilă pe care o aduce în mine. Nu pot să explic exact ce mă face să simt. Dar știu că este puțin mai mult decât prietenie. Am depășit acea linie la un moment dat în drum spre patul meu. Îmi scutur acele sentimente incomode din cap, închizând dușul după ce mi-am frecat vopseaua de pe piele și mirosul de diluant din mâini. Mă usuc cu un prosop moale și mă mut în dormitorul meu. Privind la talia mea micuță în oglindă, mă întreb dacă ar trebui să-mi fac un alt tatuaj aproape de coasta dreaptă.

Mi-am pus chiloți și sutien din bumbac, apoi pantalonii scurți din denim spălați și un tricou Led Zeppelin. Mă uit din nou în oglindă, verificându-mi părul ud și fața spălată, fără machiaj, ci înroșit de la duș. Pielea mea palidă, evidențiind culorile de la tatuajele mele, picioarele mele goale. Poza asta cu o femeie simplă îmi amintește de Rafa, care este întotdeauna bine îngrijit, poartă de cele mai multe ori costume, cu părul bine tuns și fața bine bărbierită. Este uimitor cât de bine ne potrivim împreună, deși suntem atât de diferiți. În același timp, imaginea acelei femei frumoase alături de el ieri îmi invadează mintea, făcându-mă să realizez că se potrivește perfect cu aspectul lui. Frumoasă. Sexy. Modelul ei: înalt, slab, sexy... Eu nu sunt niciunul dintre acele lucruri. Sunt doar... exotică în comparație cu majoritatea femeilor: siluetă mică, corp curbat, sâni mici și toată această artă corporală. Nu voi fi niciodată genul de femeie pe care un bărbat de succes și-ar dori-o alături de el.

Respir adânc și decid să nu mai am aceste gânduri distructive. Nu mă duc nicăieri. Las oglinda în urmă, iau un pachet de țigări și merg direct la Clara.

Bat la ușă și învârt clanța, deja o rutină între noi. Clara este liberă să intre și să iasă din casa mea, fără a fi nevoie de anunț și invers. Mirosul de pizza proaspăt coaptă care mă întâmpină mă face să zâmbesc de bucurie.

"Fix la timp! Tocmai ieșit din cuptor”, spune ea imediat ce intru în bucătărie. Ea pune pizza pe masă și așază vasele, tacâmurile și paharele.

Clara este o persoană minunată. Este acel tip de femeie care s-a născut să fie mamă și să aibă grijă de oameni. Bruninho este mereu curat, miroase bine și bine îmbrăcat, face diferite activități însoțit de mama lui, care are grijă și de casă și gătește mese minunate. Și găsește și timp să aibă grijă de mine.

„Miroase grozav.” Stau lângă masă cu un zâmbet. Clara face la fel.

Ne-am pus amândouă niște pizza în farfurii și am început să mâncăm când ea spune brusc:

„Nu ai de gând să-mi spui?”

„Hmm?” Ridic privirea, un pic surprinsă.

„Ce a fost asta ieri, Malu? Ai părăsit petrecerea fără măcar să mă anunți.”

"Oh, Dumnezeule!" Îmi acopăr gura, complet stânjenită. Am uitat complet de Clara!

— Îmi pare atât de rău, Clarinha. Mă uit în jos simțindu-i privirea.

"Vrei să vorbim despre asta?"

„Nu știu...” iau o mușcătură de pizza pepperoni. „Nu știu ce să spun.”

„Începe de la început. Te-am văzut dansând cu un tip. Erați atât de fericit, chiar dacă voi doi aveați de gând să vă cuplați ieri...”

"Știu." Respir adânc. "Și eu am crezut la fel."

"Cine este el?"

„Gabriel. Este un inginer care locuiește în apropiere. Un dansator bun, distractiv, mă face să râd.” Îi zâmbesc.

"Și apoi…"

„Și apoi a apărut Rafa. Mi-a cerut să dansez cu el. Am fost sedusă de mirosul lui, atingerea lui, cuvintele lui. Nu știu, Clara, mi-am pierdut judecata. Tot ce vedeam era că el mă tachina, făcându-mă să mă simt dorită.”

Respir adânc, lăsând furculița pe farfurie pentru a-mi ține fruntea dreaptă.

„Te-ai oprit vreodată să te gândești la ce simți pentru el?” mă întreabă Clara și ridică privirea.

"Prietenie." Îi răspund înainte ca ea să aibă timp să clipească.

„Este mai mult decât atât, Malu.”

„Prietenie cu beneficii,” repet făcând-o să râdă.

„Fata, cred că te îndrăgostești”, spune ea, făcându-mă să mă încrunt.

„Nu…” ridic din nou privirea. "În niciun caz."

„Malu, voi doi sunteți mereu împreună. Nu te întâlnești cu alți tipi, faci doar sex cu el. Sunteți constant unul în jurul celuilalt, ca sateliți care orbitează în jurul Pământului. Ieri, ai renunțat să te mai cuplezi cu un alt tip, care era clar că-i place de tine, și ai lăsat totul să te culci cu Rafa pentru că doar atingerea lui te făcea să pierzi controlul. Crede-mă. Te îndrăgostești.”

Sunt sigură că fața mea reflecta toată teroarea pe care o simt. Întregul meu corp tremura de panică la simplul gând că acesta este cu adevărat ceea ce se întâmplă. Respir adânc de câteva ori și reiau să vorbesc doar când îmi recăpăt puțin controlul asupra corpului meu.

"Asta e imposibil. Chestia asta cu dragostea este o porcărie. Nu există asa ceva."

"Da este." Vorbește calm, păstrând tonul. „Spun asta din experiență. L-am iubit cu adevărat pe tatăl fiului meu. Este cel mai frumos și mai puternic sentiment pe care cineva îl poate experimenta.”

„Dar e diferit...”

„Cât de diferit, Malu?” Ea mă întrerupe. „Dragostea este iubire, nu există nicio diferență. Și cred că este foarte natural. Sunteți cei mai buni prieteni. Sunteți pe și de pe patul celuilalt.”

„Doar patul meu.” O întrerup, dar ea mă ignoră.

„Nu vă puteți ține mâinile deoparte. El te tratează ca și cum ai fi o bijuterie prețioasă și tu îl tratezi ca pe un rege. Vă iubiți unul pe altul, asta e destul de clar. Poate că, la început, a fost doar dragoste de prietenie. Dar acum? Adăugarea sexului în ecuație? Uită de asta."

Ochii mei sunt larg deschiși, șocați de ceea ce spune ea. Nu Nu NU! Acest lucru nu se poate întâmpla.

— Încetează, Clara. Nu există dragoste. Știi ce? O să iau o pauză de la Rafa. Asta e! Îl voi lăsa să se întâlnească cu alte fete și mă voi întoarce la petreceri, să cunosc alți băieți. Asta e. Chestia asta cu dragostea este totul în capul tău.” Mai iau o mușcătură din pizza. „Asta rezolvă lucrurile. Weekendul acesta, tu și cu mine ieșim.”

"Da?" Ea pare speriată.

"Desigur. Tu ești cea care a venit cu discuția de dragoste și pasiune, acum, va trebui să vii cu mine. Nu-l pot lua pe Rafa, din motive evidente.”

Clara râde și se întoarce la pizza ei.

„Bine, fată. Dar gândește-te la asta: nu există scăpare din dragoste. Poți să-ți mături sentimentele sub covor, să te prefaci că asta nu are nicio legătură cu tine, să nu te mai culci cu el o vreme și să încerci să dai înapoi. Dar într-un fel sau altul…” îmi ține mâna pe masă „dragostea va veni și te va lua și nu ai unde să fugi”.

Rămân și să mă uit la ea, încercând să înțeleg cum am ajuns să fiu încurcată în mizeria aceea emoțională. Gura mea se deschide și se închide de câteva ori, neștiind ce să spun, când în sfârșit mă salvează.

„Ei bine, hai să ne mâncăm pizza înainte să se răcească.”

Tăcerea cade peste noi de ceva vreme, până când îmi vine în minte o amintire din noaptea trecută.

„Hei, cum ai ajuns acasă? Te-a condus Leo?

„Hmm, nu.” În mod curios, ea se înroșește. „Am luat un taxi. De ce m-ar conduce?”

„Pentru că era interesat de tine!” Râsul meu o face să se înroșească și mai tare.

„Este un gând interesant, Malu.”

„Nu știu de ce ești atât de surprinsă. În mod clar, Leo era interesat de tine.”

„— În niciun caz, Malu. Un tip ca el nu vrea nimic de-a face cu cineva cu tot bagajul meu.”

„Cel puțin, te-ar ajuta să uiți...” Cuvintele mele se pierd în aer. Clara are în mod clar o mulțime de bagaje. O poveste dură și dureroasă cu fostul ei soț, ca să nu mai vorbim de niște treburi neterminate cu un tip pe care nu-l cunosc.

„Nu sunt încă pregătită să mă implic cu nimeni, darămite cu un tip care se va întâlni cu mine o dată și va elibera pe cauțiune. Nu, lucrurile stau mai bine așa cum sunt.”

„Sau, cine știe, poate că este prinț fermecător și vei trăi fericiți pentru totdeauna.”

„Credeam că nu ai crezut în fericirea pentru totdeauna.”

„Eu nu, dar tu da. Prin urmare, are sens să găsești pe cineva care să îți dea asta.”

Ea zâmbește și îmi face cu ochiul.

„„Fericiți pentru totdeauna” meu este Bruninho. Asta e tot."

„Da. Continuă să-ți spui asta. Și poate, într-o zi, te vei convinge singură.” O tachinez și râdem amândouă.

Capitolul unsprezece

„Uneori, s-ar putea să fim printre o sută de oameni, dar singurătatea ne poate face să ne îngreuneze inima pentru lipsa unei singure persoane.”

Luís Fernando Veríssimo

Malu

Lunile au trecut atât de repede. Acea noapte de toamnă, ultima dată când Rafa și cu mine ne-am predat pasiunii, a trecut pe lângă noi în viteza luminii. După promovarea lui, a fost din ce în ce mai ocupat, cu multe cazuri, așa că m-am închis în casă, pictând în fiecare zi pentru a produce material suficient pentru următoarea mea expoziție, programată pentru sfârșitul verii viitoare.

Mai vorbim de câteva ori pe săptămână. Rafa îmi spune să mănânc, să am grijă de sănătatea mea și să fumez mai puțin, dar ne vedem rar, încercând să evităm acest curent electric dintre noi de fiecare dată când ne întâlnim. Nu vorbim despre asta. Nu exprimăm în cuvinte excitarea pe care o simțim unul pentru celălalt și nici măcar nu exprimăm modul în care acea noapte a schimbat ceea ce simțim unul pentru celălalt. Se pare că avem un acord tacit să nu vorbim despre acea noapte. Am băgat sub covor toată acea chimie care ne-a înnebunit, acoperind toată acea tulburare de sentimente trezite de acea noapte. Cred – de fapt, sunt sigură – că acesta este cel mai bine pentru noi. Nimic bun nu poate rezulta dintr-o asemenea noapte, doar niște sentimente confuze, uitarea lucrurilor vitale și posibilitatea de a pierde cea mai bună prietenie pe care am avut-o vreodată.

Clara este compania mea zilnică, împreună cu Bruninho, care crește văzând cu ochii. Sunt cobaiul ei pentru experimentele de gătit, care de obicei constau în cea mai gustoasă mâncare din întreaga lume. Din acea noapte în care mi-a povestit despre o dragoste din trecutul ei și despre felul în care s-au reunit, ea dispare în fiecare joi seară. Bruninho stă de obicei la bunicul său, iar ea pleacă fără să spună nimănui unde se află. Ea spune de obicei pe un ton jucăuș că aceasta este

„ora mea”, ziua ei săptămânală liberă de la maternitate, dar nu spune niciodată nimănui unde merge. Curiozitatea mă omoară, vreau să întâlnesc acest bărbat misterios, așa că glumesc mereu că o voi urma. Răspunsul ei obișnuit, însă, este că fumez prea mult, iar plămânii mei nu mi-ar permite să țin pasul cu ea, și sunt obligată să fiu de acord.

Ziua a răsărit senin. E primăvară și, oricât de nebun ar suna, mă trezesc în zori, deși m-am culcat târziu, ca de obicei. Nu sunt o persoană matinală, dimpotrivă. Iubesc nopțile, întunericul și liniștea. Îmi place să ies noaptea, să văd stelele și luna, să simt briza rece care mă îmbrățișează și să deslușesc misterele ascunse în noapte. Dar astăzi, mă simt neliniștită. Am decis să-mi fac un alt tatuaj, după ce luni de zile mi-am făcut curajul să suport durerea, odată ce știu că mă va aștepta când acul îmi atinge coastele, dar sunt hotărâtă.

Fac un duș și îmi spăl părul, mai lung acum, aproape până la umeri, purtând pete roșii. Port niște blugi cu talie joasă, un tricou roșu și adidași comozi. Mă machiez obișnuit și plec din casă în căutarea unei cafele fierbinți, în drum spre studioul de tatuaje.

Trec pe la o cafenea la câteva străzi distanță de casa mea pentru a cumpăra un espresso dublu care să mă țină trează și o gogoașă umplută cu cremă. Mergând pe străzile din cartierul meu, simt aerul proaspăt al dimineții și lumina scăzută a soarelui atingându-mi corpul, ținându-mi de cald.

Garsoniera lui Pedro este în cartierul meu, dar nu atât de aproape de casa mea. Încă nu știu să conduc, care a fost una dintre plângerile lui Rafa ultima dată când m-a sunat. El a subliniat scandalosul incapacității mele de a învăța să conduc și că mâinile mele ar fi legate în caz de urgență, așteptând un taxi și alte chestii. Știu ca are dreptate. Când am nevoie cel mai mult, s-ar putea să ajung să fiu moartă și uscată, în funcție de bunătatea celorlalți. Cu toate acestea, ignoră faptul că sunt îngrozită să conduc. Am încercat să învăț acum doi ani, dar la primul meu curs, corpul îmi tremura, mâinile îmi erau transpirate și totul a început să se învârtă în jurul meu. Eram dominată de frică și abia mă puteam mișca o jumătate de milă înainte de a renunța. În plus, de obicei nu intru singură în mașini. Iau taxiuri doar dacă am companie. Plimbările mele sunt tocmai Rafa, Beto (fostul meu vecin, care mă conducea la facultate când eram mai mici) și Clara, care este o șoferiță excelentă. Pe lângă asta, merg pe jos. Îmi fac treburile, evitând orice fel de transport. Frica mea de vehicule este una dintre consecințele ultimei mele vizite la părinții mei. Călătoria aceea traumatizantă înapoi acasă, cu un ochi

negru și ceva umilință în bagaj, oferită de un șofer de autobuz care era cu adevărat dornic să ajungă la destinație, îmi vine mereu în minte de fiecare dată când trebuie să ies.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, ajung la Pedro, care mă întâmpină cu un zâmbet larg.

„Bună, iubita mea”, spune el, jucându-se cu numele meu, ceea ce mă face să zâmbesc.

"Buna, dulceață. Ce mai faci?" Ne îmbrățișăm și el își trece mâna prin părul meu. Pedro are treizeci și ceva de ani. Are tatuaje peste tot și un cercel în fiecare ureche. Părul lui blond este tuns în stil mohawk. Este slab, dar bine tonifiat, poartă blugi spălați rupti până la genunchi și un tricou alb. Da, este sexy, cu o gropiță pe obrazul drept care se vede doar când zâmbește, pe lângă faptul că este un excelent profesionist.

„Ești sigură că vrei să faci asta?” Își trece degetele prin părul dezordonat în timp ce vorbește.

"Da, sunt." Îi întind o bucată de hârtie cu un zâmbet, arătându-i propoziţia pe care vreau să o însemneze. El dă din cap şi îmi arată holul. Trecem pe lângă recepționista, Tetê, care îmi zâmbește.

Ne mutăm în camera lui Pedro. Îmi arată locul unde să mă așez și începe să-și pregătească instrumentele.

„Malu, ce zici de talie în loc de coaste? Cred că va fi mai puțină durere și oricum va fi frumos.” Iau în considerare asta pentru o vreme.

Apoi Pedro îmi dă un album foto. „Ia uită-te la asta”, îmi arată o imagine cu o talie subțire a unei femei, cu o propoziție scrisă acolo.

„Este frumos”, răspund, gândindu-mă la asta. Pedro mi-a făcut toate tatuajele și am încredere în el cu ochii închiși. Deci, orice ar sugera el, iau în considerare serios.

„Va fi și al tău. Ești o fată cu forme. Va arăta grozav aici, la curba taliei tale, chiar deasupra șoldurilor.” Își sprijină mâna chiar deasupra taliei pantalonilor mei, arătându-mi unde vrea să spună.

„Bine, hai să o facem.” Îi zâmbesc, așa că se apucă de treabă.

Indiferent de toată grija lui, doare. Ca naiba. Nu sunt o persoană fragilă. De obicei, nu las nimic să mă doboare, dar sufăr cu fiecare strop de ac. Simt lacrimile curgându-mi pe față în timp ce el continuă să lucreze. O jumătate de oră mai târziu, chinul meu s-a terminat.

„Este gata, Malu”, spune el, curățând zona. „Este foarte frumos. Vino și vezi." Mă ajută să mă ridic și mă duce la o oglindă de pe perete.

Mă uit la reflecția mea pentru a vedea scrisul frumos al lui Pedro pe talia mea, eternizând un proverb chinezesc care mă ghidează prin viață: „Cădeți de șapte ori, ridicați-vă de opt”.

Rezultatul mă face să zâmbesc. Este chiar mai frumos decât mă așteptam.

„Pedro! E frumos!" El dă din cap în acord cu un zâmbet.

„De obicei spun că aceste tatuaje sunt pentru cei curajoși. Au rănit foarte mult, așa că nu toată lumea are curajul să le facă.”

Îmi ridic privirea la fața roșie care plânge și zâmbesc.

„Îți mulțumesc din nou pentru o slujbă atât de perfectă.”

Pedro mă duce înapoi în zona lui de lucru pentru a-mi acoperi cu grijă tatuajul cu folie de plastic și îmi dă instrucțiunile obișnuite. După ce plătesc, ies din studio simțindu-mă mulțumită de rezultat, așa că mă îndrept spre casă, gândindu-mă la un tablou inspirat din China, ca un omagiu adus noului meu tatuaj. Pierdută în gânduri, aproape că sunt doborâtă de un bărbat grăbit, care este la fel de distras ca mine.

"Esti bine?" întreabă el, ținându-mă în brațe. Când ridic privirea, dau peste Gabriel, acel tip pe care l-am întâlnit la o petrecere. „Malu?”

„Gabriel?” Sunt surprinsă să-l văd, dar, în același timp, jenată că l-am abandonat la petrecere, fără măcar să-mi iau rămas bun.

"Ești rănită? Plângi?" Își trece degetul mare prin fața mea, părând îngrijorat.

"Oh, nu. Tocmai am părăsit un studio de tatuaje. A fost puțin dureros.” Zâmbetul lui devine mai mare, făcându-l să pară și mai frumos decât în noaptea aceea. „Este o minciună, a fost foarte dureros”, mă corectez, râzând cu el.

„Ți-ai făcut alt tatuaj? Ia să văd."

"Acum?" Sunt surprinsă.

Se uită în jur și apoi înapoi la mine.

„Ascultă, ce zici de ceașca de cafea acolo?” El arată spre un bistro. „Îmi poți arăta tatuajul tău și putem vorbi puțin, poate îmi vei spune de ce m-ai abandonat în acea noapte.” El zâmbește și îmi simt fața înroșită.

Nu am curajul să-i refuz cererea, așa că sunt de acord și ne îndreptăm spre o masă de lângă ușă. Mă uit la geamul de sticlă și îmi văd reflexia. Fața mea este încă roșie pentru toate lacrimile și mă doare capul. La naiba.

„Arăt ca un ren.” El râde de plânsul meu.

"Arăți frumos. Pielea ta este foarte palidă, așa că este ușor de observat când plângi.”

"Povesteste-mi. Nu e bine într-o astfel de situație, nu?” El zâmbește. „Ascultă, trebuie să-mi cer scuze. De fapt, nu am o explicație bună pentru cât de nepoliticoasă am fost în noaptea aceea.”

„Ești încă cu el?” El este serios la întrebarea lui.

"Ce? Nu. Nu suntem împreună. Suntem doar prieteni…"

"Prieteni?" El ridică o sprânceană. „Îmi pare rău, Malu, dar prietenii nu au acest gen de chimie. Am văzut scântei ieșind din voi doi dansând împreună.”

"Serios!" Abia încep să vorbesc când simt o umbră venind peste mine. Ridic privirea și îl văd pe Rafa, cu o expresie îngrijorată pe chip.

„Malu? Este totul în regulă? Ai plâns?" Este neliniştit când îmi trece degetul mare pe obraz. Mă pierd în acei ochi cenușii, care par și mai întunecați când sunt îngrijorați. Au trecut luni de când l-am văzut personal ultima oară, de când l-am

privit ultima dată în ochi sau chiar i-am simțit atingerea pielii. De fapt, în ciuda a ceea ce tocmai i-am spus lui Gabriel, trebuie să recunosc. Este aici, în aer și este tangibil. Scântei, flăcări, foc. Totul în jurul nostru se oprește atunci când suntem împreună, iar acest lucru este foarte, dar foarte, periculos.

„Bună, Rafa.” Îi zâmbesc, ridicându-mă să-l îmbrățișez. La naiba. De ce am făcut asta? Simțindu-i trupul îmi aduce toate acele amintiri din acea noapte. Ultima noastră noapte.

Îi simt căldura care mă înconjoară și un fior care ne traversează pe amândoi. Nu știu dacă este al meu, al lui sau al nostru. O descărcare electrică ne tresări pe amândoi, făcându-ne să ne dăm înapoi. Eu dau din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile.

"Nu plâng. Ei bine, nu mai. Tocmai am părăsit studioul lui Pedro.”

„Un alt tatuaj?” Zâmbește larg.

„Da,” încep să spun când îmi dau seama că Gabriel stă în continuare acolo, cu un zâmbet deformat, urmărind conversația noastră. "Oh! Lasă-mă să te prezint. Acesta este Gabriel. Gabriel, acesta este Rafa.”

Se privesc unul pe celălalt ca părți opuse într-un ring de luptă. Rafa îl măsoară de jos în sus, căutând defecte. Gabriel se uită înapoi la el cu un zâmbet deformat, de parcă ar fi știut un secret pe care nimeni altcineva nu îl cunoaște. Câteva secunde stânjenitoare mai târziu, Gabriel îi oferă mâna lui Rafa, care este încă suspicios, dar o ia, pentru uşurarea mea. Ce se petrece aici?

„Malu, trebuie să plec. M-am oprit să cumpăr niște cafea, dar trebuie să mă întorc la birou. O să trec pe la tine mai târziu în această săptămână pentru a verifica acest nou tatuaj, bine?

"Sigur." Zâmbesc încă simțindu-mă puțin confuză. "O să te astept."

Se aplecă în direcția mea și mă sărută ușor pe buze, ca de obicei. Dar astăzi, sărutul se simte diferit. Asta este proprietatea. Acesta este marcajul teritorial, cu mâna lui care îmi ține fața și degetele lui trecând prin părul meu. Buzele noastre se ating cu câteva secunde mai mult decât suficient pentru un sărut prietenesc. Se dă înapoi, ținându-mă încă de față și privindu-mă în ochi, îmi trece un deget pe obraz și se îndepărtează. Dă din cap către Gabriel și se duce direct la tejghea să-

și cumpere cafeaua. Mă așez din nou, simțindu-mă uluită de toate astea.

„Sunteți sigur că sunteți doar prieteni?” mă întreabă Gabriel cu un zâmbet răutăcios, trăgându-mă înapoi din confuzia mea.

"Bineînțeles că sunt." răspund repede.

„Dacă vrei să te păcălești, eu sunt de acord. Dar există ceva între voi doi și nu este prietenie. Mi-a dat un avertisment clar când mi-a strâns mâna.”

„Ah? Ce avertisment? N-a spus niciun cuvânt.”

„Îngeraș, doi bărbați nu au nevoie de cuvinte când sunte într-o competiție. El a încercat clar să-mi arate că ești a lui. Chiar dacă amândoi nu acceptați încă asta.”

Încremenesc câteva secunde, uitându-mă la Gabriel, dar apoi mă uit în jos la masă.

"La naiba."

„Ce te oprește, Malu? Ești singură și pare să fie și el.”

„Nu vreau nimic din toate astea. Nu vreau o astfel de relație.” Mă uit în ochii lui. „Nu cred în relații, Gabriel. Sau dragoste, sau final fericit sau oricare din aceste prostii romantice. Nu vreau să mă implic într-o situație jalnică în care unul dintre noi va fi rănit.”

„Nu trebuie să fie așa…”

„Încă nu am auzit de vreo relație care să fi „funcționat”. Nu am văzut niciodată un final fericit. Oamenii au relații, se mint unii pe alții, se trădează și sunt răniți. Când nu fac asta, unul dintre ei moare și îl lasă pe celălalt singur, rănit, trist. Nu vreau nimic din toate astea pentru mine.”

„Nu-ți dai seama că te rănești doar dacă te comporți așa? Fugi de sentimentele tale. A te priva de a te bucura de o relație și de toate lucrurile bune care apar nu îți va garanta fericirea, Malu. Doar singurătatea. Și a trăi singur este foarte rău. Foarte trist."

Mă uit la el și simt cuvintele lui atingându-mi adânc în suflet, făcându-mă să mă

simt și mai singură. Mă gândesc la toți oamenii din jurul meu. Nu am o familie, doar câțiva prieteni buni și chiar fac tot posibilul să-i țin la o distanță sigură, de teamă să nu mă implic prea mult și să nu mă rănesc.

Mă simt și mai singură și îmi dau seama că mă doare pieptul și mă doare pentru ceva ce nici nu știu că îmi lipsește: dragostea.

Respir adânc, adunând miile de bucăți din inima mea și îi zâmbesc. Fac tot posibilul să arăt bine, deși mă doare capul foarte tare. Dar, în adâncul sufletului, știu că zâmbetul meu a lăsat să-mi arate melancolia.

„Mă voi gândi la asta, bine?” îi spun, oftând. Gabriel îmi face cu ochiul și zâmbește.

O chelneriță se apropie și ne ia comenzile. În timp ce Gabriel alege, mă uit prin cameră și îl văd pe Rafa plătindu-și cafeaua, vorbind cu casierița. El ridică privirea în direcția mea și privirile ni se întâlnesc. Își ia cafeaua, apoi, îmi zâmbește și se îndreaptă spre ieșire. Câteva secunde mai târziu, casierița începe să alerge după el, în timp ce ochii mei se întorc spre cel mai nou prieten al meu.

****

Rafa

Îmi iau ceașca de cafea și ies simțind o greutate în piept. Trecuseră luni de când am văzut-o ultima oară pe Malu. Tocmai am vorbit la telefon. Habar nu aveam cât de dor îmi era de ea, dar văzând-o acolo, cu acel tip, simțeam că cineva mi-a aruncat apă rece peste tot. Știu că nu e nimic între noi, nici nu vreau o relație, dar să o văd acolo, gândindu-mă că ar putea deveni intimo, mă face să mă simt rău.

Ies din bistro și am în mână o ceașcă de cafea și mă îndrept spre clădirea mea de birouri. Tocmai am avut o lungă audiere plictisitoare și m-am gândit că o cafea mă va înveseli. Nu aș putea greși mai mult. Iau o înghițitură din băutura fierbinte

și încep să merg, simțindu-mă puțin amețit. Leo m-a avertizat că acest rahat nu va funcționa. Abia am făcut trei pași când aud o voce venind din spatele meu.

"Domnule! Hei, domnule, ați uitat restul!”

Mă uit înapoi și văd o fată tânără alergând spre mine cu niște bani în mână. Este blondă, părul ei este de o culoare foarte deschisă, dar pare natural. Pielea ei este palidă, cu pistrui pe nas, oferindu-i un aspect foarte fermecător. Ochii ei verzi au o privire inocentă foarte rară. Nu este genul de fată pe care o văd de obicei în jur, dimpotrivă. Arată ca una dintre acele fete dulci și blânde de familie, pe care le prezentăm de obicei părinților noștri.

„Nu a fost nevoie să vă faceți griji.” Îi zâmbesc, simțindu-mă fermecat de frumusețea ei copilărească. Nu pot să nu o compar cu Malu, care este mereu atât de exuberantă, cu părul ei vopsit, tatuajele și machiajul ei. „Ați putea considera că este un bacșiș.”

"Oh nu! Acesta ar fi cel mai mare bacșiș din istoria cafelei!” Ea zâmbește și fața ei se luminează. — Mi-ai plătit cinci cu cincizeci. Ea îmi dă banii și eu îi iau, simțindu-ne degetele atingând o vreme. Fața ei se înroșește și mă simt fermecat de simplitatea ei.

„Voi lua acești bani înapoi cu o condiție.” Capul ei se înclină în lateral de curiozitate. — Că vei cina cu mine.

Ochii ei sunt larg deschiși și se înroșește și mai mult. Zâmbesc la manierele ei delicate, gândindu-mă că ar putea fi exact ceea ce am nevoie: o gură de aer proaspăt pentru a elibera toată presiunea pe care o simt.

"Masa de seara?" Întreabă ea aparent speriată. Chiar și eu mă simt surprins de propria mea invitație, deoarece de obicei nu cer unor femei aleatorii să iasă cu mine. Dar ea mi-a captat atenția și, după acea frământare de sentimente neașteptate pe care mi le-a adus Malu, mi-ar fi plăcut o distragere a atenției.

"Da. Masa de seara. Astă seară."

„Dar... dar... nici măcar nu-ți știu numele!” Zâmbesc la răspunsul ei și îmi întind cartea de vizită în buzunar.

„Rafael Monteiro”. Îi dau cartea mea de vizită și îmi țin mâna oferită să o strâng

pe a ei. „Dar poți să-mi spui Rafa.”

„Rafa?” Ochii ei trec de la cartea mea de vizită la fața mea, cu o umbră de îngrijorare care apare pe fața ei.

"Da. Și tu ești?"

„Lizzie. Elisabeta.”

„Lizzie. Este foarte dulce.” Zâmbesc și ochii ei se măresc din nou, făcându-mă să mă simt ca lupul care pândește Scufița Roșie. „Uite, Lizzie, trebuie să mă întorc la birou. Pot să te iau aici? La opt? Pentru cină?"

„Hum... Prefer să te întâlnesc la restaurant.” Spune ea cu o voce scăzută și eu dau din cap.

— Bine, Lizzie. Zâmbesc. „Îți place mâncarea italiană?” Ea dă din cap afirmativ. „Ce zici de mama Gemma? Este în apropiere, așa că nu trebuie să-mi fac griji că te plimbi singură noaptea.”

Ea zâmbește și eu îi zâmbesc înapoi. Când mă apropii puțin, o adiere ușoară îmi aduce parfumul ei floral moale. Respir adânc, gândindu-mă la cât de drăguță este.

„Ne vedem mai târziu, Lizzie”, spun îndepărtându-mă, făcându-i cu ochiul, dar ea abia poate să-mi facă semn la revedere. Zâmbesc din nou, îndreptându-mă spre birou, gândindu-mă că ea este genul de provocare de care am nevoie pentru a mi-o scoate pe Malu din cap odată pentru totdeauna.

Mă întorc și îl găsesc pe Leo așteptându-mă în biroul meu.

"Ce faci? Ce-i cu chipul fericit?” mă întreabă, râzând de mine în timp ce ne salutăm.

Îi povestesc despre cum am văzut-o pe Malu la cafenea, despre cum am cunoscut-o pe Lizzie și despre cina noastră de diseară. Pe parcursul întregii narațiuni, Leo mă privește, stând nemișcat fără să spună un cuvânt. Când termin, spune:

— Îți dai seama că faci prostii, nu?

"Ce? De ce?"

„Hai, Rafa?! Tocmai am vorbit despre asta. Nu știu ce este în neregulă cu tine și de ce nu poți vedea cât de profunde sunt sentimentele tale pentru Malu. Acum, te vei implica cu toții cu o „mică prințesă” cu care nu ai absolut nimic în comun.”

„De unde știi că nu avem nimic în comun?”

„Pentru că mănânci fetițe ca ea la micul dejun.” Râd, crezând că are rost.

„Poate că am nevoie de ceva diferit.”

„Tocmai acesta este ideea: această eroină victoriană austenică este ceva diferit, de aceea ești atât de dedicat. Când îți dai seama de cine îți pasă cu adevărat, s-ar putea să fie prea târziu.” Ceea ce spune el îmi amintește de toate acele lucruri pe care le simt când sunt aproape de Malu.

„Nu vreau să-mi pese de ea, Leo, aceasta este ideea. Ea mă încurcă. Îmi pierd controlul asupra sentimentelor, gândurilor și dorinței mele. Exact asta nu vreau. Nu vreau să simt toate astea. Îmi aduce durere. Mi-am văzut părinții urându-se toată viața, prinși într-o căsnicie îmbibată în minciuni. Părinții ei sunt la fel. Tatăl tău a plecat de acasă pentru o altă femeie... Nu știu despre o singură relație fericită. Nu vreau să o pierd pe Malu, e prea importantă pentru mine și știu că, dacă voi duce asta la următorul nivel, voi ajunge să o pierd.

Leo mă privește grav. Ne uităm unul la altul câteva secunde până când el se ridică și mă mângâie pe umăr.

„Sper cu adevărat să treci peste asta. Toată lumea merită să fie fericită, iar asta include atât pe tine, cât și pe Malu. De preferat împreună. Eroina victoriană nu este pentru tine, crede-mă.”

Îi zâmbesc, dar nu scot un cuvânt. El clatină din cap și mă lasă pierdut în gânduri.

Capitolul doisprezece

„Există mai multă speranță în pașii mei decât tristețe pe umerii mei”

Cora Coralina

Malu

Vara este aici, aducând bucurie, așteptare și dor: bucurie pentru noile mele prietenii, așteptare pentru expoziția mea care se apropie și un sentiment de dor pentru Rafa, pe care nu l-am mai văzut de ceva vreme.

După acea zi la bistro, Gabriel este o față cunoscută în apartamentul meu. Clara, Gabriel și cu mine suntem acum prieteni grozavi. Împărtășim conversații și speranțe. La început, a fost complicat. A fost foarte clar că este interesat să aibă o relație cu mine. Dar, încetul cu încetul, a înțeles, la fel ca și mine, că Rafa este cel care îmi place foarte mult, pur și simplu. Știu că nu există viitor în asta, că Rafa nu vrea relații și că povestea noastră este oarecum suspendată după „acea” noapte. Nici nu înțeleg cum m-am putut lăsa să simt ceva atât de profund pentru o altă persoană. Dacă închid ochii, îmi vine în minte imaginea lui, cu părul lui dezordonat, cu ochii tulburi și cu zâmbetul deschis. Pot chiar să simt cum parfumul lui mă înconjoară dacă încerc puțin mai mult, dar fac tot posibilul să nu-mi amintesc, să nu gândesc sau să visez. Este mai bine asa. Șansele ca ceva să se întâmple sunt mici. Șansele ca ceva să meargă prost sunt mari.

Majoritatea tablourilor expoziției sunt gata. Vara este exact tema, așa că tablourile sunt extrem de colorate. Aud soneria sunând în timp ce amestec culorile. Inspir adânc, arunc peria murdară pe masă, iau o cârpă înmuiată în diluant ca să-mi curăț mâinile și mă îndrept spre uşă. Când o deschid, zâmbetul larg al lui Gabriel apare în fața mea.

„Bună dimineața”, spune el, întinzându-mi o pungă plină cu pâine. Zâmbesc și deschid ușa ca să poată intra.

„E cam devreme, nu crezi?” Îl tachinez, în timp ce mă urmărește prin casă până în bucătărie.

„Hm... nicicum. Am sunat-o deja pe mama și ea vine cu micuțul”, spune el. Așa îi cheamă pe Clara și Bruninho. Am început să-i spunem mamă din cauza modului ei matern către noi. El pune niște apă la încălzit și pot auzi zgomote în sufragerie. Mă duc acolo și îi găsesc pe Clara și Bruninho intrând. El aleargă spre mine și îl ridic într-o îmbrățișare strânsă.

„Mătușă, miroși urât.” Spune el, strâmbându-se.

„Ai slăbit. Haide, lasă-mă să duc asta la atelier.” Îi zâmbesc Clarei și mă îndrept spre atelier. Las cârpa mai subtire înmuiată acolo și închid ușa.

Încă îl am în brațe când mă întorc în sufragerie, fiind atent la explicația lui despre supereroi, dar Clara mă sperie.

„Doamne, Malu. Ce este asta?" Ea se apropie să-mi examineze brațul. Bruninho se sprijină de celălalt braț al meu, ca să ne putem uita amândoi la ce arată ea. Este o pată violet uriașă pe antebrațul meu. Clara apasă puțin. "Doare?"

„Hm... Nu”, răspund. Ea pare tensionată.

„Nu-mi place.”

"Ce? Este doar o pată violetă. Uneori se întâmplă.”

„S-au întâmplat multe în ultima vreme?” mă întreabă ea, încă clar îngrijorată.

„Nu cred. Nu știu. De ce?"

„Mi-e frică de unele lucruri. Petele violet sunt una dintre ele. Fii cu ochii pe asta, bine?”

„Bine”, răspund. Gabriel apare la ușa bucătăriei.

„Doamnelor, cafeaua este aproape gata…” începe el să spună, dar este întrerupt de expresia de pe fețele noastre. "Hei, ce s-a întâmplat?"

„O pată violetă în antebrațul meu.” Îmi întind brațul spre el. Se apropie, îl apucă și îl sărută. Râd și el îi ia Bruninho din brațele mele.

„Cred că există ceva din acel lapte special de supererou în bucătărie”, spune el.

Bruninho aplaudă și Gabriel se întoarce în bucătărie cu băiatul în brațe, vorbind despre subiectul lor preferat: supereroii.

„Este un tip drăguț”, spune Clara, la care dau din cap.

"Da, este."

„Ați face un cuplu frumos.” Ea zâmbește, dar eu scutur din cap.

„Da, dacă ne-am plăcea așa. Știi...” vorbește ea alături de mine: „Nu vreau o relație.” Râdem amândouă și ea mă îmbrățișează.

"Îmi fac griji pentru tine."

"Știu."

„Nu-mi place să te văd dărâmată. Meriți să fii fericită.”

"Stiu."

„Rafa este un idiot.”

„Știu, mamă.” răspund râzând.

— Ai vorbit cu el? întreabă, trecându-și degetele prin părul meu.

„M-a sunat ieri. Este ocupat la serviciu din cauza sezonului sărbătorilor.”

„Când a fost ultima dată când v-ați văzut?” mă întreabă ea, cu chipul contorsionat într-o expresie neplăcută.

„Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni când a trebuit să merg la galeria lui Hellen. M-a dus acolo.” spun eu, amintindu-mi ziua aceea. Rafa părea adult într-un costum albastru închis, cu cravată visiniu și păr scurt. A insistat să mă conducă la galerie și apoi m-a adus înapoi acasă. A vorbit despre volumul de muncă, ce nebunie era acolo și apoi a întrebat cum stau lucrurile, dacă mă întâlnesc cu cineva. I-am spus cât de concentrată eram pe pictură și el părea încântat.

"Și?"

"Și nimic. M-a dus acolo și m-a adus înapoi. Am vorbit puțin și s-a întors la muncă.” Ea respiră adânc.

„Bărbații. Ești sigură că nu se va întâmpla nimic cu prietenul nostru de aici? Capul ei arată spre bucătărie.

Râd. "Eu sunt."

Ne mutăm în bucătărie. Masa este pregătită, cafeaua este gata, iar cei doi băieți ai noștri stau acolo și vorbesc. Eu și Clara ne așezăm, Gabriel ne toarnă cafeaua și mâncăm toți împreună și vorbim. Câteva râsete și discuții mai târziu, Gabriel mă întreabă ceva de care mă feresc de ceva vreme.

„Unde veți petrece Crăciunul?”

Clara este prima care răspunde.

„Probabil voi fi acasă la părinții mei. Ei organizează această mare petrecere în fiecare an pentru copii.

„Și Moș Crăciun va merge în vizită”, spune Bruninho și râdem cu toții.

"Și tu?" îl întreabă ea.

„Probabil că voi merge și eu la părinții mei. Și tu, Malu?”

„Hmm?”

„Ce o să faci de Crăciun?”

„Pictură?” întreb eu și toți se încruntă. "Ce? Este doar o altă zi.”

"Nu, nu este. Cum le-ai petrecut pe cele precedente?”

„Oh...” oftez. „De obicei îmi petrec ziua cu Rafa, Leo și băieții. Încă nu știu despre anul acesta. Nu am vorbit încă cu ei.”

„Poți veni acasă cu mine.” spune Clara.

„Sau cu mine.” Gabriel mă invită și pe mine, dar eu dau din cap negativ.

„Nu, băieți. Mulțumesc. Îl voi suna pe Rafa mai târziu și îl voi întreba ce vor face.”

Schimbă o privire, dar eu mă ridic, închizând subiectul.

„Băieți, trebuie să lucrez. Puteți lăsa vasele în chiuvetă, o să le spăl mai târziu.”

„Servicii complete la acest bufet, doamnă”, spune Gabriel, pe un ton solemn care mă face să râd.

"Bine. Nu ești supărat pe mine, nu?”

"Desigur că nu. Te duci și pictezi... mai ai... câte tablouri de făcut?"

"Zece."

„Încă zece tablouri de terminat.” Clara mă împinge afară din bucătărie râzând.

Îmi las prietenii acolo și mă mut în atelier. Îmi place prezența lor aici, dar nu sunt pregătită să fac față solicitărilor și presiunilor de Crăciun. Urăsc acest sezon și, dacă ar fi după mine, mi-aș petrece noaptea acasă, pe întuneric, bând scotch și fumând cu cel mai bun însoțitor posibil: liniștea.

Capitolul treisprezece

„Mi-am petrecut toată viața încercând să corectez greșelile pe care le-am făcut încercând cu nerăbdare să fac lucrurile corect. Îndreptând o greșeală, am făcut o altă greșeală. Sunt nevinovat vinovat.”

Clarice Lispector

Rafa

Mă uit prin această fereastră uriașă din biroul meu de aproape jumătate de oră. Priveliștea orașului se desfășoară în fața mea, încadrată de această zi frumoasă. De ieri, mă simt nervos, dar nu știu exact de ce. Evident, acest tip de sentimente îmi amintește de Malu. Mi-e un dor nebun de ea, dar fac tot posibilul să înăbuș acest sentiment de fierbere din interiorul meu. La dracu. vorbesc ca o fetiță.

Cineva care bate la ușa mea îmi intrerupe gândurile.

"Intră."

Ușa se deschide și Leo își bagă capul înăuntru.

"Salut. Pot intra?"

„Sigur, omule. Ia un loc." Mă îndepărtez de fereastră și mă întorc către el, care pare îngrijorat. "Ce s-a întâmplat?"

„Ți-ai făcut planuri pentru Crăciun?

"Nu, de ce?"

„Pentru că este după colț. Te întâlnești cu Milady…” Mă încruntăm la porecla lui pentru Lizzie, „dar Malu petrece Crăciunul cu noi în fiecare an”.

Rămân tăcut pentru câteva secunde. La naiba. Ce ar trebui să fac?

„Nu știu, omule...” Oftez. „Nu ar fi frumos să-i avem pe amândouă la aceeași petrecere de Crăciun.”

„Deci, ce ai de gând să faci? O lași pe Malu singură acasă?”

"În niciun caz. Cred că o să o duc pe Malu la petrecere, ca de obicei.”

„În sfârșit, o atitudine sensibilă. Omule, această fată nu are absolut nimic în comun cu tine, nu știu ce faci cu domnișoara Inncență.

„Nu vorbi despre ea așa.”

— Te-ai culcat cu ea?

„La naiba, Leo.”

"Vezi? Cât de mult ai fi așteptat să te culci cu o femeie acum ceva timp? Nu ești tu.” Respir adânc, gândindu-mă că toate acele sentimente pe care le am pentru Malu nu sunt chiar normale.

Închid ochii și apare acel zâmbet disprețuitor, urmat de florile de pe umărul ei și de parfumul ei sexy. La dracu. Ar trebui să mă gândesc la Lizzie când închid ochii, nu la Malu.

„Lizzie este diferită...”

"Nu, tipule. Tu ești. Din anumite motive, încerci să te ascunzi în spatele a ceva scris cu majuscule roșii pe frunte. Hai, sun-o pe Malu și invit-o la petrecere.” Leo se lasă pe spate în scaun, încrucișându-și brațele în fața pieptului în timp ce așteaptă.

„Îi voi trimite un mesaj.” Îmi iau telefonul.

"Laş." Trage in mine, apoi se ridică și se îndreaptă spre ușă. „Nu uita să o inviți. Și asigură-te că ea merge.”

"Da, domnule."

„Și scapă de Milady. Nici măcar nu te-ai culcat cu ea, așa că nu te mai plânge.”

Spune Leo făcându-mă să râd în timp ce iese din biroul meu.

Îmi iau telefonul și încep să scriu:

Vine Crăciunul. Aștept cu nerăbdare să te revăd în acea rochie roșie superbă.

Câteva secunde mai târziu, ea îmi răspunde.

Cine spune că mă îmbrac în roșu de Crăciun?

Zâmbesc. Întotdeauna găsește o modalitate de a-mi aduce un zâmbet pe buze.

Hmm... ce vei purta atunci? Avem o petrecere la care participăm și vreau să mă asigur că toți băieții vor fi geloși pe mine.

La naiba! Ce fac eu flirtând cu ea?

Am crezut că sunt irezistibilă și pot să port orice :/

Ține-mi pumnii strânși!!

Ești. Mai ales când nu porți altceva decât tatuajele tale ;)

Mă ridic, îmi scot jacheta și o așez pe spătarul scaunului. Îmi slăbesc nodul cravatei, respir adânc, gâfâind după aer cu o greutate mare în piept.

Apropo, încă nu mi-ai văzut noul tatuaj.

Ai de gând să porți o rochie din care să se vadă?

Imposibil. Prea privat pentru asta :)

:O Cred că va trebui să te vizitez din nou. La tine acasă.

Încerc să-mi amintesc de ce nu ar trebui să flirtez cu ea, dar capul meu este gol. Singurul lucru la care mă pot gândi este cât de moale este pielea ei, cum se mișcă pe corpul meu și sunetul vocii ei care geme numele meu.

Știi că ești întotdeauna binevenit aici. Dacă vrei să mă vezi, să bei cu mine, să-mi vezi picturile sau...

Sau…?

Sau să-mi vezi tatuajele. Mă iei pe 24 Decembrie??

Da. La ora 6 e bine ??

Bun. Mă voi asigura că port o rochie care să-i facă pe ceilalți băieți să se simtă geloși pe tine și…

Și…?

Și... să-ți taie respirația. Noapte bună, scumpete. Mi-e dor de tine.

Capitolul paisprezece

„‘Speranţa’ este o chestie cu pene / Care se cocoaţă în suflet / Şi cântă melodia fără cuvinte / Şi nu se opreşte niciodată – deloc.”

Emily Dickinson

Malu

Ajunul Crăciunului este o zi însorită. Clara mă ajutase la cumpărături în timpul săptămânii, în căutarea unei rochii frumoase pe care să o port la petrecere și mă va ajuta să mă îmbrac înainte de a pleca la sărbătoarea de Crăciun în familie.

Sunt mai neliniştită decât de obicei. Am fumat deja o jumătate de pachet de țigări și nici măcar nu e amiază. Inima îmi bate repede. În plus, mă simt foarte obosită. Cred că am muncit prea mult în timpul săptămânii. Nu mai sunt multe de terminat până la expoziția mea, dar sunt, la fel ca Helen, foarte mulțumită de rezultate.

Mă hotărăsc să mă întind puțin să mă odihnesc, gândindu-mă să iau prânzul peste o jumătate de oră și să încep să mă pregătesc pentru petrecere. Mi-am făcut unghiile, o capodoperă de manichiură din aceea de la mall. Cel puțin, nu trebuie să-mi fac griji pentru asta. Mă întind în patul meu moale, deasupra unei mări făcute din perne. Mă acopăr cu un cearșaf și adorm adânc.

„Malu, trezește-te.” Aud o voce departe și simt o mână caldă și moale care mă scutură de umeri. Clipesc, încercând să-mi dau seama unde sunt când o văd pe Clara aplecându-se peste mine, strigându-mi numele.

"Oh, scuze. Presupun că am adormit.” Ea se uită îngrijorată la mine în timp ce casc.

"Este totul în regulă?"

"Așa cred. M-am simțit foarte obosită, așa că am decis să dorm o jumătate de oră.”

„Ai dormit mult mai mult decât atât. E trei și jumătate”, spune ea, făcându-mă să tresar.

„La naiba! Mă trezesc, spun eu, sărind din pat. Clara se uită suspicios la mine. „Totul e în regulă, Clarinha. M-am simțit puțin obosită. Am muncit mult.”

„Sunt îngrijorată pentru tine, Malu. Ai fost un pic dezamăgită în ultima vreme.”

"Sunt bine. Nu-ți face griji, mamă. O să fac un duș, bine?”

"Bine. În timp ce faci asta, o să iau ceva să mănânci de la mine. Ce părere ai despre lasagna? Am făcut câteva pentru prânz.” Ea vorbește cu mine în timp ce mă duc la duș. Îmi scot tricoul înainte să-i răspund.

"Perfect! Faci cea mai bună lasagna din lume.” Răspund, scoțându-mi pantalonii scurți și lenjeria înainte de a intra în cabină. Deschid dușul și las apa caldă să-mi cadă peste cap și spate, relaxându-mi mușchii. Îmi spăl părul și îmi frec întregul corp simțind că anxietatea îmi crește în stomac. Ce se va gândi când mă va vedea în rochia aceea? Oh, la naiba, sunt atât de, atât de agitată Deja mă gândesc ca o fetiță care încearcă să impresioneze.

Închid dușul și iau un prosop mare. Mă usuc și îmi înfășor prosopul în jurul corpului, apoi mă îndrept spre dormitor. Simt mirosul minunat de lasagna. După ce îmi desfac părul, mă mut în bucătărie, unde Clara îmi servește o bucată mare.

"Arată grozav." Ea zâmbește mândră și îmi arată scaunul.

„Hai, ia loc și mănâncă. O să-mi duc lucrurile în dormitorul tău pentru a te ajuta să te pregătești.”

Iese din bucătărie de îndată ce iau prima mușcătură din acea lasagna delicioasă. Cu zâmbetul pe buze, mă consider norocoasă că o am pe Clara în viața mea. Are grijă de mine ca o mamă, o mamă pe care nu am avut-o niciodată, asigurându-se că sunt bine, că fumez mai puțin, având grijă de sănătatea mea și mâncând mâncare decentă. Ne vedem în fiecare zi, iar ea are întotdeauna un cuvânt prietenos de oferit. Gabriel, în schimb, este un frate pentru mine. Este un tip drăguț și cinstit. Știu, în adâncul sufletului, încă se așteaptă să ne întâlnim la un moment dat, dar știu, și i-am spus deja, că suntem doar prieteni. Încerc să-mi țin gândurile departe de Rafa și de tot ceea ce reprezintă el pentru mine, pentru că astăzi îmi petrec noaptea cu el. Îmi termin lasagna, mă ridic și spăl repede

vasele.

Când ies din bucătărie și mă întorc în dormitorul meu, o găsesc pe Clara care aranjează trusa de machiaj peste măsuța mea de toaletă.

"Ai terminat?" dau din cap. "Grozav. Spală-te pe dinți și poartă acea lenjerie pe care am cumpărat-o ieri. Te machiez și îți aranjez părul.”

Mă mut în baie dupa ce mă opresc la dulap să iau asa-zisa lenjerie: un set frumos de dantelă, aproape de aceeași culoare cu rochia. La baie, mă spăl pe dinți și port sutienul fără bretele cu chiloți din dantelă. Îmi îmbrățișează corpul făcându-mă să mă simt drăguță. Iau un halat de satin peste lenjerie înainte de a pleca din baie.

Clara îmi arată scaunul în fața oglinzii de îndată ce mă vede. Mă așez și ea începe să facă minuni. Ea îmi usucă părul ud, modelându-l cu o perie. La coafor, Mark, care are mereu grijă de mine, mi-a tuns părul, păstrându-l de lungime medie. Mi-a sugerat să revin la culoarea mea inițială a părului, un ton de maro foarte închis, aproape negru, pentru a arăta mai natural. Mark a sugerat, de asemenea, să-l port în jos, în valuri largi. După ce-l usucă, Clara ia ondulatorul și, cu foarte multă răbdare, începe să îl onduleze, șuviță cu șuviță. Rămânem tăcute, și ea este foarte concentrată pe ceea ce face. Patruzeci de minute mai târziu, am deja toate șuvițele ondulate și prinse în vârful capului.

„Hai să ne machiăm mai întâi, da?” mă întreabă. „Cred că ar fi bine să te îmbraci final.”

„Bine”, răspund eu, zâmbindu-i când începe să lucreze.

„Vom încerca ceva diferit, bine? Ceva mai proaspăt.”

„Orice crezi că este mai bine…”

„Iubito, Rafa nici nu va ști ce l-a lovit”, spune ea. Deschid gura ca să protestez că este doar un prieten, dar recunosc în sinea mea că vreau neapărat să mă observe și, da, mi-ar plăcea să-l văd doborât după ce m-a văzut.

În timp ce Clara continuă să lucreze, îmi povestește cum a mers Bruninho la bunicii lui.

S-a dus mai devreme ca Clara să mă poată ajuta, dar se întâlnește cu ei mai târziu. Gabriel a mers și el acasă la familia lui, dar ne vom reuni cu toții din nou în noaptea de Revelion.

„Iată, fată. Să ne punem rochia. Vreau să simți impactul întregului look”, spune ea în timp ce mă ridic și îmi iau rochia, care este atârnată de ușa dulapului.

Aceasta nu este ceva pe care port de obicei, dar m-am gândit că, după mesajele noastre, este timpul să-i arăt lui Rafa o altă latură a mea. O latură mai sensibilă, mai subtilă.

Rochia este minunată: un top fără bretele din catifea neagră, care îmi îmbrățișează sânii cu un decolteu care îmi pune în valoare pieptul. Chiar sub sâni până la talie, există o bandă brodată cu pietre argintii. Marea surpriză, însă, este fusta care cade vaporos până la podea. Este dintr-o țesătură de satin roz deschis, acoperită cu un strat de tul de aceeași culoare. Clara îmi trage fermoarul și mă uit la propria mea reflexie în oglindă. Arăt ca o femeie frumoasă, elegantă, delicată. Complet diferit de uraganul sexy pe care îl așteaptă Rafa.

Stilul meu de machiaj este simplu si elegant, evidențiind și mai mult rochia. Dacă nu aș putea vedea acele flori colorate de pe umărul reflexului, m-aș îndoi că acea femeie frumoasă de pe oglindă sunt eu.

„Arăți frumos”, spune Clara, alungându-mă gândurile. Ea mă privește de jos în sus cu zâmbetul pe buze, aparent mândră de rezultatul final. „Hai, pune-ți pantofii.”

Îi răspund cererilor și îmi pun sandalele alea argintii cu tocuri înalte. Singurele bijuterii pe care le port sunt niște cercei mici și brățara pe care mi-a dăruit-o cu ani în urmă, pe care nu mi-o scot niciodată.

„Oh, Malu! Arăți ca o prințesă!" spune Clara și nu mă pot abține să nu râd.

"O printesă? Oh, oprește-te, Clarinha! Uită-te la mine, spun eu, privind în oglindă. Florile mele colorate par atât de rebele și de deplasate în acea rochie delicată.

"Tu ești. Și văd o femeie puternică și frumoasă, muncitoare, care privește viața în ochi și merită să fie fericită. Nu ai nevoie de inimi, panglici și șireturi pentru a arăta ca o prințesă. Trebuie doar să fii această persoană foarte specială care ești.

Nu te îndoi nicio secundă când oamenii îți spun că ești frumoasă, pentru că ești. Nu contează dacă ai curcubee în păr sau dacă corpul tău este acoperit de desene. Ele fac parte din ceea ce ești, dar nu te definesc.

Simt lacrimi în ochi. Sunt mai emoționată decât de obicei și cuvintele Clarei ating adânc în sufletul meu, făcându-mă să mă întreb de ce oamenii cărora trebuia să le pese de mine nu îmi vorbesc de obicei așa, cu toată această dragoste absolută în cuvinte, cu toată această mândrie. În interior, cu tot acest sprijin iubitor pe care doar un prieten adevărat îl poate oferi.

Respir adânc, clipind mult pentru a alunga toate lacrimile și îmi strâng mâinile în fața feței, încercând să rămân neclintită.

"Fără lacrimi. Te iubesc, scumpo.” Îmi spune ea zâmbind.

„Și eu te iubesc”, șoptesc, gândindu-mă că este prima dată când spun asta cuiva, surprinsă de realizarea că mă simt cu adevărat așa.

Soneria de la ușă ne face să tresărim. Clara aleargă spre uşă şi eu mai trag o dată aer adânc în piept mergând în sufragerie când aud vocea lui Rafa.

„O să…” a fost întrerupt de mine, intrând în sufragerie. Pentru prima dată în viața mea, îl văd pe Rafa fără cuvinte. Ochii lui sunt strălucitori și mă privește de jos în sus cu apreciere, făcându-mi corpul să se încălzească. Poartă un smoking negru, croit special pentru el, care îi îmbrățișează corpul. Ochii săi cenușii arată și mai deschisi decât de obicei, iar pe buze i se formează un zâmbet, făcând să se lumineze toată această expresie. Ar fi perfect îngrijit dacă nu ar fi părul lui, ceea ce arată acel aspect sexy dezordonat pe care îl are de obicei.

„Uau,” mormăie el și se apropie de mine, cu ochii măturându-mi tot corpul. Așa că mă ia de mână cu un zâmbet timid. „Arăți foarte frumos”, spune el, așa că îi zâmbesc înapoi. Mâinile îmi sunt ciudat de reci, iar picioarele îmi tremură.

„Arăt prea drăguț? Știi că aceste lucruri nu sunt chiar stilul meu.”

Se uită la Clara.

„Ce i-ai făcut adevăratei Malu?” o întreabă, făcând-o să râdă. „Aceasta nu a spus încă „rahat” și nu miroase a țigări.”

„Nu am lăsat-o să fumeze și această rochie are o protecție împotriva fetelor cu gura urâtă.” Clara râde de propria ei glumă. Rafa se uită înapoi la mine, trecându-și degetul arătător prin fața mea. „Hei, băieți, arătați atât de minunat! Să facem o poză înainte de a pleca”, este emoționată când își scoate telefonul din buzunar.

Rafa ne conduce pe toți la balcon și îmi pune brațul în jurul taliei, șoptindu-mi la ureche în timp ce Clara pregătește camera.

— Mi-a fost dor de tine, străine. Eu chicotesc.

"Și tu mi-ai lipsit."

„Unde este acel tatuaj nou?”

„Este ascuns. Ți-am spus că este prea privat pentru a apărea așa.”

„Oh, Malu...” Respiră adânc și începe să numere până la zece.

"Ce a fost asta?" Râd când întreb.

„Încerc să mă răcoresc înainte să o arunc pe Clara de aici și să te duc în dormitor, ca să pot vedea acest tatuaj prea privat.” Râdem amândoi de ceea ce spune, ținându-ne unul pe celălalt până o auzim pe Clara.

„Oh, e minunat! Vă voi trimite un mesaj la amândoi.” Ea zâmbește în timp ce scrie pe telefon. Când termină, se întoarce la noi. „Draguților, trebuie să plec. Am nevoie de un duș înainte de a pleca spre casa părinților.”

Mă duc la ea și o îmbrățișez, mulțumind pentru tot ajutorul ei.

"Să te distrezi." Ea zâmbește și îmi face cu ochiul, înainte de a-i trimite un sărut lui Rafa.

„Hai să mergem și noi, Malu, da?” mă întreabă Rafa și eu dau din cap în acord.

„Trebuie doar să-mi iau poșeta”, spun eu în drum spre dormitor. Îmi iau poșeta și telefonul mobil care erau întinse pe pat. O lumină care clipește mă anunță că am primit un mesaj nou. Când o verific, văd poza pe care tocmai ne-a trimis-o Clara.

Sunt lângă Rafa, care mă ține de talie. Fețele noastre sunt apropiate și râdem. Poza aceea înfățișează un sentiment atât de puternic încât nu aș ști cum să-l exprim în cuvinte. Îmi dau seama că de tot de ce am fugit toată viața mea este chiar acolo, în fața ochilor mei. Dragoste, sentimente, pasiune reală. Nimeni altcineva din lume nu ar conta pentru mine la fel de mult ca el, nimeni altcineva nu ar aduce vreodată în mine aceste sentimente pe care mă face să le simt, doar pentru că el este cine este.

Această așa-zisă iubire m-a treizit atât de brusc, într-un mod atât de profund și ireversibil, încât nu pot decât să sper că nu voi regreta că am lăsat-o să intre.

Capitolul cincisprezece

„Viața devine mult mai ușoară când știm unde sunt toate săruturile de care avem nevoie...”

Mario Quintana

Rafa

Deschid ușa mașinii pentru a o lăsa să intre și încercuiesc mașina pentru a ajunge la scaunul șoferului. Mă simt amețit. Mă așteptam să mă simt devastat după ce am văzut-o, dar nu așa, într-o manieră atât de neașteptată, profundă și... aproape ireversibilă. Mi s-a părut că trăiesc în întuneric până astăzi și, când ea a intrat în sufragerie, lumina din viața mea a fost aprinsă.

Nu a fost doar rochia, care apropo este uluitoare. Dar, de fapt, arată o latură a ei pe care nu am mai văzut-o până acum. Toată acea tandrețe și sensibilitate pe care le-a ascuns cu înverșunare. Atractia ei sexy este foarte clară pentru oricine și tot efortul ăsta de a arăta frumos, dar într-o manieră tandru, a atins-o atât de adânc și îmi dă certitudinea că Malu este oricum frumoasă, cu toate culorile și nuanțele ei, și dacă poartă o rochie sexy sau pantaloni scurți și tricou sau o rochie formală sau orice altceva sub cearșafuri.

Mă bucur că nu și-a acoperit florile de pe umăr. Nu vreau ca ea să ascundă cine este, iar tatuajele fac parte din ea, meritând să fie văzute și admirate.

Respir adânc după ce mă așez la scaunul șoferului. Emachiată, dar mai puțin decât de obicei. Stând acolo sub lumina lunii, o observ un pic palidă.

„Ești bine, frumoaso? Arați obosită." Îmi trec degetul arătător prin linia maxilarului ei, apreciind atingerea moale a pielii ei.

„Bănuiesc că am muncit prea mult săptămâna asta.”

„Cum merge producția pentru expoziție?”

„Nu mai sunt multe acum.” Zâmbește.

„Mă lași să văd direct?”

"Vrei să…?" Vocea ei este joasă când își întoarce privirea.

"Bineînțeles că da! Vreau sa știu totul despre tine. Mereu." Îi fac cu ochiul și pornesc mașina, conducând spre sala de bal de la un club country din oraș, unde are loc petrecerea.

Acesta este un eveniment foarte tradițional. În fiecare an, părinții mei aruncă o minge mare membrilor înaltei societăți. Tatăl meu este în domeniul construcțiilor, el este responsabil pentru multe întreprinderi din oraș. Mama, în schimb, este o adevărată socialistă. Își petrece după-amiezele luând un ceai sau mergând la organizații de caritate sau jucând tenis cu prietenele ei. Decizia mea de a deveni avocat a provocat unele dezacorduri în familia mea, deoarece tatăl meu se aștepta să-i preiau afacerea după pensionare. Acest domeniu nu este pentru mine, totuși. Trebuie să le mulțumesc pentru lipsa mea de încredere în dragoste și relații. Au dormit în camere separate de ani de zile, iar tatăl meu nu are nicio problemă să-și afișeze aventurile, o fată mult mai tânără de cele mai multe ori.

Să o iau pe Malu cu mine la acele petreceri, la început, a fost un fel de declarație rebelă. Dar, an de an, prezența ei a devenit esențială pentru mine, deoarece a cucerit pe toată lumea cu bunătatea și inteligența ei. Chiar și mama mea, care a fost mereu suspicioasă în legătură cu ea din cauza manierelor ei excentrice, este acum încântată.

Ne îndreptăm spre club în tăcere, concentrați pe muzică și pe împrejurimile noastre. Am hotărât să conduc pe lângă plajă. Este o călătorie mai lungă, dar știu că îi place. Tot ce îmi vine în minte este să fac toate lucrurile pe care le iubește, ca să o pot face să zâmbească.

„Și așa s-a transmis viața

Ea pentru mine

În acea marți din decembrie

De aceea cunosc fiecare lumină și fiecare culoare

Poți să mă întrebi orice

Pentru că îmi amintesc.”

Îmi zâmbește când vede oceanul în fața noastră. Deschide fereastra și inspiră adânc, inspirând mirosul oceanului, cu o adiere ușoară mișcându-i ușor părul.

„Oh, e grozav”, spune cu un zâmbet, cu ochii închiși, bucurându-se de momentul acela. "Este așa de frumos."

"Tu? Cu siguranță ești.” Spun cu un zâmbet pe buze și mă privește, închizând ușor ochii înainte să râd. Nu mă pot abține să flirtez cu ea. Doar pentru azi, așa cum cred de obicei.

Mă opresc la semaforul roșu și mă uit la ea, care încă zâmbește, cu părul aproape ieșit pe fereastră, simțind vântul pe față.

Brusc, Malu întoarce capul în interiorul mașinii, încruntată.

"Ce este?" întreb eu, privind-o îngrijorat.

„O durere de cap bruscă...”, spune ea și își lasă capul pe scaun. Lumina verde este aprinsă, așa că încep să mă mișc din nou și îi iau mâna în a mea, împletindu-ne degetele, mângâindu-i pielea moale cu degetul mare.

„Vrei să te întorci acasă?”

"În niciun caz!" spune ea, deschizând brusc ochii.

„Nu vreau să te simți obligată să...” încep să spun, dar ea nu îmi permite să continui.

„Nu există nimic pe lumea asta pe care să-mi doresc mai mult decât să petrec Crăciunul cu tine.” Ea zâmbește larg, deși o umbră de durere îi traversează ochii întunecați.

Mi-am simțit inima bătând mai repede, înțelegând că ea se încurcă cu mine într-un mod pe care nimeni altcineva nu a făcut-o vreodată. Nici măcar Lizzie. „În plus”, reia ea, „am rochia mea de defilat. Mă îmbrac în roz, pentru numele lui Dumnezeu!” ea râde în hohote, iar eu o urmăresc.

"Este adevărat. Îndrăznesc să spun că chiar arăți dulce în rochia aceea.”

"Dulce?" Vocea ei arată tot dezgustul pe care îl simte și nu mă pot abține să nu râd.

„Delicios de dulce.” Spun, uitându-mă la drum pentru câteva secunde, îi fac cu ochiul și îi sărut mâna încet. Respiră adânc, iar expresia ei pare puțin mai bună.

****

Malu

Petrecerea părinților lui Rafa arată animată, ca de obicei. Leo ni s-a alăturat și ne petrecem noaptea râzând, mâncând o cină delicioasă și bând șampanie bună. Părinții lui lansează această gală în fiecare an pentru un grup foarte selectiv, iar oamenii se luptă mereu pentru invitații. Îl tachinez pe Rafa despre asta, spunând că sunt singura rătăcită de aici, dar el se încruntă la mine, spunându-mi că nu ar trebui să vorbesc despre mine așa. Dau din cap de acord, dar, în adâncul sufletului, știu că este adevărat. Nu contează cum dețin rochiile mele de designer, mereu simt că nu sunt la același nivel cu acești oameni. Prefer să port pantaloni scurți din denim, să beau vin dulce ieftin, să stau pe balcon și să stau de vorbă cu prietenii mei decât să merg la acest tip de mediu prezumțios. Totuși, asta nu m-ar împiedica niciodată să-l însoțesc la acea petrecere. De obicei nu mă bucur de sărbători, deoarece, acasă la părinții mei, acestea sunt zile de sărbătoare doar pentru apariții. Dar cu Rafa și Leo, este complet diferit. De obicei îmi petrec noaptea vorbind, bând și râzând. Rafa mă ducea acasă noaptea târziu și ne uitam la televizor, la„ The Sound of Music” până în zori, cu o sticlă de whisky furată de la petrecere, vorbind despre cât de mult am realizat în timpul anului.

„Vei mai iubi mâine?” de Amy Winehouse începe să cânte și Rafa se ridică și

îmi oferă mâna, arătând spre ringul de dans.

"Dansăm?"

"Dans?" Mă încrunt la el. „Nu știu să dansez corect.”

„Este cântecul nostru”, spune el, ținându-mă de mână și trăgându-mă în sus.

„Nu avem un cântec”, răspund eu, ridicându-mă și permițându-i să mă ducă pe ringul de dans. Rafa mă ține de talie, apropiindu-și trupul de al meu, iar eu îmi arunc brațele în jurul umerilor lui largi. Bărbia lui se sprijină pe vârful capului meu și îl aud vorbind.

„Acum avem.” Zâmbesc la gluma lui și îi simt căldura îmbrățișându-mă. Mă hotărăsc să mă bucur de magia când sunt ținută în brațe, dansând încet, având doar cântecul ca însoțitor.

Trec minutele și, mai repede decât ar trebui, melodia s-a terminat, iar trupa începe să cânte o altă melodie pe care nu o cunosc. Încet, ne dăm înapoi și el îmi zâmbește, de îndată ce privirile ni se întâlnesc.

Îl urmez înapoi la masa noastră în tăcere, când suntem întrerupți brusc de o voce familiară pe care nu ne așteptam să o aud atât de curând.

„Ei bine, bine. Aceasta este fiica risipitoare, care este atât de mândră încât preferă să cerșească „artă” decât să fie ca noi”, spune judecătorul. Aceste cuvinte par ca o palmă pe fața mea, poate chiar mai tare decât cea pe care mi-a dat-o ultima dată când ne-am întâlnit. Respir adânc, încercând să mă strâng. Când deschid gura să vorbesc, Rafa vorbește mai întâi arătându-și toată furia.

— Te înșeli foarte tare, onorată. Tonul lui este insolent și enervat. „Malu nu este o fiică risipitoare, deoarece a fost dezmoștenită de cei care ar fi trebuit să o întrețină. Iar talentul ei este mai mult decât suficient pentru a o susține financiar, fără a cerși la nimeni.

Judecătorul ne privește cu dezgust. Apoi, se uită la mine.

„Pisica ți-a prins limba, Maria Luiza? Oh, stiu. Preferi să fii insolentă când ești singură, pentru că trebuie să arăți nevinovată în fața băiatului tău iubit. Înțeleg." Mama îi atinge brațele, evident stânjenită.

„Dragă”, îl strigă ea cu voce joasă, „să nu facem o scenă...”

„Voi doi sunteți de necrezut”, este enervat Rafa. Încerc să-l rețin pentru a evita o ceartă inutilă. „Trebuie să o iubești și să o prețuiești, dar tot ce faci este să o critici și să crezi scuze. Ea nu are nevoie de niciunul dintre voi.”

Mama pare să fie afectată de aceste cuvinte, dar judecătorul pare netulburat în poziția sa de justiție.

„Dă-i drumul, Rafa”, îi spun, mângâindu-l pe braț. — Onorată Tată, mamă. Dau din cap către amândoi și îl împing pe Rafa spre masa noastră.

Tremur, dar încerc să mă ascund pentru a nu-l face pe Rafa și mai nervos. Leo ne urmeză și ne întreabă dacă totul este în regulă. Dau din cap spre el, pentru că nu îmi pot găsi propria voce.

„Eu... trebuie să merg la toaletă.” Deodată, părăsesc masa și mă îndrept spre toaleta femeilor, nu fără să iau un pahar de whisky pe drum.

Înghit băutura neagră, îmi las paharul gol pe o masă și intru în toaleta femeilor, ascunzându-mă într-una dintre cabinele goale. Am lăsat capacul toaletei să stau pe el, respirând adânc în timp ce încerc să nu cad. Îmi tremură mâinile, la fel și picioarele și, când mă țin de nas, simt ceva umed și vâscos pe degete. Sânge.

„La naiba. Asta este tot ce am nevoie acum.” Mormăi, luând niște hârtie igienică pe care să o țin de nas pentru a opri sângerarea. Câteva secunde mai târziu, părăsesc cabina și mă opresc în fața oglinzii.

"Aveți nevoie de ajutor?" Vederea unei bătrâne în spatele meu mă surprinde.

"Oh. mulțumesc. Este doar o sângerare nazală. Nu știu ce s-a întâmplat.” Îi zâmbesc. Respiră, Malu.

„Stai aici o vreme. O să iau niște gheață pentru tine. Te vei simți mai bine în curând.” Îmi zâmbește și iese din toaletă, cu rochia ei lungă, aurie, fluturând.

Mă uit la oglindă, simțindu-mă mulțumită că acest incident nu mi-a stricat machiajul. Câteva secunde mai târziu, doamna cu rochie aurie se întoarce ținând niște gheață într-un șervețel.

„Iată, dragă, stai jos.” Ea arată spre un fotoliu roz din colțul acelei toalete luxoase. Mă așez și ea se apropie, ridicându-mi capul în sus și ținându-mi gheața la nas. „Stai pe loc, te vei simți mai bine în curând.” Doamna îmi zâmbește într-o manieră reconfortantă, făcându-mă să mă simt mai calmă după toată mizeria aceea.

Poate că încearcă să-mi distragă atenția, pentru că începe să vorbească despre petrecere, rochii și alte lucruri neimportante. Apoi, când mă aștept mai puțin, ea îmi ia gheața de la nas și zâmbește cu satisfacție.

„Iată, domnișoară.”

„Oh, Doamne, mulțumesc”, spun eu zâmbind către ea, foarte emoționată de bunătatea ei.

„Nu trebuie să-mi mulțumești. Aș urî ca această rochie frumoasă a ta să fie ruinată de sânge. Și machiajul tău, chiar dacă nu ai nevoie de el.”

Mă simt jenată când ea aruncă șervețelul înmuiat în sânge. Apoi, se întoarce spre mine, zâmbind, și mă îmbrățișează brusc.

„Crăciun fericit, dragă.”

„Crăciun fericit”, mormăi eu înapoi la ea. Ea se dă înapoi, încă zâmbind, și iese din toaletă. Mai stau acolo câteva secunde, încă amețită după toată această bunătate. Mă simt mai liniştită şi ies din toaletă, pentru a-l găsi pe Rafa stând la uşă, aşteptându-mă.

"Salut." Vorbesc cu voce joasă, zâmbindu-i.

„Bună”, răspunde el. Fața lui arată ca o mască îngrijorată. "Este totul în regulă?"

"Da." Încerc să nu-l îngrijorez și mai mult. „Am nevoie doar de ceva timp pentru mine.”

El dă din cap în acord, îmi oferă mâna și mă trage într-o îmbrățișare. Sunt înconjurată de parfumul și căldura lui masculină, și este ca și cum mă întorc acasă.

„Ce simți când ne-ai furat sticla obișnuită de whisky din bar?”

Râd.

„Bănuiesc că Sunetul muzicii va fi abia după Liturghia de la miezul nopții.”

„Ei bine, până atunci...” Are un zâmbet răutăcios pe față. „Putem găsi alte lucruri de făcut.”

„Oh, putem?”

„Da.” El dă din cap, făcându-mi cu ochiul. Zâmbesc și mai larg și îi întind mâna. O ia, împletindu-și degetele cu ale mele. „Începem sărbătoarea noastră de Crăciun, minunată?”

"Da." Îl urmez prin petrecere, renunțând la toată tristețea anterioară. Nu este nimeni altcineva pe lume mai important pentru mine decât el și, cu siguranță, l-aș urma până la sfârșitul lumii dacă el ar vrea.

Capitolul șaisprezece

“Nu, inima mea nu este mai mare decât lumea. Este mult mai mică. Nu există loc nici măcar pentru propriile mele tristeți.”

Carlos Drummond de Andrade

Rafa

Sunt vrăjit. Simt că a eliberat niște pudră magică când și-a fluturat fusta, punându-mă sub vraja ei. La naiba! Aceasta este doar Malu. Fata aceea cu gura spurcată căreia îi place să petreacă, să fumeze, să bea și nu-i pasă de ceea ce cred oamenii despre ea. Ea este cea care îmi dă fluturi în stomac, îmi taie respirația și mă doare pieptul.

Conduc mai repede, depășind străzile din cartierul nostru în tăcere, având-o lângă mine, încercând să înțeleg ce se întâmplă cu mine. Cu noi.

Îmi trec nervos degetele prin păr și mă uit la ea, atât de lipsită de apărare și atât de puternică în același timp. Acest gând îmi amintește de ceea ce s-a întâmplat cu tatăl ei detestabil la petrecere. Cum ar putea doi oameni reci ca ei să fie părinții unei persoane calde ca ea? M-a enervat prezența lor nedorită acolo, așa că m-am dus direct la mama, care găzduia petrecerea, și am întrebat-o cine i-a invitat. Familiile noastre nu sunt prietene, nu exista niciun motiv pentru care să fie acolo. Ea mi-a explicat că un consul care este prieten cu tatăl meu i-a refuzat invitația odată ce a primit câțiva prieteni, așa că, evident, părintele meu și-a extins invitația acelor prieteni.

Câteva minute mai târziu, opresc mașina în fața clădirii ei. Nu am băut nimic la petrecere, așa că nici măcar nu am putut da vina pe băutură pentru agitația din capul meu. Vreau să merg în apartamentul ei, să mă pierd cu ea în timp ce ne uităm la acel film vechi, pe care l-am văzut de o sută de ori, dar, în același timp, vreau să plec cât mai curând posibil pentru că nu mă simt în stare să înfrunt această explozie de sentimente pe care Malu le aduce în mine.

„Rafa, ești bine?” mă întreabă ea. Ochii ei strălucesc și arată mai frumoasă ca niciodată.

"Da." Îi zâmbesc și cobor din mașină, mergând să-i deschid ușa. O ajut și, în timp ce ea încearcă să-și netezească rochia, iau sticla de pe bancheta din spate și încui ușile.

În timp ce așteptăm liftul pe hol, o țin de talie și o trag mai aproape. Ea își sprijină spatele pe pieptul meu și eu îmi sprijin bărbia pe vârful capului ei, simțind mirosul de căpșuni al șamponului ei. În sfârșit, sosește liftul, dar înainte de a-i da drumul, îi sărut ușor părul.

Ajungem repede la etajul ei, care este complet tăcut.

„Toată lumea călătorește?” o întreb, arătând spre celelalte uși.

„Clara și Bruninho s-au dus la casa familiei lor, iar doamna Julia a mers la ferma fiicei sale”, răspunde ea, indicând apartamentul în care locuiește acea bătrână drăguță la același etaj cu Clara și cu ea.

Malu deschide ușa, aprinde luminile balconului și lămpile din living. În mijlocul camerei, ea își scoate pantofii, gemând de senzația că picioarele ating podeaua rece.

„Ohhh.”

Îi zâmbesc, dezlegându-mi papionului și scoțându-mi jacheta, ținând cămașa albă a smokingului. În timp ce îmi suflec mânecile, ea își duce pantofii în dormitor și începe să-mi vorbească.

„Rafa, pornește televizorul. Poate vom găsi filmul pe un canal de cablu.”
Zâmbesc la obsesia ei pentru acel film și fac exact ceea ce îmi cere.

Cu telecomanda în mână, mă așez pe canapeaua moale și încep să navighez pe canale până găsesc filmul chiar la început pe un canal.

— Am găsit, Malu. Vino repede."

Aleargă pe hol cu un zâmbet larg pe buze și se ghemuiește cu mine pe canapea. Rămânem acolo în tăcere, îmbrățișându-ne, ne uităm la film pentru a mia oară.

În cele din urmă, îmi dau seama că a adormit fără ajutorul whisky-ului.

Având-o în brate, ma uit la pielea ei moale, la genele ei lungi și negre și la buzele ei rozalii. Arată și mai tânără în somn, așa că sunt copleșită de un sentiment de protecție și nu știu de unde vine. Mă uit în jos și văd fusta ei lungă ridicată pe picioare. Mă hotărăsc să o duc în pat ca să fie mai confortabilă. Când o iau în brațe, mă mut în dormitorul ei și o întind pe mijlocul patului. Arată și mai mică în mijlocul acelei mări de tutu roz.

Așa că, deschide ochii și o umbră de zâmbet îi apare pe buze. Malu își trece limba peste buze pentru a le umezi, făcându-le și mai strălucitoare. Întinsă acolo, în acea rochie frumoasă neagră și roz, cu florile ei colorate pe umăr, arată ca o prințesă rebelă. Încă o dată, dorința mea de a o proteja și de a o salva de tot și orice este reînnoită.

Ea clipește și vorbește cu voce joasă:

"Vino aici."

Așa că, ca un pescar atras de o sirenă care cântă, mă îndrept spre ea, acoperindu-i trupul mic cu al meu, furându-i un sărut dulce și ferm de pe buze. Ea își pune mâinile în jurul gâtului meu, lăsându-și degetele să se împletească în părul meu, în timp ce eu o sărut mai adânc, însetat de tot ce îmi poate oferi. Că ea este singura care îmi poate da.

Îmi smulg buzele de ale ei și o țin de mâini, ajutând-o să se ridice. Ea își trece mâinile moi prin umerii mei, degetele prin pieptul meu în timp ce îmi deschide nasturii de la cămașă. Simt că îmi tremură trupul când degetele ei ating pieptul meu gol.

Îmi dau jos cămașa, aruncând-o pe podea, apoi mi-am desfăcut nasturii la pantaloni. Mă apropii de ea, ținându-i părul moale și sărutând-o din nou, dar mai puternic.

Mâna mea dreaptă coboară pe corpul ei, căutând-o până când găsesc fermoarul acelei frumoase rochii. O deschid cu ajutorul celeilalte mâini. Acesta este doar un sunet care umple dormitorul. Malu zâmbește, înroșită și o ajut să se ridice. Stăm unul în fața celuilalt, iar ea dă drumul rochiei, care îi cade pe podea. Simt că rămân fără respirație când îi văd corpul perfect acoperit doar de lenjeria ei. Arată mai slabă decât ultima dată când am fost împreună, dar când se apropie,

lipindu-și corpul de al meu, totul este uitat, mintea mea este concentrată pe acele sentimente pe care le aduce în mine.

O duc în pat, îmi scot pantofii și pantalonii, care merg pe aceeași cale ca și cămașa mea. Nu-mi amintesc un alt moment ca acesta, când am fost atât de atras de o femeie încât m-a făcut să-mi uit propriul nume. Corpul meu îl acoperă pe al ei și buzele noastre se întâlnesc din nou, pierdute într-un sărut plin de grijă.

Asta e. Nimic altceva în seara asta nu părea să aibă aceeași urgență sexy care de obicei ne copleșește. Îi dau jos lenjeria și lenjeria mea și trupurile noastre se întâlnesc, fără nicio barieră între ele. Acesta este un moment dulce, plin de atingeri blânde de dor. Îmi iau timpul să savurez gustul buzelor ei, mirosul gâtului ei, textura pielii ei. O frământare de sentimente mă atrag și pur și simplu mă predau instinctului, dorinței sau altceva și nu pot spune nu.

Este complet contradictorie, cu dulceața ei extremă și rebeliunea ascuțită. Mai mult decât reacții fizice, ea aduce în discuție toate acele reacții pe care nu le pot defini sau cărora nu le pot face față.

În timp ce îi răspândesc sărutări pe corpul, mă apropii de talia ei și ceva îmi atrage atenția.

„Să căzi de șapte ori, să te ridiciă de opt ori.”

Aceasta este o propoziție perfectă pentru ea... Malu este o luptătoare, unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am întâlnit vreodată în viața mea.

„Frumos”, îi spun eu, sărutând tatuajul de pe talie și ea zâmbește mândră. Trupul ei tremură și abia aștept, sărutând-o din nou, investind pe corpul ei, și mă îmbrățișează încet, într-o manieră dulce și sexy. Ea geme și începem să ne mișcăm încet. Corpul meu este complet concentrat asupra ei și asupra a ceea ce aduce ea în mine. În acest moment, cuvintele sunt inutile. Mi se pare că ea mă completează, iar eu o desăvârșesc, de parcă m-aș fi învârtit în jurul lumii și, în sfârșit, am găsit casa. Acasă?

Încerc să nu mai visez și să idealizez ceea ce trăim, dar simt că toată judecata mi-a fost scursă și singurul lucru pe care îl pot vedea este ea și ceea ce mă face să simt.

Sunt încă deasupra ei, ținându-i mâinile pe părțile laterale ale feței ei, împletindu-mi degetele cu ale ei. Malu deschide ochii și lacrimi nevărsate scânteie în ochii ei în timp ce eu continui acele mișcări care ne leagă, ceea ce trezește cele mai magice sentimente.

Îi simt corpul contractându-se, ghidându-mă într-o spirală de sentimente. Malu își arcuiește trupul, lovită de un orgasmputernic, în timp ce eu încă încerc să-l prelungesc pe al meu.

Mă mișc mai repede, dorindu-mi să nu mai pot fi niciodată în afara ei, dar gemetele ei și căldura ei au puterea de a mă face să pierd controlul complet imediat după ea.

„Rafa...” geme ea numele meu, lacrimile curgând în sfârșit. O surprind cu degetul mare, sărutându-i încet buzele, murmurând pe buzele ei.

„Shh... știu.”

Mă dau jos de pe ea și mă întind pe spate, trăgând-o mai aproape. Mă îmbrățișează încet, cu părul întins pe umerii mei. Respir adânc, tragând peste noi o pătură și, deși nu înțeleg ce s-a întâmplat între noi, în seara asta, îmi las corpul să se relaxeze și, încetul cu încetul, adormim profund…împreună.

Capitolul șaptesprezece

„Cum îți găsești drumul înapoi în întuneric?”

Marilyn Monroe

Rafa

Este dimineața de Crăciun. Deschid încet ochii. Soarele dimineții ajunge leneș în corpul meu prin țesătura subțire a perdelei. Clipesc de câteva ori când îmi dau seama de draperiile albe din voile și de mobilierul simplu, atât de diferit de propriul meu dormitor, cu jaluzele închise la culoare și mobilier foarte masculin. Simt cum căldura îmi îmbrățișează corpul. Când întorc capul, văd șuvițe întunecate de păr peste piept, gene lungi și închise la culoare, piele de porțelan de la un braț în jurul meu, care urcă și coboară cu propria mea respirație.

La dracu.

Nu petrecusem niciodată noaptea aici. Acest lucru este complet împotriva acordului nostru de non-relație. Trezirea împreună ar lăsa în urmă sentimente confuze, amintiri despre micul dejun și sex de dimineață, lucruri pe care le facem de obicei într-o relație, ceva ce eu și Malu cu siguranță nu avem.

Mă uit înapoi la ea când o simt tremurând. Ea pare să fie într-un fel de vis urât, pentru că se încruntă. Reacția ei la acel potențial vis urât provoacă o tulburare de sentimente în mine, dar dorința de a o proteja de orice este cea mai puternică. Să o văd cu o expresie de suferință, chiar dacă este doar un vis, îmi trezește instinctul, făcându-mă să vreau să o țin în brațe și să-i spun că totul va fi în regulă, asta nu ar lăsa să o rănească niciodată.

Oftează și trupul ei se încurcă și mai mult în al meu, de parcă mi-ar fi căutat căldura. Și, poate, cine știe, pentru protecția mea.

Mă uit la ceas. Opt și jumătate dimineața. Sunt împărțit între a mă ridica și a

merge acasă sau a sta acolo, cu ea în brațe, încălzită de senzația corpului ei gol. Acest gând trezește mai multe sentimente în corpul meu, care pare să aibă propriul său impuls. Nu, Rafa, fără sex de dimineață. O să încurce lucrurile. Mintea mea este în alertă și decid să mă supun. Chiar dacă corpul meu nu este de acord cu el.

Mă dezleg încet de corpul ei. Piept, abdomen, braț, burtă. Încetul cu încetul, reușesc s-o scot de pe mine și, cel mai important, fără să o trezesc. Mă ridic încet, îmi iau hainele de pe podea și merg direct la baie să mă îmbrac și să mă stropesc cu apă pe față.

Mă uit în jur. Nu pot să nu mă simt mândru de felul în care a reușit să transforme acel apartament într-o casă plină de culoare pentru ea însăși. Apartamentul, care era cândva proprietatea părinților mei, era gol de ani de zile. Acum este perfect pentru ea.

După ce mă îmbrac, având dorința sub control, decid să o părăsesc fără să o trezesc. Pare atât de palidă, cu cearcăne sub ochi, că are nevoie să se odihnească.

Traversând holul, o lumină aprinsă îmi atrage atenția: atelierul ei este deschis. Acest lucru este foarte neașteptat, așa că nu pot rezista tentației de a arunca o privire la ceea ce a pictat. Îmi pot face o idee clară despre starea ei de spirit din ultimele zile din picturile ei, deoarece Malu este sută la sută emoțională.

Mă simt de parcă am pătruns în refugiul ei, așa că mă opresc la ușă. Camera este plină cu vopsele, pânze, diluanți și alte rechizite. Mirosul chimic este puternic, dar culoarea din interiorul dormitorului este de petrecere. Peste șevalet, există o scenă frumoasă încă pictată la mijloc. Sunt pe cale de a ieși când un șevalet din fața ferestrei cu spatele îmi atrage atenția. Merg până acolo și poza care mă înfruntă este înfricoșătoare. Acesta este un portret al meu, care arată doar fața mea zâmbitoare. Pictura ei este plină de sentimente. Arăt de parcă sunt sub un fel de vrajă, portretizată de parcă toate sentimentele din lume ar fi concentrate pe chipul meu.

Simt că am primit un șoc electric, așa că mă întorc și părăsesc atelierul, regretând că am fost acolo și văd ceva ce nu am putut explica sau chiar defini.

Mă mut în sufragerie, îmi iau portofelul și telefonul mobil și plec, închizând încet ușa în urma mea, fugind din acel apartament de parcă o mie de demoni ar fi după mine. Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar știu că lucrurile se schimbă în

mine și între noi. Asta nu poate fi bine. Nu e bine deloc.

****

Malu

Încet, clipesc din ochi, trezindu-mă dintr-un somn adânc încetul cu încetul. A trecut ceva timp de când am dormit atât de mult, dar în ultima vreme m-am simțit mai obosită decât de obicei. Mă uit în jur, încercând să înțeleg unde sunt și să văd locul dezordonat în care dormise Rafa. Îmi trec degetele peste cearșaf și simt că deja e rece, așa că a plecat de ceva vreme.

Mă ridic, dar, de îndată ce picioarele mele ating podeaua rece, mă simt amețită și mă așez din nou. Este ciudat. Poate mi-e foame. Mă uit la ceasul de deasupra noptierei: este aproape două după-amiaza. Mă ridic încet și mă îndrept spre baie. Intru la duș și las apa caldă să-mi relaxeze mușchii adorniți. Mă doare întreg corpul, așa că mă întreb de ce mă simt așa dacă noaptea trecută a fost mult mai ușoară în comparație cu celelalte momente petrecute împreună. Rafa era blând, un domn iubitor. Momentele noastre pasionale fuseseră complet diferite până acum.

Îmi spăl părul, încă amintesc cum mi-a șoptit la ureche ceva despre șamponul meu cu căpșuni, care era sexy. Zâmbesc la această amintire și, când termin dușul, mă înfășor într-un prosop și iau altul pentru păr.

Ies din baie îndreptându-mă spre bucătărie, în căutarea unei cafele. Am pus aparatul de cafea și, în timp ce își face magia, mă mut în atelier. Zâmbesc cu satisfacție tabloului meu neterminat de pe desktop. Trec pe lângă acesta și mă îndrept spre altul, care este aproape de fereastră.

Privesc trăsăturile puternice de pe chipul lui, ochii lui expresivi, maxilarul puternic definit. Este un bărbat frumos și dulce, ciudat de dulce, deși încearcă din greu să-i convingă pe toți că nu-i pasă de sentimente.

Respir adânc și mă îndepărtez de tablou, îndreptându-mă înapoi spre bucătărie. Aducându-mi aminte de seara trecută, torn niște cafea neagră într-o cană și mă duc la balcon, refugiul meu preferat, oprindu-mă în drum să iau niște țigări. Am fumat mai puțin, dar, totuși, nu mă pot lăsa.

Cu o țigară aprinsă într-o mână și cu cana de cafea în cealaltă, îmi așez trupul îndoit pe șezlongul din colț, amintindu-mi drumul nostru către petrecere, discuția lui provocatoare, râsetele noastre la masă, dansul acela ciudat, felul în care s-a apărat, eu și, în sfârșit, felul în care s-a încheiat noaptea. Ceva s-a schimbat. Totul s-a schimbat. Eu nu sunt la fel și cu siguranță nici el nu este. Nu știu ce este, dar un sentiment foarte, foarte puternic m-a cuprins. Poate că asta are legătură cu această durere din corpul meu. Uneori simt că nu-mi pot controla emoțiile, așa că ele se reflectă asupra corpului meu.

Iau o ultimă înghițitură din cafea. Totul s-a schimbat cu siguranță. Subtil, ceva ne-a lovit în cele din urmă și ireversibil.

Sper doar că aceste schimbări nu-l alungă pe Rafa de lângă mine.

Capitolul optsprezece

„Împrospătează-ți inima. Suferă, suferă repede.

Deci pot veni noi bucurii.”

Guimarães Rosa

Malu

Este a doua săptămână a lunii ianuarie. Vara este departe, aducând dimineți fierbinți și după-amiezi însorite de mare. În afară de mine. Am fost acasă în majoritatea zilelor. Am decis să îmi iau câteva zile să mă odihnesc. Corpul meu este obosit și doare după atâtea ore închise în atelierul meu. Acum că totul este gata pentru expoziție, îmi permit să fac asta, așa cum de obicei spun tuturor. Dar, de fapt, nu aș putea picta chiar dacă aș vrea. Mă dor articulațiile, iar degetele îmi devin toate înțepenite uneori. Tot ce îmi cere corpul meu este ceva timp în pat și asta i-am dat în schimb.

Astazi este Luni. Nu am văzut pe nimeni de zile întregi. Rafa m-a sunat săptămâna trecută pentru a întreba despre mine, dar nu a apărut. Și nici eu nu sunt dispusă să raționalizez lucrurile. Corpul meu vrea, sau chiar mai bine, cere odihnă și asta trebuie să fac.

Respir adânc când aud soneria. Sunt încă în pat, dar mă uit la ceas: aproape unsprezece dimineața. Cu un căscat, mă ridic încet, simțind consecințele exceselor mele: dormit prost, stau ore în șir în aceeași poziție, mișcări repetitive, mănânc prost, fumez și beau mult în perioada sărbătorilor.

Îmi trec degetele prin părul dezordonat și mă îndrept încet spre sufragerie. Soneria a sunat de două ori, dar pur și simplu nu pot merge mai repede.

"Vin." Vorbesc cât de tare pot, odată ce îmi arde capul, dar în sfârșit reușesc să ajung la uşă. După ce îl deschid încet, sunt întâmpinată de zâmbetul frumos al lui

Gabriel, dar se estompează la vederea mea.

"Ce s-a întâmplat?" mă întreabă el cu o voce foarte tare, făcându-mă să mă încrunt de durere.

„Mă...” Încerc să-mi ud buzele crăpate, „… mă doare capul. Sunt epuizată." Răspund, deschizând ușa ca să poată intra. Gabriel se uită la mine de jos în sus, iar o expresie îngrozită îi apare pe chipul frumos.

„Malu, arăți de parcă nu ai mâncat de zile întregi. Ești prea slabă și palidă. Și există cearcăne uriașe sub ochii tăi.” Se apropie și îmi atinge fața. „Doamne, arzi de febră.”

„Probabil este o răceală.” Mormăi, dar el nu este convins.

„Ce altceva simți?” Tonul lui este serios, cel mai serios ton pe care l-am auzit vreodată.

„Mă doare corpul și capul, iar mâinile sunt puțin amorțite.”

El dă din cap, luându-mă în brațe și îndreptându-se spre dormitorul meu. Gabriel mă întinde pe mijlocul patului și trage o pătură peste trupul meu care tremură. Doamne, trebuie să fie o răceală gravă. Nu mi-am dat seama cât de rău mă simțeam.

Își trece degetele pe fata mea și îmi dă un sărut pe frunte.

"Vin imediat."

Dau încet din cap, simțindu-mi pleoapele din ce în ce mai grele și, destul de repede, sunt luată de întuneric.

****

Era întuneric, într-adevăr întuneric. Dar, la capătul unui hol, se vede o mică spărtură de lumină. În același timp, vreau să merg acolo pentru a fi cuprinsă de lumină, dar ceva mă ține aici, în mijlocul întunericului. Mă străduiesc din răsputeri să merg spre lumină, atât de nevoită să părăsesc întunericul și, încetul

cu încetul, în capul meu se aude un scurt bip constant.

Bip. Bip. Bip.

Îmi simt pleoapele tremurând, încercând din greu să le deschid, dar mă doare capul tare, de parcă m-a lovit o nicovală din desene animate.

Bip. Bip. Bip.

Curiozitatea de a afla despre acel sunet enervant copleșește dorința mea de a mă scufunda din nou în întuneric, de a căuta un spațiu adânc și tăcut în care capul să nu mă doară. Îmi pot deschide încet pleoapele, pentru a înfrunta un tavan alb care se focalizează după ce clipesc de câteva ori pentru a focaliza.

Mă uit încet în jur. Totul indică faptul că sunt într-un dormitor de spital: toți acei pereți albi, echipament medical, un pat dur și, mai ales, un ac înfipt în mână care picură lichide lângă mine. Există, de asemenea, un mic dispozitiv care aparent mi-a atins degetul arătător, atașat la aparatul de bip îngrozitor.

Pe lângă sunetul enervant, camera este liniștită. Corpul meu se simte greu. Simt că am fost lovită de un camion. Gura mea este uscată și îmi ia un efort enorm să o umezesc. Amintirile când am fost dusă în pat de Gabriel din cauza răcelii mă lovesc puternic, dar încă nu înțeleg de ce am fost dusă la spital doar din cauza unei răceli.

Nu-mi găsesc vocea, așa că doar mormăi ceva cu o voce scăzută, încercând să-mi mișc pozițiile.

"Oh, Dumnezeule! Mulțumesc lui Dumnezeu că ești trează.” Aud vocea blândă a Clarei și mă întorc încet în direcția ei.

„Ce...” murmur eu, în timp ce ea îmi atinge buzele cu un deget, oprindu-mă să vorbesc.

„O să sun doctorul. Stai aici, taci.”

Ea iese repede din camera și, inainte să am șansa sa fac ceva, în camera intra un doctor și o asistenta urmati îndeaproape de Clara. Doctorul, un bărbat aparent de patruzeci și cinci de ani, cu părul negru, cu tâmple argintii și un zâmbet liniștitor, se apropie de patul meu ținând un clipboard, în timp ce o asistentă blondă

drăguță îmi zâmbește și începe să verifice aparatele.

„Maria Luiza, cum te simți?” mă întreabă, făcându-mă să mă încrunt după sunetul numelui pe care mi-l cheamă de obicei Judecătorul.

„Doare...” murmur eu. El zâmbește. "Ce s-a întâmplat? Mi-e sete...” Cuvinte libere îmi ies din gură, dar par să le înțeleagă. Asistenta se apropie cu un pahar cu apă și mă ajută să beau în timp ce doctorul așteaptă.

„Sunt Dr. Danilo, Maria Luiza. Ne-ai speriat pe toți.” El zâmbește încă o dată.

„Ma… lu”, reușesc să vorbesc cu voce joasă, întorcându-mă către doctor.

„Nu-i place să fie numită pe numele ei complet, doctore. Poți să-i spui Malu.”

„Corect, Malu. Ești aici de câteva ore. Prietenii tăi au raportat câteva lucruri, dar voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a-ți stabili diagnosticul, bine? Eu dau din cap, așa că merge înainte. „Mi-au spus că ai leșinat o dată, ai avut sângerare nazală, te plângi și de dureri de corp și de cap, pe lângă febră. S-a mai întâmplat vreuna dintre acestea?” întreabă el și în mintea mea se lasă gol. Gândindu-mă foarte bine, reușesc să răspund încă cu o voce joasă și puțin răgușită.

„Am simțit dureri de corp și ceva dureri în articulații de câteva zile.” Mă opresc, încercând să-mi adun puterile. „Am avut sângerare nazală de Crăciun. Dureri de cap aproape în fiecare zi. Și de dormit, mi-a fost foarte somn.”

„Bine, doar două episoade de sângerare nazală? Menstra ta este regulată? Nimic in neregulă?

Mă încrunt la amintirea că ultima mea menstruație a fost cu adevărat intensă.

„Ultima mea menstruație a durat... mai mult decât de obicei. M-am gândit... din cauza stresului... Mă uit la Clara, care pare palidă, cerând ajutor. "Picturile…"

„A fost supusă la multă presiune, doctore. Trebuie să pregătească niște tablouri pentru o expoziție și era foarte îngrijorată, muncind foarte mult.”

"Înțeleg. Pot să te examinez?” mă întreabă, iar eu dau din cap, uitându-mă la Clara. Ea îmi zâmbește, dar mi se pare puțin disperată. Ochii ei par să fie plini de lacrimi.

Doctorul îmi verifică bătăile inimii, ochii, gâtul și urechile. Mă strânge de gât, se uită la brațele mele și apoi la picioare. Asistenta îmi înfășoară brațul într-un monitor de presiune, în timp ce el ia câteva notițe.

„Ai avut niște pete mov obișnuite?” mă întreabă.

„Eu... nu știu”, răspund, simțindu-mă confuză, dar Clara mă întrerupe.

"Da,are. Era una uriașă pe brațul ei nu cu mult timp în urmă.” El dă din cap și reia să mă examineze.

Asistenta îi spune tensiunea mea și mi se pare că este mult mai mică decât ar trebui.

"Ce este în neregulă cu mine?" Vocea mea este puțin mai tare, dar încă zguduită.

— Am suspiciunile mele, Malu, dar vom avea nevoie de alte teste pentru a confirma. Un alt medic din echipa mea va veni și va lua niște mostre de sânge pentru examenele preliminare, bine? Mă voi grăbi cu aceste rezultate și mă voi întoarce să te văd de îndată ce le voi obține”, îmi zâmbește. Am văzut-o pe Clara ținându-mă de mână. „Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog, nu ezitați să sunați.”

Îmi face cu ochiul și iese din dormitor, urmat de asistentă.

„O să-l sun pe Rafa. Nu l-am putut contacta înainte și...” Nu o las să termine.

„Nu, Clara... nici măcar nu știm... ce este... în neregulă încă. Nu vreau să-l îngrijorez.”

"Dar…"

„Fată, nu.” Sunt serioasă. Ea dă din cap în acord. „Unde este Bruninho?”

Afară, cu Gabriel. Au mers la secția de copii să se joace.”

"Ce crezi…?"

Se întoarce spre mine cu ochii plini de lacrimi, încercând să le țină pe cele care urmau să se termine.

„Să sperăm la bine, bine?” Mâna ei moale îmi mângâie părul și închid ochii,

simțindu-mă prea epuizată.

****

Mă trezesc simțind o atingere rece pe frunte. Clipind din ochi, o văd pe asistenta blondă care îi zâmbește călduros lui Be.

„Bună, Malu. Cum te simti?" mă întreabă.

„Bine, cred...” murmur, încă mă simt confuză.

"Asta e bine. Dr. Danilo te vede în câteva minute, bine?”

Dau ușor din cap și ea se îndepărtează. Gabriel este acum în câmpul vizual mai aproape, după ce asistenta pleacă.

„M-ai speriat”, vocea lui este lentă și zâmbește, în timp ce își trece degetele prin părul meu.

"Îmi pare rău." murmur eu. Îmi face cu ochiul.

"Nu este nevoie să îți ceri scuze. Eram foarte îngrijorat pentru tine.”

„De cât timp am dormit?” întreb eu, complet pierdută în timp.

"Câteva ore. După ce ți-au luat probe de sânge și au făcut acel examen, te-ai pierdut. Medicul ar trebui să revină curând cu rezultatele.

„M-a îndurerat examenul ăla...” Mă încrunt. „Unde e Clara?” Întreb când observ că nu este în cameră.

„Ea s-a dus să-l hrănească pe Bruninho...” el se joacă, dar este întrerupt de o voce copilărească.

„Mătușă Malu, te-ai trezit!” Bruninho îi dă drumul mânei Clarei, care intră liniștit în cameră, și aleargă la patul meu.

"Salut, iubirea mea." Îi mângâi părul și zâmbesc.

„Te simți mai bine, mătușă? Mami a spus că ai avut bu-ba.”

"Da. Sunt sigură că doctorii mă vor lăsa să merg acasă destul de curând.”

„Putem juca atunci Adventure Time?” mă întreabă plin de speranță.

"Da, sigur că da." Răspund cu voce joasă și îi zâmbesc. O bătaie în uşă ne captează atenţia.

"Pot să intru?" Dr. Danilo deschide ușa și zâmbește. Dau din cap și el intră, urmat de asistentă. Ea vorbește cu Clara.

„Mamă, pot să-l duc pe băiatul ăsta la secția de copii?” întreabă ea pe un ton vesel, dar se uită în direcția mea. Clara devine palidă și este de acord. Asistenta îl iape Bruninho și îl ține de mână cu un zâmbet, așa că părăsesc camera împreună. Când rămânem doar noi trei, dr. Danilo se întoarce spre mine.

„Malu, am rezultatele tale. Preferi să vorbești cu mine în privat?”

„Nu, doctore. Clara și Gabriel sunt ca niște frați pentru mine. Vreau doar să știu ce se întâmplă, ei pot rămâne.

El este de acord și se așează pe un scaun de lângă patul meu. Clara și Gabriel stau în partea opusă.

„Ce e în neregulă cu mine, doctore?” întreb cu voce joasă și doctorul mă ține de mână.

Respiră adânc înainte de a spune:

„Malu, rezultatele tale nu sunt bune. Am făcut un test de sânge, iar rezultatele sunt foarte supărătoare. Atât numărul de celule roșii cât și cel alb din sânge sunt anormale. Ei au detectat, de asemenea, unele celule blastice în sângele tău, care ar trebui să fie doar în interiorul măduvei osoase.” Dr. Danilo îmi explică totul, dar eu doar îl urmăresc, fără nicio reacție. „De aceea am comandat o puncție lombară. Am luat niște lichide din coloana vertebrală pentru analiză.”

„Și ce înseamnă toate acestea?” Vocea îmi tremura când îl întrebam. Cuvântul punctie mă duce cu gândul la cea mai devastatoare boală pe care o cunosc.

„Îmi pare rău, Malu.” Îmi strânge mâna. „Dar rezultatele indică leucemie.”

"Oh, Dumnezeule." Clara își duce mâna la gură și începe să plângă. Ochii mei sunt plini de lacrimi de amintirea răposatului ei soţ, care a murit din cauza acestei boli. Gabriel o ține de umărul și pe mine cu cealaltă mână, în timp ce lacrimile îmi curg.

„O să mor?” întreb brusc. Doctorul scutură negativ din cap.

„Nu, Malu. Vom face orice pentru a vă ajuta să vă recuperați. Trebuie să începem cât mai curând chimioterapia și un tratament pentru anemie. Nu sunteți într-un stadiu avansat, așa că probabil veți avea nevoie de un transplant, dar trebuie să vă urmărim reacțiile de la primul ciclu înainte.

Îmi inchid ochii. Mă simt mai singură ca niciodată. Gabriel îmi mângâie degetele cu degetul mare.

„Dar trebuie să urmezi tratamentul la literă. Va trebui să încetezi să pictezi pentru un timp. Și fumatul și băutura sunt strict interzise.

„De ce nu pot picta?”. Dacă nu pot picta, ce voi face în timpul liber?

„Pacienții care se confruntă cu acest tratament nu pot intra în contact cu unele substanțe chimice. Unele vopsele și diluanți sunt pe bază de benzen, care este o substanță foarte canceroasă.”

Plâng și mai tare. Nu pot sa gandesc sau sa vorbesc.

„Este grav, nu-i așa?” Si eu vorbesc serios în întrebarea mea. — Îmi puteți spune, doctore. Înghit un sughiț și îmi eliberez mâinile, ștergând toate lacrimile care îmi curg neîncetat pe față.

„Da, Malu, e foarte grav. Dar nu este o condamnare la moarte. Există chimioterapie și transplant. Esti tânără. Acest spital are cei mai buni profesioniști în acest tratament.”

„Mă trimiți la alt medic?” întreb în șoaptă.

„Nu, sunt medic oncolog. Când vi s-au verificat aceste simptome, echipa de urgență m-a sunat imediat, pentru că erau suspicioși.” Respiră adânc și continuă.

„Vreau să vă odihniți și să vă recuperați. Peste o săptămână, vom avea prima ședință de chimioterapie.”

— Câte trebuie, doctore? întreabă Clara, aparent simțindu-se recompusă.

„Luăm acest prim ciclu cu patru sesiuni. O sedință pe săptămână. Apoi, vom repeta testele și vom vedea cum progresează.”

„Și transplantul?” întreabă Gabriel.

„O vom monitoriza în prima lună. Dacă ajungem în acest punct, o vom pune pe lista de transplant. Vă vom testa familia apropiată, prietenii și oricine este dispus să facă o donație.”

"Pot merge acasă?" întreb eu, în nevoie disperată de a fi singură.

„Dacă te simți pregătită, s-ar putea.”

"Sunt bine." Răspund.

Se ridică și mă examinează câteva minute. Când este mulțumit, îmi zâmbește.

„Febra a dispărut. O să te las să pleci acasă, dar am nevoie să-mi urmezi instrucțiunile.

— Am să am grijă de ea, doctore, spuse Clara, privindu-mă cu dragoste.

"Grozav. Are nevoie să mănânce și să se odihnească bine. Fumatul și băutura, așa cum am spus mai înainte, sunt interzise. Fără chimicale. Și la orice simptom, sună-mă. Îți dau cartea mea de vizită. Poți suna oricând, bine?

"Bine." murmur și el mă ține de mână.

„Amintește-ți ce am spus. Aceasta nu este o condamnare la moarte. Vom face orice ne stă în putere pentru a vă ajuta să vă recuperați, puteți fi sigură de asta.” Dau din cap, simțindu-mi auzul în bucăți.

Capitolul nouăsprezece

„Disperarea este un narcotic. Atrage mintea în indiferență.”

Charles Chaplin

Malu

Ați auzit vreodată oameni spunând că întreaga voastră viață îți trece prin fața ochilor când te confrunți cu moartea? Cam așa mă simt acum. Inima mi s-a prăbușit, iar sufletul meu este fărâmițat în bucăți, așa că mă îndrept spre casă, avându-mi sprijin pe Gabriel și pe Clara. Când ajungem la mine, Clara se îndreaptă spre bucătărie, cu promisiuni de niște supă, iar Gabriel îmi încuie atelierul din cauza tuturor chimicalelor, cu promisiunile că va scoate totul până mâine dimineață.

Nu spun un cuvânt. Nu-mi găsesc vocea, iar capul meu este gol. Nu stiu ce să cred. Singurul lucru pe care îl aud este tic-tac-ul unui ceas cu alarmă care ar suna oricând acum și, când se va întâmpla, acesta va fisfârșitul meu. Mă îndrept direct în dormitorul meu și fac un duș pentru a elimina mirosul de spital din corpul meu, dar sunt în modul automat. Nici măcar nu știu ce fac. Îmi pun niște pijamale de bumbac și mă duc direct în pat, sub cuverturi, deși este o zi fierbinte de vară.

După ceva timp, Gabriel intră în dormitor și se strecoară în pat să mă îmbrățișeze. El stă lângă mine, în tăcere, legănându-mă în timp ce eu privesc înainte, fără să mă confrunt cu nimic și întrebându-mă ce urmează. Din când în când, îl aud șoptindu-mi:

„Sunt aici pentru tine, Malu. Toti suntem."

Mă simt recunoscătoare că îi am pe acești oameni alături și că îi pot numi prieteni; pentru că i-am avut acolo cu mine, când viața mea pare să atârne de un fir.

Stau acolo de ore întregi, în brațele lui Gabriel, gândindu-mă și regândind ce voi face de acum înainte. Știu că chimioterapie mă vor slăbi, voi fi chiar mai slabă decât sunt deja și nu există garanții, deși există posibilitatea să mă vindec. Cu toate acestea, există această întrebare fatală care îmi revine mereu în minte: O să mor?

Clara ni se alătură în dormitorul meu aducând o tavă cu niște supă, suc și pâine prăjită. Fără să spun un cuvânt, mă las pe spate. Înconjurată de prietenii mei, îmi înghit mâncarea și mă întind pe spate pe pat. Știu că Clarinha mai mult decât oricine altcineva suferă mult. Este aceeași boală care l-a luat pe soțul ei și acum a revenit în viața ei, aducând o serie de amintiri pe care știu că nu vrea să le retrăiască. Și chiar dacă știu că trebuie să fiu acolo pentru ea cumva, să-i spun că nu trebuie să fie acolo, participând la ceva care o doare atât de tare, pur și simplu nu o pot lăsa să plece.

În același timp, mă simt egoistă pentru că o țin cu mine, dar nu pot fi suficient de altruistă pentru a o trimite departe. Și știu că nu va merge.

La un moment dat seara, Bruninho intră în camera mea cu un sac de dormit, spunându-mi că mama i-a spus că merg în camping. Desface sacul de dormit de lângă patul meu și cade foarte repede într-un somn adânc. Clara stă întinsă lângă mine. Noi trei petrecem noaptea acolo, împreună în pat, de parcă n-am fi putut fi singuri.

Îi văd atât pe Clara, cât și pe Gabriel întorcându-se în pat, alternând momentele de somn și de trează, fiind cu ochii pe mine. Îmi petrec toată noaptea, uitându-mă în față, cu inima bătând repede și mintea țipând tot timpul: o să mor?

A doua zi, aud sunetele picturilor mele și ale altor lucruri luate din apartament. Nu vreau să ma uit. Simt că cineva cu adevărat important este luat din viața mea, plecând și nu se mai întoarce niciodată. Acesta trebuie să fie sentimentul pierderii unei mari iubiri... unul dintre acei îndrăgostiți care îți răpesc sufletul, îți taie respirația și îți aduc cea mai mare satisfacție dintre toate.

Îmi petrec toată ziua în pat, privind în tavan, cu o lacrimă ocazională curgându-mi pe față. Clara intră și iese din dormitorul meu, hrănindu-mă, făcându-mă să-mi iau medicamentele, mângâindu-mă. Gabriel își petrece toată ziua afară, dar, la sfârșitul zilei, se întoarce să mă îmbrățișeze din nou.

În cele câteva momente pe care le petrec singură, îi aud șoptind în sufragerie și

mă întreb dacă vorbesc despre ce vor face cu mine. Nu cunosc configurația, dar mă bucur că nu mă presează să vorbesc sau să fac ceva. Am nevoie de timp. Am nevoie de timpul meu să mă gândesc la toate astea... și să nu mă gândesc la nimic. Doar să simt.

****

La trei zile după diagnostic, mă simt puțin mai bine. Reușesc să mă dau jos din pat, să fac un duș lung și să mă îmbrac cu ceva decent în afară de pijamale. Sunt pe modul „Trebuie să știu” acum. Trebuie să știu ce mă așteaptă, ce îmi va face chimio și cât de mult îmi va lua de la mine și de la starea mea mentală. Și știu că singura persoană care îmi poate explica lucrurile în modul în care trebuie să le știu, fără termeni medicali, este Clara.

Știu că este dureros pentru ea, dar nu am la cine altcineva să apelez. Chiar dacă dr. Danilo mi-a spus că pot să-l sun oricând să vorbesc și mi-a programat o întâlnire înainte de prima mea ședință de chimio pentru a-mi explica mai bine efectele secundare și instrucțiunile, vreau să vorbesc cu cineva care știe toate acestea și caree mi-ar spune adevărul despre ceea ce se va întâmpla.

Apartamentul meu este tăcut. Gabriel a trebuit să lucreze și se va întoarce abia mai târziu. Clara a fost aici mai devreme și mi-a spus că îl va duce pe Bruninho în tabăra de vară și se va întoarce să aibă grijă de apartamentul meu, care a fost lăsat deoparte în ultimele două zile.

Port o rochie albastră de vară și am părul lăsat. Mă îndrept pe hol și bat la ușa ei, care se deschide instantaneu. Un zâmbet apare pe buze când mă vede.

„Oh, Malu. Esti bine?" mă întreabă ea, trăgându-mă înăuntru și îmbrățișându-mă foarte tare.

„Sunt...”, spun cu voce joasă și o strâng tare. "Îmi pare rău." Îi șoptesc la ureche și ea mă trage doar cât să mă privească în ochi.

"Ce? De ce îți pare rău?" ea mă ține de mână și mă trage spre canapea. După ce ne așezăm, răspund.

„Pentru că te-am făcut să treci din nou prin toate astea.” O lacrimă curge pe fața

mea, care se usucă repede. „Știu cât de greu trebuie să fie pentru tine...”, dar ea nu îmi permite să continui.

„Malu, să nu mai spui asta niciodată! Ești prietena meu cea mai bună. Desigur, voi fi aici pentru tine. Nu contează dacă am trecut prin toate astea înainte. Cel puțin, știu cum să te ajut mai bine, tocmai pentru că am mai trecut prin asta.

„Dar știu cât de dureros este pentru tine asta...”

„Iubito…” mă ține cu o mână în timp ce îmi trece pe față cu cealaltă. „Nu pot schimba trecutul. A fost greu să-l pierd pe Breno, dar nu aș schimba niciun moment pe care l-am petrecut cu el. Îmi iau cele mai bune amintiri posibile cu mine. Cele mai grele momente m-au ajutat să cresc mai puternică pentru Bruninho. O să fiu alături de tine. Nu esti singură. Gabriel și cu mine suntem aici pentru tine și sunt sigur că, atunci când vorbești cu Rafa, el va fi și el acolo pentru tine.

„Vreau să vorbesc cu el personal.” Adulmec, înghițindu-mi lacrimile. — Dar trebuie să știu... dacă nu este prea mult pentru tine, Clarinha.

Se uită curioasă la mine. Merg inainte.

„Trebuie să știu cum... ce voi simți.”

Ea scutură din cap și inspiră adânc. Mâinile ei încă le țin pe ale mele când începe să vorbească,

„Ei bine, nu va fi ușor, Malu. Acest tratament este foarte agresiv și ar trebui să fie așa.” Ea se uită la mine și îmi dă o șuviță de păr după ureche înainte de a merge mai departe. „Îmi amintesc că, după ședințe, Breno obișnuia să se simtă foarte obosit, să-i fie greață și era neliniștit. Uneori, și respirația îi era scurtă. Dar este diferit pentru fiecare persoană, știi?” ea respiră adânc și continuă. „Îmi amintesc de câțiva pacienți care făceau tratamentul în același timp cu el. Obișnuiau să spună că nu au simțit nicio greață, de exemplu. Sau, în caz contrar, sufereau de pierderea poftei de mâncare, pentru că au simțit un gust rău persistent în gură și au spus că mâncarea a ajuns să fie și așa.

Dau din cap de acord. Petrecem ceva timp în tăcere. Apoi, întreb:

„O să-mi cadă părul?” Vocea mea este o șoaptă.

"Da, fată. Din păcate, se va întâmpla.” Iau o șuviță de păr în mână. Ea mă ia în brațe și mă strânge ușor. „Doctorul, la acea vreme, a spus că Breno va avea o oarecare durere pe scalp la aproximativ optsprezece zile după începerea tratamentului. Și apoi, câteva zile mai târziu, părul îi va cădea. Și asta s-a întâmplat. Dar, așa cum v-am spus mai devreme, este diferit pentru fiecare, pentru că fiecare pacient reacționează în felul său. Pentru unii pacienți, acest lucru nu s-a întâmplat. Au pierdut câteva șuvițe de păr, dar nu au simțit nicio durere pe scalp.”

Tremur la acea imagine, dar ea continuă.

„Dar uită-te la partea bună. Vom ajunge să cumpărăm o mulțime de peruci colorate: albastru, verde, roz, orice culoare dorești. Vei fi în continuare frumoasă, Malu. Și, mai târziu, părul îți va crește din nou.” O lacrimă mi-a scăpat din ochi, dar ea a șters-o. „Și încă te vom iubi și te vom susține.”

Dau din cap, permițându-mi să-i simt îmbrățișarea caldă. Clara este ca o soră mai mare pentru mine. Felul în care mă ține era aproape matern. Mă întreb dacă ar trebui să le spun părinților mei despre ce se întâmplă. De parcă ar putea să-mi citească gândurile, mă întreabă:

„Nu ai de gând să-i spui familiei tale?”

Mă gândesc la ultimele mele întâlniri cu părinții mei, în special în ajunul Crăciunului.

„Nu cred că ar fi interesați.” Vocea mea este joasă, iar ea se încruntă.

„Pierderea lor. Suntem aici cu tine, Malu. Să nu uiți asta niciodată.”

Îi zâmbesc, simțindu-mă recunoscătoare și stăm acolo împreună, stând în tăcere.

****

Mai târziu în noaptea aceea, stau în locul meu preferat de acasă, pe balcon, cu o țigară neaprinsă între degete. Știu că nu pot fuma, dar doar ținând-o mi-a dat o parte din liniștea pe care mi-o oferă nicotina.

Este amuzant cum unele lucruri care se întâmplă în viața noastră ne fac să punem la îndoială totul: atitudinile, comportamentele, gândurile noastre... Având o boală atât de gravă, mă face

să-mi regândesc întreaga relație cu familia mea. Aș fi putut face lucrurile altfel? Poate că am fost prea intransigentă, prea răsfățată când m-am răzvrătit împotriva lor. La urma urmei, ei sunt părinții mei și ar trebui să ne iubim necondiționat.

Respir adânc și decid să dau trecutului o șansă. Îmi iau telefonul de pe jos, care stă lângă mine pe masa din balcon și formez numerele pe care le știu pe de rost. După ce sună de câteva ori, aud acea voce masculină care mi-a dat atâta teamă.

"Buna ziua?"

"Tata?" șoptesc, simțindu-mi lacrimile în ochi.

„Ce vrei, puștoaico? Nu ți-am spus că nu o să-i mai susțin pe vagabonzi ca tine.” Vocea lui este plină de ură, ceea ce îmi face inima să se rupă în bucăți mai mici. „Te-a abandonat iubitul? De asta te târăști înapoi acum?”

Îmi inchid ochii. Toate amintirile de la abuzuri revin cu viteza maximă. Nu, nu am fost prea intransigentă sau răsfățată. M-am eliberat de un tiran.

„Nu vreau banii tăi.” Vocea mea este dură, deși această acțiune îmi cere toată puterea. „Am sunat doar pentru că sunt bolnavă și m-am gândit că, poate, te-ar putea interesa.”

Cealaltă parte tace câteva secunde. Când vorbește, vocea lui este rece.

„Ai nevoie de bani pentru tratament?”

"Nu." Răspunsul meu este rapid.

„Atunci, nu știu ce ți-ai putea dori.” Cuvintele lui se simt ca o palmă pe fața mea. Tratamentul lui la rece îmi provoacă durere fizică.

Iau telefonul și mai tare și spun, căutând în sufletul meu cuvintele de spus.

„Îmi pare rău că am sunat. Chiar nu ar fi trebuit să te deranjez acasă. M-am gândit doar că, sub probleme și lupte, a existat un ușor sentiment de iubire între

noi doi. Dar, ca de obicei, m-am înșelat.” Încerc să-mi ud buzele uscate cu limba, simțind din nou o durere ascuțită în cap, precum și o oarecare amorțeală în vârful degetelor. „Fii sigur că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Să ai o seară placută."

Închid telefonul și mă uit la țigara care mi se rostogolește printre degete. Păcat că nu pot să fumez. Doar ținând-o va trebui să facă un truc.

Plec de pe șezlong cu oarecare dificultate, dar încerc din greu să nu fiu dărămată. Aud o bătaie ușoară în ușă și, în timp ce intru în sufragerie, o văd pe Clarinha băgându-și capul înăuntru. Ochii ei cad imediat pe țigara din mâna mea.

„Tu nu fumezi, nu?” Ochii ei intră în panică.

"Nu!" răspund în grabă. „Doar o țin. Mă calmează să o răsucesc.” Zâmbesc, încercând să nu mă las să arăt că ceva nu este în regulă.

Clara îmi zâmbește înapoi.

„Îmi pare rău, nu vreau să par suspicioasă față de tine, dar știu cât de greu este să renunți la obiceiurile proaste.”

„Știu, mamă.” O tachinez, făcând-o să zâmbească și mai mult.

„Pregătesc cina. Gabriel vine mai târziu.”

„Voi doi aveți propriile voastre lucruri pe care le faceți, nu puteți sta numai după mine.”

„Trebuie să pregătesc cina oricum, din moment ce am un băiat în creștere căruia îi este în mod constant foame. În plus, ți-am spus că suntem aici pentru tine. Nu poți să spui sau să faci nimic pentru a scăpa de noi.” Ea râde. Încă o dată, sunt recunoscătoare pentru asta.

"Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.”

"Am înțeles."

Clara se întoarce acasă, lăsându-mă pe canapea cu laptopul în poală. În timp ce

pornește, îmi iau telefonul și deschid o aplicație de muzică. Unul, de la U2, îmi umple căștile și închid ochii, lăsând capul pe spate. Aud vocea lui Bono Vox cântând cum trebuie să trăim împreună în această lume pentru a supraviețui, ca o amintire că nu avem de ales. Se pare că vorbește direct cu mine.

Computerul este pornit. Deschid un browser de internet și caut pe google: risc de cancer pentru pictori. În câteva secunde, există milioane de rezultate. Diverse articole și știri științifice care discută despre cum sunt legate substanțele chimice, cum ar fi benzenul, pe care îl folosesc foarte mult, și cancerul. Derulez în jos, dar găsesc doar mai multe știri pe care le pot procesa. Cu toate acestea, o legătură în special îmi atrage privirea. Este un fel de blog, un jurnal online al unui pictor și desenator. A avut cancer pulmonar, așa că împărtășește în fiecare postare ce a simțit, reacțiile sale la tratament și tot ce s-a schimbat în cariera lui.

În timp ce citesc, notez câteva întrebări pe un document Word, ca să-l pot întreba pe dr. Danilo mâine. Cu toate acestea, una dintre postările lui îmi captează atenția. Se dezvăluie despre cât de trist este pentru că nu mai poate desena cu precizie. Chimioterapia l-a făcut să-și piardă o parte din sensibilitatea vârfului degetelor și, de atunci, a întâmpinat unele probleme în a ține un creion sau chiar o perie.

Stau nemișcată pentru câteva secunde, scufundându-mă în impactul a ceea ce citesc. Mi se va întâmpla asta? Îmi voi pierde și eu sensibilitatea? Voi putea să pictez din nou? O bătaie la ușă mă aduce înapoi. Închid repede toate filele, în timp ce Gabriel intră în sufragerie cu un zâmbet larg și niște flori.

"Wow. Asta-i frumoasă! O să merg la o întâlnire” Încerc să-mi ascund grijile și să-i zâmbesc.

"Da? Da, cu două dintre cele mai frumoase fete pe care le cunosc.” El ridică din sprâncene, făcând o mutră amuzantă. Se apropie, dându-mi florile în timp ce îmi închid laptopul. Îmi dă o sărutare în vârful capului. „Mă bucur că arăți mai bine.”

"Mă simt mai bine", îi zâmbesc.

„M-am oprit la Clara înainte de a veni aici. Ea a spus că cina este gata.”

Îmi întind laptopul pe canapea și mă ridic susținut de el.

„Deci, hai să mergem, înainte să vină ea și să ne ia de urechi.”

Râdem amândoi. Îmi oferă brațul ca să mă pot sprijini de el. Ne oprim la jumătatea drumului să-mi pun florile într-o vază, pe care o umple cu apă.

„Poți să mă duci la o plimbare mâine dimineață?”

"Sigur. Unde vrei să mergi?"

„În biroul lui Rafa. Trebuie să vorbesc cu el.”

„Ești sigură că vrei să faci asta acolo?”

"Da. Am o programare cu dr. Danilo mai târziu. O să-l rog să meargă cu mine.”

Gabriel dă din cap, dar simt că e enervat.

— Ești supărat, Gabe?

„Gabe?” râde de porecla mea.

„Preferi Biel?” Mă încrunt cu dezgust. — Sau, poate, Gabi?

„La naiba! Prefer să-mi spui „iubitul meu”.

„Ohhh.” Respir adânc, fără a-i lăsa niciun răspuns.

"Îmi pare rau. Știu că nu mă placi așa.” Închide ochii și mă trage într- o îmbrățișare. „Te iubesc, Malu. Presupun că m-am îndrăgostit de tine din momentul în care te-ai uitat în direcția mea în grădina aceea de la petrecere. Dar știu că inima ta nu-mi aparține.” Mă îndepărtez puțin să-i răspund, dar el îmi pune un deget pe buze pentru a mă opri. „Nu renunța să-i spui cum te simți. Meriți să fii iubită intens și necondiționat la maxim.

"Dar…"

"Nu dar. Nu pot schimba felul în care mă simt, dar pot alege cum vreau să mă

descurc. Nu voi face niciodată nimic pentru a te face de rușine. Știu că mă placi ca prieten și intenționez să fiu cel mai bun prieten pe care îl poți avea.”

„Ești un prieten minunat.”

"Asta e tot ce contează. Și printre toate acele nume disprețuitoare pe care mi le-ai numit”, râde el, „Gabe este acceptabil”.

"Acceptabil?"

„Spune-o din nou ca să pot să mă obișnuiesc.”

„Gabe.”

— Îl simt deja pe Gabe. Râde și mă îmbrățișează din nou, sărutându-mă în vârful capului. „Sunt aici pentru tine, Malu. Ori de câte ori ai nevoie de mine.”

"Mulțumesc." Sunt emoționată. Îmi face cu ochiul și mă duce la Clara, care ne așteaptă la cină.

Capitolul douăzeci

„Uneori faci alegeri în viață și alteori alegerile te fac.”

Gayle Forman

Rafa

"Ce-ai făcut?" Leo țipă înfuriat în fața mea. Merge înainte și înapoi, trecându-și degetele prin păr. „Nu pot să cred.”

„Ți-am spus, omule. Am rugat-o pe Lizzie să fie prietena mea.” O durere ascuțită de cap și durerea de cap de ieri a revenit, pe care am început să o simt imediat după decizia bruscă de a mă întâlni cu Lizzie ieri seară.

„Ești nebun. Dar Malu?”

„Ce Malu? Noi suntem prieteni."

„Prieteni pe naiba Și am crezut că am pus ceva sens în capul tău gol!” Leo se oprește chiar în fața biroului meu, aplecându-se peste el sprijinit în ambele mâini. „Dacă ar fi trebuit să ceri pe cineva să fie prietena ta, ar fi trebuit să fie Malu, nu milady.”

„Nu vorbi așa despre Lizzie.” Mă încrunt și închid ochii.

„Omule, ești prea prost uneori! Malu este cea mai bună parte a vieții tale. De fiecare dată când ești cu ea, ești atât de fericit că poți zbura.”

„Nu pot fi cu Malu, Leo.” Simt ceva îngrozitor în mine. „Nu pot.”

"De ce nu? Este clar că vă placeți. Ea nu se întâlnește cu nimeni în afară de tine. Ce fel de afacere stupidă este asta? Te-ai cuplat cu o fată care nu are nimic de-a face cu tine?

„Nu pot, Leo…” șoptesc, simțindu-mi capul gol. „Cu Lizzie, lucrurile sunt în siguranță. Am controlul asupra a ceea ce simt, asupra modului în care se îndreaptă lucrurile.” Îmi trec degetele prin păr, simțind că îmi arde stomacul și îmi lipsește respirația. „Dar, cu Malu, simt că ea are puterea să mă distrugă, știi? Nu am control asupra acțiunilor, cuvintelor sau sentimentelor mele. Mi se pare că un tren deraiat vine în direcția mea și nu pot să fug. Nu pot să mă las lovit.

Expresia lui Leo când se uită la mine arată dezgust.

„Acesta este cel mai prost lucru pe care l-am auzit vreodată. Acest sentiment al tău se numește Pasiune.” Spune cuvântul foarte încet, în silabe, de parcă aș avea probleme în a înțelege lucrurile. „Ești îndrăgostit de ea. Ai fost mereu, de fapt. Nu contează cu câte femei te cuplezi, a fost întotdeauna Malu, întotdeauna. Și nu ai unde să fugi. Ea te va urmari în fiecare relatie pe care insisti să o ai.

Mă uit la Leo neîncrezător. Își aruncă mâinile în aer pentru a-mi arăta că renunță la mine.

„Nu ai unde să fugi de dragoste, omule. Când găsești acea persoană care îți ia respirația, judecata bună, rațiunea și controlul, trebuie să te ții de ea cu toate forțele și să nu o lași niciodată să plece. Pentru că, altfel, s-ar putea să plece și spațiul gol pe care îl va lăsa în urmă se simte ca o gaură în pieptul nostru.

Îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre ieșire. Când ajunge la uşă, se întoarce spre mine.

„Malu te iubește, omule. Dar o vei pierde. Și cel mai rău este că oricum vei fi lovit de acel tren și nici măcar nu vei observa.”

Deschide ușa și iese, lăsându-mă în urmă singur cu gândurile mele.

****

Câteva ore mai târziu, încă mă uit pe fereastră, privesc orașul și mă întreb. Deodată, sună telefonul, luându-mă înapoi din visele mele.

„Domnule avocat Rafael, Malu Bragança este aici să te vadă.”

„Trimite-o înăuntru.” Am o senzație de gol în stomac. Nu sunt îndrăgostit. Nu sunt îndrăgostit. Poate, dacă repet asta de destule ori, poate că acele lucruri cu care mi-a umplut Leo capul o să dispară.

O bătaie ușoară la ușă îmi atrage atenția. Ușa se deschide încet și Malu intră, cu un zâmbet nesigur. Simt că inima îmi bate repede și stomacul îmi zvâcnește. Ce este rahatul ăsta?

"Salut." Spune ea, apropiindu-se de biroul meu. Mă ridic și mă îndrept spre ea, dar când ea îmi oferă buzele pentru un sărut, așa cum facem de obicei, mă întorc într-o parte și o sărut pe obraz. Când ne îndepărtăm, simțim că ceva este în neregulă sau lipsește. Mă urmărește cu îngrijorare, dar îi îndrept canapeaua unde se poate așeza.

„Ia loc, frumoaso.”

Se îndreaptă spre canapea în timp ce eu mă sprijin de masă privind-o. E mai slabă, dar încă frumoasă, ca de obicei. Malu poartă pantaloni skinny negri și un top cu jumătate de mânecă visiniu. Părul îi este căzut, încadrându-i fața. În picioare, poartă sandale plate.

O privesc cu atentie. Îmi dau seama că ceva este în neregulă, chiar dacă încă are acel machiaj obișnuit greu.

„Îmi pare rău că am apărut fără să te anunț.” Spune ea, ținându-se de mâini. Limbajul trupului ei arată că, în mod clar, este nervoasă și toată acea conversație cu Leo îmi revine în minte, făcându-mă să intru în panică. Nu sunt îndrăgostit. Nu sunt îndrăgostit. Nu sunt…

„Este în regulă, Malu. S-a întâmplat ceva?" o întreb, simțind că transpiratia rece îmi curge pe coloana vertebrală.

„Ei bine, trebuie să vorbesc despre ceva.” Ea se uită în jos și îmi lipsește respirația.

„Malu te iubește, omule.” Pot auzi cuvintele lui Leo. Inima îmi bate și mai repede, de parcă tocmai aș fi alergat un maraton. Este clar că trebuie să vorbească despre ceva serios, dar nu o pot lăsa să se deschidă. „Malu te iubește,

omule.” Nu, nu pot să mă îndrăgostesc. nu pot fi îndrăgostit.

„De fapt,” o întrerup, fără să știu cu adevărat ce fac. Am nevoie de un plan. Trebuie să controlez această panică pe care o simt. — Și eu trebuie să vorbesc cu tine. Ea se uită la mine cu așteptare.

„Hum...” Acea expresie de pe chipul ei pare stânjenită. „De ce nu începi tu primul atunci?” sugerează ea, iar eu îmi trec mâna prin păr, încercând să-mi stăpânesc toată transpirația rece care pune stăpânire pe mine.

„Ei bine, am vrut doar să știi că… mă întâlnesc cu cineva.” Îți amintești trenul acela? Ei bine, ia viteza maximă și acum vine spre mine.”

„Întâlnire?”

"Da. Am cunoscut-o pe Lizzie și ea este diferită și... nu știu.” Respir adânc, încercând să-mi concentrez gândurile. „M-am gândit că ar putea fi o idee bună.”

"Bună idee?" Ea nu un lucru de cumpărat. Corpul îmi tremură și îmi vine să merg acolo, să o îmbrățișez și să nu o las niciodată să plece. Dau din cap. „Ei bine, asta e neașteptat...” murmură ea confuză.

"Ce vrei să-mi spui?" întreb eu, încercând să o scot din acea letargie.

"Să îti spun? Oh… hum…” Se uită la mine și pare să se gândească la ceva. „Doar că... am decis să călătoresc.” Ea vorbește foarte greu.

"Voiaj?" Cum adică călătorii? Abia dă singura coltul. „Călătorește unde? Cu cine? Când?"

„Eu... merg de una singur. Nu merg cu nimeni altcineva. E un fel de... rucsac,” răspunde ea, iar eu dau din cap, încă fără să cred.

„Malu, asta nu are niciun sens. Nu călătorești singură…”

„Eu... trebuie, Rafa. Este... important pentru mine.” Ea murmură și, deodată, se ridică. „Ei bine, eu... trebuie să plec. Am o petrecere de plecare săptămâna viitoare. Te voi anunta când.

Și adu-ți... iubita.”

Se îndreaptă spre uşă. Încă ținând clanța ușii, se întoarce spre mine.

— Îmi doresc să fii fericit, Rafa.

Ea mormăie și pleacă, lăsându-mă în urmă simțind impactul trenului care tocmai m-a lovit.

Închid ochii și îmi trec degetele prin păr întrebându-mă: ce naiba am făcut?

****

Malu

Plec din biroul lui Rafa simțindu-mă urmărită de o mie de demoni. Vestea pe care mi-a dat-o mi s-a părut ca o bombă care mi-a explodat în poală. Cum aș putea să nu observ că s-a îndrăgostit de altcineva? Cum am putut să fiu atât de proastă să cred că îl am în mâini și că va fi mereu acolo, la îndemâna mea? El încerca, pentru prima dată, să fie fericit într-o relație. Știu cât de greu trebuie să fie pentru el. Nu pot să-i stric impunerea bolii mele. În niciun caz. Cine sunt eu ca să arunc peste el responsabilitatea de a avea grijă de o persoană bolnavă ca mine?

Mă gândesc la tot ce am citit despre leucemie și implicațiile acesteia asupra vieții mele. Merită să mă confrunt cu un tratament atât de agresiv dacă nu am pe altcineva? Nu am familie, nu pot lucra cu singurul lucru pe care știu să fac. Nu-i pot impune prietenei mele cele mai bune să aibă grijă de mine când sunt slăbită, amintindu-i de tot prin ce a trecut când și-a pierdut soțul. Nu este corect să depind atât de mult de Gabe, când știu că are sentimente pentru mine, iar eu nu simt la fel. Și mai este Rafa, care este cea mai importantă persoană din lume pentru mine și vreau să fie fericit. A-i spune că sunt bolnavă l-ar îndepărta de prima relație reală pe care și-a permis să o aibă. Și chiar dacă am sentimente atât de profunde încât nu pot să le traduc în cuvinte, dorința mea de a-l vedea fericit este mai puternică, pentru că știu că timpul meu aici în această lume este aproape gata. Între timp, ideea de a călători pare din ce în ce mai bună.

Aștept liftul când ușile se deschid. Leo iese afară. Îmi tremură mâinile și îmi este frig, dar nu pot rata această ocazie. Când mă vede, zâmbește și îmi dă un sărut pe obraz. Simțindu-mi corpul cald, el mă ține de mâini.

„Ești bine, Malu?” Pare îngrijorată.

„Da, am nevoie de o favoare. De fapt, vreau să te angajez ca avocat.”

"Ce s-a întâmplat?"

„Am nevoie doar de ajutor cu niște documente. Putem vorbi la mine?”

"Sigur. Am o întâlnire, știu, dar sunt liber după prânz.”

"Perfect. Doar... nu-i spune lui Rafa, bine?”

"Ce se întâmplă?"

— Îți promit că îți voi spune mai târziu, dar nu poți să-i spui lui Rafa.

„Sigur, nu o voi face.”

"Mulțumesc. O sa te astept." Îi spun la revedere. Ies din lift și mă îndrept direct către spital, întrebându-mă dacă dr. Danilo nu va fi mulțumit de conversația noastră.

Capitolul douăzeci și unu

„Viața m-a învățat să-mi iau rămas bun de la oamenii pe care îi iubesc, fără să-i scot din inimă.”

Charlie Chaplin

Malu

„Dr. Danilo, pacienta dumneavoastră vă așteaptă la recepție. Dr. Danilo.”

Aud vocea recepționerului în difuzoare care-i dă telefon medicului meu, spunându-i că sunt aici. Sunt la sectia de oncologie din spital. În sala de așteptare sunt câțiva pacienți care își așteaptă rândul. Unii dintre ei par foarte slabi, alții nu atât de mult. Dar toți au un numitor comun: au familia alături de ei. Tați, mame, fii, soți, nu contează cine: ei sunt acolo. Acesta este în mod clar unul dintre acele lucruri pentru care aveți nevoie de sprijinul oamenilor care vă iubesc, deoarece sarcina este prea grea.

Îl văd pe doctorul meu apărând de departe pe hol. Zâmbește când mă vede în sala de așteptare. Mă salută și mă duce în biroul lui.

„Cum te simți, Malu? Arăți puțin mai bine decât în ziua în care ai plecat, acum câteva zile.”

"Mă simt mai bine. Mănânc bine și mă odihnesc mult.” Îmi dau o șuviță de păr după ureche. „Nu am fumat, deși îmi este foarte dor.”

El dă din cap și îmi zâmbește.

„Ei bine, o să te examinez și apoi vom vorbi despre chimioterapie, bine?”

Respir adânc și scutur negativ din cap.

— Înainte să ajungem acolo, trebuie să spun ceva, doctore. Mă urmărește o curiozitate. „De fapt, am venit aici să-ți mulțumesc și să-ți dau o explicație. Am decis să nu iau tratamentul.”

Spun asta și el mă privește uimit.

„Dar Malu...” începe el, dar eu clătin din cap în semn de negare.

„Nu pot trece prin asta singură, doctore. Cea mai bună prietenă a mea și-a pierdut soțul din cauza acestei boli. Familia mea nu vorbește cu mine. Nu pot să-mi impun problemele celorlalți prieteni. Nu mai pot picta. Ce fel de viață voi trăi? Prea epuizată pentru a face altceva. Sufăr de dureri? Depind de ceilalți să mă trezească în fiecare zi? Și, după toate astea, să-mi dau seama că s-ar putea să fi fost totul degeaba? Sau și mai rău, dacă nu mor, nu voi putea face singurul lucru pe care îl știu, adică pictura. Nu pot.

Doctorul este în stare de șoc. Îmi explică tratamentul, îmi arată grafice, diagrame și toate resursele la îndemână pentru a convinge contrariul, dar mintea mea este hotarâtă.

Singurul lucru pe care el nu știe care se află în spatele deciziei mele este că prefer să sacrific o existență goală precum a mea pentru fericirea și bunăstarea celor pe care îi iubesc cel mai mult. Un lucru pe care l-am învățat după ce am descoperit că am leucemie este să prețuiesc dragostea pe care o simt pentru cei care o merită. Și, uneori, ceilalți nu vor putea să găsească fericirea, decât dacă ne luăm la revedere.

„Domnule doctor, m-am gândit bine la asta. Nu vreau să mor așa. Vreau să mă bucur de zilele care mi-au rămas simțind soarele în piele și mirosul mării, cu sunetul valurilor ca o coloană sonoră.

Umerii îi cad și oftează, de parcă ar fi pierdut o bătălie.

„Îmi pare rău”, îi spun.

— Și mie îmi pare rău, Malu. Ești atât de tânără...” Îi țin mâinile peste masa dintre noi.

„Cât timp am la dispoziție?” întreb repede.

„Nu vă pot spune exact. Fără tratament, poate săptămâni. Acest tip de leucemie precum a ta se poate mișca rapid.”

„Poți să-mi prescrii ceva pentru durerea, febra sau orice alte simptome pe care le-aș putea avea? Deci, finalul nu va fi atât de dureros?”

Dă din cap și scrie o rețetă, privind clar în jos.

— Știi că poți veni la mine dacă te răzgândești, nu-i așa?

Dau din cap și îi iau rețeta din mâini.

"Multumesc pentru tot. Ești un medic atât de bun și sunt sigură că vei salva multe alte vieți.” Dă din cap cu întristare în ochi. Mă ridic în picioare punându-mi poșeta pe umăr și plec, după ce îi aduc un zâmbet afectuos.

Sunt sigură că am făcut ceea ce trebuie, așa că mă îndrept spre ieșirea din spital și merg direct acasă. Merg pe jos.

****

Apartamentul Clarei este tăcut. Probabil l-a dus pe Bruninho la una dintre numeroasele sale activități de vacanță. Am fost de acord să mă întâlnesc cu ea până seara, după programarea mea pentru a-i spune totul despre asta. Asta a fost înainte să mă răzgândesc.

Profit de ocazia de a mă găsi singură acasă pentru a începe să fac ceea ce este necesar. În primul rând, o listă cu tot ce trebuie să organizez. Acestea fiind făcute, accesez site-ul unei companii aeriene pentru a cumpăra un bilet către Honolulu. De când m-am hotărât să călătoresc, vreau să mă duc într-un loc unde pot simți soarele pe piele, vântul în păr și mirosul de mare, așa cum i-am spus dr. Danilo. Este un lucru bun că pașaportul și viza îmi sunt actualizate. După aceasta, iau toate plicurile – care conțin tot ce este necesar – și le sigilez pentru a i le da lui Leo. Sunt pe o scară, luând cutia mea de documente de pe un raft înalt din spate când aud soneria de la ușă. Cobor cu mare grijă, simțindu-mă puțin amețită, și mă îndrept spre sufragerie. Pun cutia cu documente pe masă și deschid ușa. Este Leo.

“Bună, Malu.” Îmi zâmbește, dar când vede cât de obosită arăt, capătă o expresie serioasă. „Hei, este totul în regulă?”

„Da, eram în spate, luând o cutie de pe un raft înalt. Am amețit puțin cu scările, dar sunt bine.” Îi zâmbesc pentru a-l lăsa să vadă că vorbesc serios. „Intră, stai jos.”

Ne îndreptăm spre canapea, oprindu-ne la jumătatea drumului doar pentru a lua cutia pentru documente, pe care o așez pe măsuța de cafea.

„Ai spus că ai nevoie de ajutorul meu cu niște documente... Trebuie să mărturisesc că mi s-a părut puțin ciudat că nu-i ceri lui Rafa să se ocupe de afacerea ta, deoarece de obicei el este cel care te ajută cu chestiile astea”, spune el. Îi văd o expresie curioasă pe chip. Îi zâmbesc, privind în jos și încep să vorbesc.

„Ce trebuie să fac ca să te angajez ca avocat? Vreau să fac asta înainte de a vorbi, așa că am privilegii de avocat-client imediat.

Leo pare și mai confuz și curios. Mă urmărește câteva secunde și ia niște hârtii din servietă, dându-mi-le.

„Aceasta este o procură. Trebuie să o completezi cu informațiile personale, iar eu îi voi cere asistentului meu să scrie totul pentru a putea semna.” Începe să-mi explice lucrurile. „Acest document mă autorizează să rezolv toate problemele tale juridice legate de subiectul pentru care mă angajezi, pe care trebuie să-l descrii aici.” Îmi arată un rând pe document. „Chiar dacă aceasta este încă o ciornă, din momentul în care o completezi, ești deja clientul meu și nimic din ce-mi spui nu va părăsi această cameră. În acest fel, cred că te vei simți mai confortabil.” Mă bucur de explicația lui și, înainte de a începe să vorbesc, completez toate informațiile, lăsând subiectul necompletat pentru ca el să scrie o definiție legală mai potrivită. După ce o semnez, i-o înmânez, care pune totul la loc în servietă.

„Deci, Malu, cu ce te pot ajuta?”

Mă uit în jos și îmi țin mâinile împreună, agitându-mi degetele.

„Trebuie să-mi fac testamentul.” Ceea ce spun îl surprinde.

"Tu vei…? De ce?"

Respir adânc, încercând să-i răspund în cel mai bun mod posibil, fără să dezvălui

prea multe. Știu că avem un contract și tot, dar Rafa și el sunt prieteni, iar această situație este prea gravă pentru a mă aștepta să nu spună despre mine.

„Eu fac o excursie. O călătorie foarte lungă, Leo. Și vreau să-mi las lucrurile în ordine în cazul în care se întâmplă ceva... Nu vreau ca familia mea să moștenească, știi.

„Este totul în regulă, Malu?”

Îmi simt fața roșind pentru că mint, dar nu îi pot spune. Pur si simplu nu pot.

"Da. Dar știi că mi-e frică să călătoresc în locuri îndepărtate. Vreau să mă asigur că totul este în ordine înainte de a pleca. Și vreau să se facă cât mai curând posibil, pentru că mi-am cumpărat deja biletul.”

Își deschide din nou servieta, își scoate agenda din piele maro și un pix. Leo pare mai profesionist ca niciodată. Chiar acolo, în fața mea, nu văd băiatul pe care l-am cunoscut la facultate, ci un bărbat, un adevărat profesionist.

"Bine. Va trebui să vă enumerăm starea și să raportăm ceea ce dorești să lasi fiecărei persoane.”

Iau un dosar și i-l dau lui.

„Rafa m-a ajutat să investesc o parte din câștigurile mele din vânzarea picturilor mele. Vreau să las totul în seama lui Bruno, fiul Clarei. Acești bani trebuie păstrați investiți până când el împlinește douăzeci și unu sau optsprezece ani, în cazul în care mama lui mai este în viață.”

Leo ia notițe, separând documentele pentru a face copii în timp ce vorbesc.

„Toate tablourile care sunt deja terminate, inclusiv cele din expoziție, trebuie vândute la licitație. Din câștiguri, Clara trebuie să aibă șaptezeci la sută. Restul trebuie să meargă la dr. Danilo Lopes, de la Memorial Hospital. Acești bani trebuie folosiți în favoarea secției de oncologie. Toate picturile, cu excepția unuia, numit „Inspire”. Acesta trebuie să meargă la Gabriel.

"Bine.”

Iau o cheie și i-o dau.

„Această cheie e de la cutia mea de la aceeași bancă în care am investițiile. Tot ce este înăuntru trebuie să meargă la Rafa.”

„Trebuie să știu ce este înăuntru.”

"Bijuterii." Am enumerat câteva bijuterii. „Câteva poze și un alt tablou de-al meu. În plus, sunt niște bani într-un cont de economii pe care vreau să-i aibă și el. Leo, fă-l să-l folosească pentru ceva care îl va face fericit. O călătorie sau un obiect care-i face plăcere. Nu vreau ca el să păstreze acești bani economisiți, vreau să cumpere ceva care să-mi onoreze memoria.”

Leo mă privește și dă din cap fără să spună un cuvânt.

„Nu vreau ca nimic din mine să ajungă la niciunul dintre membrii familiei mele. Bani, bunuri, orice. Acest lucru trebuie să fie cu adevărat clar pe acest document, într-un fel pe care ei nu pot contesta.”

"Bine."

Enumerez câteva lucruri pe care le dețin și pe care vreau ca Gabe să le aibă. Nu sunt bogată, dar Rafa s-a asigurat că am grijă de mine, ajutându-mă să-mi investesc banii într-un mod în care nu aș avea niciodată nevoie de nimeni. Știu că nici el, nici Gabe nu aveau nevoie de bani, dar Clara, care are un copil și nu are soț, are nevoie de sprijin financiar.

„Și, în sfârșit, vreau ca aceste scrisori pe care le-am scris să fie înmânate tuturor după ce voi muri. Bruno trebuie să fie prezent când își primește partea.

Leul ia cele patru plicuri sigilate și se uită la ele.

„Vreau ca să-mi fie incinerat trupul după ce mor și cenușa mea să fie împrăștiată în mare.”

„Malu, ești sigură că ești bine?” întreabă. „Mi se pare foarte ciudat ca o fată tânără ca tine să-și dorească un testament și să aibă totul gândit astfel.”

„Da, Leo. Vreau doar să mă asigur că, în cazul în care se întâmplă ceva, totul este în ordine.” Sunt foarte convingătoare în răspunsul meu, așa că el dă din cap

în acord.

„Ei bine, voi face aranjamente și un curier îți va aduce documentele să le semnezi.”

„Mulțumesc, Leo.” Îi zâmbesc și el îmi zâmbește înapoi. „Voi aranja o petrecere de plecare cu Clarinha în acest weekend. Sper că poți veni."

"Sigur. Contează pe mine." Se îndreaptă spre uşă şi, ţinând încă clanţa, se întoarce spre mine. „Rafa știe despre această călătorie?”

„Da”, răspund simțindu-mi un nod în gât. Nu am de gând să plâng. Nu am de gând să plâng. Nu am de gând să plâng.

„Este... de acord cu asta?”

„Trebuie să fie?” îl întreb zâmbind. "M-am hotărât. Am cumpărat chiar și un bilet.” Omit partea care spune că un bilet doar dus. „Această călătorie este importantă pentru mine, Leo. Chiar trebuie să plec.”

Se apropie și mă sărută pe obraz înainte de a spune : „Malu, sunt aici pentru tine, orice ai nevoie, bine? Nu sunt doar avocatul tău acum, ci sunt prietenul tău. Nu uita niciodata."

Dau din cap, simțind lacrimi în ochi.

"Mulțumesc."

Îmi face cu ochiul și pleacă. Picioarele îmi tremură, iar inima îmi bate repede, dar am un sentiment de realizare.

Mă mut în bucătărie, gândindu-mă să mănânc ceva înainte să sosească Clara. Știu că am multe de explicat și că voi avea nevoie de toată energia pe care o pot lua.

Capitolul douăzeci și doi

„Pastilele ameliorează durerea, dar numai dragostea ameliorează suferința.”

Patch Adams

Malu

Seara vine repede, poate prea repede. Când ușa se deschide, Clara intră cu zâmbetul pe buze și Bruninho îi doarme în brațe.

„Întinde-l pe patul meu”, îi spun, iar ea se îndreaptă spre camera mea zâmbind.

Sunt învelită într-o pătură verde cu flori roșii, pe marginea canapelei mele moale din sufragerie. Corpul îmi tremură și îl simt febril. Mă dor degetele, la fel și capul, dar sunt ușurată pentru că fac ceea ce cred că este corect. Știu că această conversație cu Clara va fi dură, poate cea mai dură pe care am avut-o vreodată, dar este necesară. Așa e cel mai bine pentru toți cei implicați, inclusiv pentru viitorul ei.

Ea se întoarce în sufragerie cu zâmbetul pe buze și se așează lângă mine. Îmi atinge fruntea și este imediat surprinsă.

„Arde!”

„Sunt bine, am luat o pastilă antipiretică.”

"Dar…"

— Stai jos, Clara. Trebuie sa vorbim."

Se uită la mine cu o expresie încordată, dar face ceea ce i se cere. Închid ochii, căutând curaj înăuntru înainte de a merge înainte. Îmi amintesc că fac asta pentru fericirea lor: a ei, a lui Bruninho, a lui Gabe... și a lui Rafa.

„Am fost la dr. Danilo. Poate că nu vei înțelege imediat ce am de gând să-ți spun, dar asta este decizia mea. Și am luat-o pe deplin conștientă că acest lucru este cel mai bun pentru mine și pentru toți ceilalți.

„Mă sperii”, vocea ei este joasă.

Respir și merg înainte.

„Am decis să nu iau tratamentul.”

"Ce?" strigă ea ridicându-se. "Esti nebună?"

„Clara, nu! Te rog așează-te." O rog și aștept până se conformează.

„Ai vorbit cu Rafa despre asta? Mă îndoiesc că e de acord cu asta...”

„Rafa nu este șeful meu, Clara.” Ea se liniștește după ce spun asta. "Îmi pare rau. Lasă-mă să explic totul. Te rog?

Își trece mâinile prin părul deschis și dă din cap.

„Ei bine, nu i-am spus lui Rafa că sunt bolnavă. El nu știe și vreau să rămână așa. Am tot căutat, am vorbit cu dr. Danilo, iar șansele mele nu sunt foarte mari. Acest tip de leucemie pe care îl am nu este obișnuit la pacienții de vârsta mea și faptul că fumez și lucrez cu substanțe chimice a înrăutățit starea mea. Există o posibilitate uriașă ca să nu reușesc să țin o perie ca urmare a bolii și a chimioterapiei. Nu vreau asta pentru mine, Clara. Ochii mei sunt plini de lacrimi. „Nu pot pleca ca invalidă.”

— Nu vei fi niciodată invalidă, Malu.

„Fata, nu am familie. Părinții mei nu vor să aibă de-a face cu mine, deși știu că sunt bolnavă.”

— Ai vorbit cu ei? Ochii ei sunt larg deschiși.

„L-am sunat pe tatăl meu și nici măcar nu era interesat să știe ce am.”

"Dumnezeule! Nu știu dacă tatăl tău gândește.”

Sunt de acord cu un semn din cap și merg înainte.

„Pe lângă faptul că nu am o familie, singurul lucru pe care știu să-l fac și pe care îl iubesc cel mai mult este pictura. Și nu va mai fi o opțiune pentru mine. Ce crezi că ar trebui să fac cu viața mea, Clara? Să stau pe o canapea, să mă uit pe pereți și să-mi amintesc de trecut? Nici nu pot fuma.

Mă uit la ea să-i văd chipul plin de lacrimi. Nu-i pot spune că experiențele ei cu soțul ei sunt unul dintre motivele pentru care renunț la acest tratament, pentru că ea se va învinovăți. Nu pot să-i fac asta celei mai bune prietene.

„Așadar, am decis că nu vreau să mă confrunt cu un tratament dureros care nu are garanții de vindecare sau de a-mi reda viața normală.

Am șters o lacrimă care a insistat să cadă.

„Vreau să ajung până la capăt cu ceva demnitate, Clara. Nu vreau să îmi fie milă de mine sau să sufăr și să-i fac și pe alții să sufere.

Amândouă plângem. Mâinile mele sunt înfipte în ale ei.

„Și ce... ce o să faci?” Vocea ei este o fărâmă de sunet.

„Merg într-o excursie.” Mă opresc. Iar vorbesc. „Îmi înfrunt temerile și voi vizita cea mai frumoasă plajă din lume.”

„Tu... când ai de gând să pleci?”

"Săptămâna viitoare." Plânge și mai mult după ce îi răspund. „Te rog, nu fi așa. Am aranjat totul. Într-adevăr. Tot." Vocea mea este o șoaptă în timp ce îi șterg lacrimile. „Dar vreau o petrecere de plecare. Ca pe vremuri, cu prietenii, muzică, băutură. Îmi doresc o petrecere pentru a sărbători viața, nu contează cât de scurtă este. Și, după ce plec, vreau ca oamenii să-și amintească de această Malu: fericită, plină de viață, iubitoare de petrecere. Vreau ca toți să păstrați doar amintirile bune din momentele pe care le-ați împărtășit cu mine.”

„Nu pot să cred că renunți.”

„Nu renunț, fată. Aleg cea mai bună cale pentru mine și pentru cei pe care îi iubesc.”

„Rafa va fi devastat.”

„Va trece peste asta. Acum se întâlnește cu o fată, este îndrăgostit. Ea va fi acolo pentru el.”

„El …ce?”

„Shh... nu mai vorbesc despre asta. Te rog, Clara. Trebuie să te întreb trei lucruri: în primul rând, am nevoie de ajutorul tău cu această petrecere. Este o sărbătoare pentru această viață, pe care am trăit-o la maxim. Al doilea este că Rafa nu știe nimic despre asta. El trebuie să creadă că totul este în regulă, la fel ca și Leo.”

„Și al treilea?” Ea ridică privirea la mine, cu ochii încă strălucitori de lacrimi.

„Că o să fii fericită. Oferă-i unui tip drăguț șansa să se apropie de tine și să aibă grijă de voi doi. Meriti sa fii fericită. Ești cea mai bună persoană pe care o cunosc.”

Îmi întind brațele spre ea, iar ea mă ține strâns. Plângem una în brațele celeilaltet.

"Te iubesc, prietena mea." Ea îmi șoptește la ureche, iar eu închid ochii, încercând să controlez această tulburare din interiorul meu.

"Si eu te iubesc. Ești sora pe care nu am avut-o niciodată. Vreau să fii bine.” Îmi trec mâna prin părul ei, încercând să o calmez. Rămânem acolo, îmbrățișate, până în punctul în care toate emoțiile din conversația noastră iau tot ce este mai bun din mine. Îmi simt corpul din ce în ce mai obosit, așa că mă prăbușesc într-un somn adânc.

****

Mă trezesc în miezul nopții, simțind o pereche de ochi amabili care mă privesc în timp ce două brațe puternice îmi țin de cald. Văd o lacrimă căzând din ochii lui Gabe în timp ce mă privește cu atenție.

"Salut." Murmur la el, simțindu-mi inima făcută bucăți. Urăsc că rănesc oamenii pe care îi iubesc, dar este necesar, de dragul lor.

"Salut." Îmi răspunde cu voce joasă, încă aproape de mine. „Nu pot să cred că faci asta." Glasul îi este sufocat.

„Asta este cel mai bun…"

„A te pierde nu este cel mai bine pentru niciunul dintre noi."

„Te-ai gândit vreodată că a avea jumătate din mine, suferind și rupt, este și mai rău?" îl întreb în șoaptă.

"Stiu. Dar nu pot accepta că viața îți face asta. Tu dintre toți oamenii, Malu."

Din ochi îi curg mai multe lacrimi. Întind mâna și i le șterg.

„Vreau să-mi promiți ceva."

— Orice, Malu. Orice vrei."

„Vreau să-ți permiți să iubești din nou."

„Dar Malu..."

„Și să fii iubit. Cineva cu o inimă bună care te merită. Promite-mi că nu vei lăsa decizia mea să fie în zadar. Vei trăi din plin fiecare moment al vieții tale și nu o vei blestema niciodată pentru că nu ar fi ceea ce te așteptai să fie. Vin lucruri bune pentru tine, Gabe. Și trebuie să-mi promiți că nu vei lăsa amărăciunea să ia tot ce e mai bun din tine. Promite-mi că vei fi întotdeauna această persoană cu inimă bună care ești.

„Dar Malu..."

„Doar promite."

Respiră adânc și dă din cap.

"Îți promit. Dar nu te voi uita niciodată.”

„Nu mă uita. Dar amintește-ți că dansam cu tine. Zâmbitoro. Fiind fericiți.

Îi zâmbesc. Amândoi plângem. Acesta este cel mai bun mod, cred pentru mine. Așa ar trebui să fie.

„Te iubesc, Malu.”

"Și eu te iubesc scumpule. Și eu te iubesc."

Capitolul douăzeci și trei

„Fie ca această frică pe care o simt să nu mă împiedice niciodată să văd ceea ce vreau să văd.”

Oswaldo Montenegro

Rafa

Îmi petrec cea mai mare parte a nopții treaz, rostogolindu-mă în pat, privind peretele din fața mea. Ceva este întrerupt. Parcă lumea s-a întors cu susul în jos într-o pocnitură de degete. Sunt blocat într-o relație pe care, în adâncul sufletului, nici măcar nu mi-o doresc, iar fata care îmi zguduie lumea pleacă într-o călătorie fără o dată la care să se întoarcă. Îmi vine să apăs pe butonul de derulare înapoi pentru a încerca să-mi recuperez viața. Vreau să fac ceva diferit, dar am ajuns la punctul fără întoarcere. Eu, cel curajos, care știe ce vrea și cum să realizeze, mă simt prea speriat să fac ceva și să-mi îndrept viața. A spune că sunt confuz este eufemismul secolului. Sunt înnebunit.

Cineva îmi bate la ușă. Leo își bagă capul înăuntru, iar eu îi spun să intre. Expresia de pe chipul lui pare îngrijorată.

„Hei, este totul în regulă?” îl întreb, în timp ce el se așează în fața mea.

"Nu știu. Nu pot vorbi despre asta nici din motive de confidențialitate.” El explică și eu acum înțeleg. — Ai vorbit cu Malu? Întrebarea lui mă ia complet prin surprindere.

"Da. Ieri. Pleacă într-o călătorie.”

„Da. Am auzit. Se pare că dă o petrecere de plecare în acest weekend.”

Dau din cap, cu acea senzație ciudată de gol în stomac.

„Această călătorie pare atât de bruscă, nu-i așa?” spune Leo în timp ce mă privește.

„Da. Da, dar ea spune că vrea să-și depășească sentimentele. Știi unde se duce?

„Nu, nu știu.” Leo își trece degetele prin părul scurt și se uită la mine. „Ești sigur că chestia asta cu întâlnirile este cu adevărat ceea ce îți dorești? Nu este prea târziu să te întorci.” Spune el, dar eu dau din cap. Sunt atât de confuz, nici nu știu ce să răspund.

„Nu știu, Leo. Dar poate că plecarea lui Malu va fi un lucru bun pentru mine. Distanța mă va face să-mi văd mai clar sentimentele.”

Ne uităm unul la celălalt câteva secunde, până când în sfârșit dă din cap și se ridică.

„Sper doar că nu va fi prea târziu când îți vei da seama de asta.” Vocea lui este serioasă. Îmi face cu mâna la ieșire.

„Și eu, omule. Și eu." îmi spun.

****

Mă întâlnesc cu mama la cină diseară. Am convenit acum câteva săptămâni să ne întâlnim la restaurantul ei preferat din club. Ca de obicei, ea mă așteaptă la masă. Mama mea este extrem de punctuală și prețuiește oamenii care îi plătesc cu aceeași curtoazie.

„Sper că nu am întârziat.” Mă uit la ceas înainte de a o săruta pe obraz.

"Nu, dragă. Tocmai am ajuns.” Ea îmi răspunde cu un zâmbet.

Mă așez în fața ei și îi zâmbesc înapoi. Nu ne-am văzut de la Crăciun. Mă simt foarte trist în seara asta, chiar vreau să vorbesc cu ea.

"Cum sunt lucrurile la locul de muncă?" mă întreabă după ce îi arată băutura chelnerului.

"Totul e bine. De la promovarea mea, am câteva cazuri interesante.” Răspund

înainte să mă uit înapoi la meniu.

„Și ce mai face Malu? M-am gândit că o vei aduce azi.”

Comentariul ei mă surprinde. Ridic privirea la ea.

„De ce aș aduce-o pe Malu la cina noastră, mamă?”

„Pentru că ea este iubita ta?” Mama mea zâmbește.

"Nu, nu este."

"De ce nu?" Ea pare confuză. Expresia ei o oglindește pe a mea, dar din diferite motive.

„Credeam că nu ești de acord cu Malu”.

„De ce nu aș face-o? Ea te face fericit. Este atât de clar. Când ești lângă ea, ești o persoană complet diferită.”

"Diferit?"

„Rafael, fiule, ești mereu atât de serios, încât ai cute pe frunte.” Ea se întinde spre mine și îmi trece un deget prin fața ochilor. „Uneori simt că porți greutatea lumii pe umerii tăi.”

Se oprește puțin și îmi zâmbește.

„Dar când ești cu Malu, toată expresia ta se schimbă. Ea te face să zâmbești. Ochii tăi strălucesc. Este clar cât de mult te place. Nu încetează să mă uimească că nu ai observat niciodată.”

„Suntem prieteni, mamă.”

„Prieteni care se iubesc, așa cum un bărbat iubește o femeie și invers?” Ea zâmbește.

— Și știu că ai o mică aventură.

„Nu este o aventură, mamă.” Pentru prima dată, mama mă face să mă rușinez.

„Oh, cum se numește asta în zilele noastre?” Se oprește când chelnerul se apropie să-i servească apă tonică pentru ea și vin roșu pentru mine. Ne comandăm mâncarea, iar el pleacă. „Te cuplezi? Sunteți prieteni cu beneficii?” Râsul ei este cel mai contagios sunet pe care l-am auzit vreodată.

„Dragă, ochii tăi îmi spun că ești îndrăgostit de ea. Și, pentru ceea ce am văzut de Crăciun, și ea este îndrăgostită de tine.”

Rămân acolo în tăcere câteva secunde.

„Acest lucru cu dragoste nu este pentru mine.”

"De ce nu?" Ea este surprinsă.

„Uită-te la ce ți-a făcut dragostea pentru tata, mamă… Știu că comportamentul lui te face să suferi. Nu vreau asta pentru mine.”

„Rafael, dragostea mea pentru tatăl tău nu mi-a făcut asta.” Sorbi din băutură. „Cred că este timpul să-ți spun povestea. Nu mi-am dat seama că te simți așa... de parcă dragostea ar putea distruge pe cineva.”

„Dacă dragostea nu distruge oamenii, ce altceva poate fi? Pentru că știu că nu ești fericită.”

Mama respiră adânc. Apoi expiră înainte de a vorbi.

— Căsătoria mea cu tatăl tău nu a fost altceva decât un acord între familiile noastre, Rafael. Un fel de aranjament. Nu l-am iubit, el nu m-a iubit. Dar am fost de acord să ne căsătorim, astfel încât amândoi să putem obține ceea ce ne doream cu adevărat: eu, o căsnicie respectabilă și un fiu, și el, o soție dintr-o familie bună. La acea vreme, asta era foarte normal între familii ca a noastră. În plus, deja cunoscusem iubirea vieții mele.

Ea sterge discret o lacrimă care îi cade în colțul ochiului, în timp ce eu o privesc cu gura deschisă.

„L-am cunoscut pe Rafael când aveam optsprezece ani. Era prietenul fratelui meu mai mare. A fost dragoste la prima vedere." Zâmbește. „Evident că ți s-a dat acest nume după el.”

"Si ce s-a întâmplat?"

„Ne-am îndrăgostit, ne-am făcut planuri pentru viitor. Am fost fericiți. Până când a fost implicat într-un accident de mașină și a murit pe loc. Am fost devastată, Rafael. Am petrecut un an întreg în casăa. Nu am vrut sa mai traiesc. A fost foarte greu.” Oftă. „Încet-încet, am revenit la viață, dar l-am uitat. M-am închis pentru relații. Dar ceasul meu biologic ticăia. Aveam nevoie de un copil pe care să-l iubesc. Așa că tatăl tău m-a cerut în căsătorie și am acceptat.” Ochii ei strălucesc. „Ți-am transferat toată dragostea pentru Rafael, fiul meu iubit.”

Ea zâmbește și îmi ține mâna peste masă. Stăm acolo câteva minute, în timp ce eu încercam să diger tot ce mi-a spus ea cu cuvinte și printre rânduri.

„Tatăl tău nu m-a făcut nefericită, fiule. Mi-a oferit o viață bună și ne-a îndeplinit acordul. Eu am fost cea care nu a putut niciodată să-l iubească. Din păcate.

„Uau...” mormăi, încă uluit de povestea aceea.

„Deci, nu te lupta cu sentimentele tale. Nu știi niciodată cât de mult va fi alături de tine persoana iubită. Malu este diferită. Este exuberantă și te iubește. Asta a fost clar de ani de zile. Și știu că o iubești și tu. Așa că, dă-ți șansa de a fi fericit cu femeia pe care o iubești, fiul meu. Nu mai lupta înainte să fie prea târziu.”

Chelnerul ne întrerupe pentru a ne servi cina. Mama vorbește din nou abia după ce pleacă.

„O iubești, nu-i așa?” mă întreabă ea, iar eu închid ochii. Imaginea lui Malu îmi vine în minte în multe ocazii diferite: prima dată când am văzut-o, pierdută în facultate; dansând pe plajă la aniversarea a nouăsprezece ani; cu ochii ei scânteietori la prima dată când am făcut dragoste... Îmi dau seama că sentimentul pe care îl aduce ea în mine este iubire, pură și simplă. Ea scoate la suprafață ce e mai bun din mine, iar eu sunt un idiot pentru că mă lupt cu acest sentiment.

Respir adânc, deschid ochii și îi zâmbesc mamei, care încă așteaptă răspunsul meu.

"Da, mamă. Eu o iubesc."

„Deci, cred că știi deja ce trebuie să faci.” Ea îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc, simțindu-mă mai ușurat. Acum, tot ce trebuie să fac este să o conving că nu poate călători. Nu fără mine.

Capitolul douăzeci și patru

„Am condus mile și mile și am ajuns la ușa ta

Te-am avut de atâtea ori, dar cumva vreau mai mult.”

Maroon 5 – Ea va fi iubită

Rafa

Mama și cu mine plecăm târziu din restaurant. Trec pe la Malu, dar luminile din apartamentul ei sunt stinse și nu vreau să-mi folosesc cheia. Vreau s-o întâlnesc trează și într-o bună dispoziție de a mă auzi, nu somnoroasă, deși mi-ar trezi dorința nebună pentru ea.

Așa că mă duc acasă, întrebându-mă ce trebuie să vorbesc și cu Lizzie. Este o fată bună și nu este corect din partea mea să mă joc cu sentimentele ei.

Acasă, fac un duș lung, simțind, pentru prima dată după mult timp, că sunt în sfârșit pe drumul cel bun. Acele sentimente de frică și angoasă, care mă bântuie de multă vreme, par să nu mai fie aici. Au dispărut și spațiul gol pe care l-au lăsat în urmă este acum deschis pentru un nou sentiment. Ceva înfricoșător, dar, în același timp, îmi încălzește sufletul, făcându-mă să simt că am găsit unde îmi este locul. Acasă.

Înfășurat în prosopul meu, merg în dormitorul meu și mă uit la peretele de lângă patul meu. Ea nu a fost niciodată aici și trebuie să-l corectez de îndată ce o conving că ceea ce avem este mult mai mult decât niște momente bune ca prieteni. Ea va fi a mea. Adevărat.

Iau o lenjerie din sertar și o port, fără grija să port altceva. Îmi șterg urechile foarte repede și atârn prosopul umed de suport. Mă întorc în camera mea și mă întind, închizând ochii, lăsându-mi mintea să plutească prin momentele mele fericite pe care mi le-a oferit. Cum aș putea să nu văd înainte? Cum am putut să

greșesc atât de mult în privința propriilor mele sentimente? Sper doar să putem recupera timpul pierdut.

Încetul cu încetul, sunt atras de Sandman. Ultima mea amintire, înainte să adorm, sunt acele flori colorate de pe umărul ei.

****

Astăzi este ceață, dar nimic nu-mi ia buna dispoziție. Îmi petrec toată dimineața blocat în instanță, participând la două audieri foarte complicate. Iau masa cu un client și am câteva întâlniri la birou dupa-amiază. Organizez lucrurile ca să pot pleca pe la șase să mă duc să vorbesc cu Lizzie și apoi să mă duc să o văd pe Malu. Sunt pe cale să plec când Leo intră în biroul meu.

„Pleci deja?” mă întreabă el. Expresia lui arată cât de ciudat crede că plec cu două ore mai devreme.

"Da. Mă opresc la Lizzie și mă duc să o văd pe Malu mai târziu.” Leo se încruntă, dar eu zâmbesc în schimb. „Ar trebui să mă întrebi ce sunt pe cale să fac acolo.”

„Așadar, poți să-mi răspunzi că vei insista să te întâlnești cu regina virtuții, dar mai târziu te vei culca cu cea care chiar face să îți curgă sângele în vene?” mă întreabă el. Îmi arunc mingea antistres în direcția lui.

„Nu, idiotule. Mă despart de Lizzie.” Zâmbesc de la ureche la ureche. „Și o să încerc să o conving pe Malu că nu poate merge în acea călătorie.”

Expresia lui Leo arată ușurare.

„În sfârșit, ai ceva sens în această stâncă pe care o numești cap!”

Îi zâmbesc, luându-mi servieta în drum spre uşă.

„Îți mulțumesc că m-ai ajutat să duc lucrurile.” Mă opresc în fața lui și dăm mâna.

„Mult noroc, omule. Du-te și câștigă-ți fata, pentru că amândoi meritați să fiți

fericiți.

****

Când ajung la cafenea, o văd pe Lizzie la casierie. Arată dulce, cu părul ei blond ondulat și ochii albaștri. Îmi aduce aminte de un înger, cu pielea deschisă imaculată, care eradică bunătatea. Vorbește cu o doamnă și, când îi înmânează restul, îi zâmbește delicat clientei în vârstă. O privesc de departe, asteptând să se uite în direcția mea. În interiorul meu, crește certitudinea că Lizzie nu este fata potrivită pentru mine. Merită să găsească pe cineva care să o iubească și să-i dea tot ce are nevoie; cineva care îi respectă inocența și bunătatea; cineva care pune fericirea ei mai presus de orice altceva.

Câteva minute mai târziu, mă vede la o masă, zâmbește și îmi face semn cu mâna, indicând că vine în întâmpinarea mea. Îi zâmbesc, dau din cap și sorb din cafeaua pe care mi-a adus-o un chelner. În timp ce aștept, îmi citesc e-mailurile și încerc să anticipez o parte din munca care se acumulează la birou de fiecare dată când părăsesc biroul.

"Ce surpriză placută! Nu știam că vii aici.” Vocea lui Lizzie este joasă. Ea îmi zâmbește în timp ce stă la un scaun de la masă.

„Îmi pare rău că am apărut fără să te anunț. Trebuia doar să vorbesc cu tine.”

"Este totul în regulă?" Vocea ei blândă îi arată îngrijorarea.

„Nu există o modalitate mai bună de a-ți spune asta, în afară de a fi complet sincer.”

Își dă părul după ureche, dar ochii ei nu-i părăsesc niciodată pe ai mei.”

„M-am gândit mult, Lizzie. Ești o fată dulce și încântătoare.”

„Dar…”, spune ea. Îi văd buza inferioară tremurând ușor.

„Îți amintești că ți-am spus că obișnuiam să ies cu prietenă uneori? Că suntem prieteni foarte apropiați, deși nu am avut o relație?”

"Da."

„Mi-am petrecut ultimele două zile reevaluându-mi sentimentele. Și am ajuns la concluzia că nu ar fi corect față de mine, față de ea și mai ales față de tine, dacă voi menține această relație, deși am sentimente pentru altcineva.”

„O iubești, nu-i așa?” mă întreabă ea, cu lacrimi în ochi, dar fără să lase niciuna să cadă.

Nu am curajul să o rănesc și mai tare, așa că scutur din cap și nu spun niciun cuvânt. Ea zâmbește cu tristețe.

— Știam că nu va funcționa între noi, Rafa.

— Nu vreau să te rănesc, Lizzie. O țin de mâini în timp ce spun aceste cuvinte din adâncul inimii mele.

"Stiu. Meriți să fii fericit, Rafa. O să fiu bine.”

Este clar că face un efort uriaș pentru a arăta puternică. Încă o țin de mână, îi spun:

— Și tu o meriți, Lizzie. Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, cu cea mai bună și mai curată inimă. Vei găsi pe cineva care te va iubi așa cum meriti să fii iubită.”

Ea dă din cap, îmi drumul de mână și se ridică.

„Îmi pare rău, trebuie să mă întorc la muncă.”

"Sigur." Mă ridic și eu, iar ea îmi zâmbește. „Sper că nu încetezi să vorbești cu mine.”

Ea vine în jurul mesei și stă chiar în fața mea. Își aruncă brațele în jurul gâtului meu și mă îmbrățișează cu blândețe.

„Nu mă voi opri niciodată să vorbesc cu tine, Rafa. Ai fost mereu sincer cu mine. Chiar și atunci când cea mai ușoară cale de ieșire ar fi pur și simplu să fugi, ai făcut o treabă bună și mi-ai dat o explicație.

Mă sărută pe obraz și pleacă.

"Fii fericit." Spune și pleacă, întorcându-se înapoi la casierie, fără să se uite înapoi.

****

Este aproape ora opt seara când ajung la Malu. Deschid ușa, dar apartamentul este întunecat și tăcut. Mă îndrept spre Clara și sun la sonerie. Mă bucur să văd că Malu este cea care răspunde.

„Rafa?” Pare surprinsă să mă vadă acolo.

"Salut." Mă apropii, simțindu-mi inima bătându-m tare și palmele îmi transpirau. O sărut pe obraz și o îmbrățișez. M-a surprins să observ cât de slabă este. Malu a fost întotdeauna slabă, dar a slăbit mult. "Putem vorbi?"

Ea pare nesigură. Clara apare la ușă, părând și ea surprinsă să mă vadă.

„Bună, Rafa. Este totul în regulă?"

„Bună, Clara.” Mă îndepărtez de Malu și o salut pe Clara cu un sărut. "Totul este în regulă. Pot să ți-o fur Malu pentru o vreme?”

Ridic privirea la ea și pare roșie. Ea zâmbește, dar dă din cap în semn de negare.

„Îmi pare rău, Rafa. Trebuie să punem la punct lucrurile pentru petrecerea de sâmbătă. Vii, nu?”

O privesc cu atentie. Malu pare foarte obosită. Există pete întunecate în jurul ochilor ei, care par să iasă din strălucirea lor naturală.

„Sigur, dar am vrut să-ți vorbesc despre călătoria ta. Vă rog, este important.”

Ea scutură din nou din cap.

„Putem vorbi sâmbătă? Vom termina lucrurile azi și mâine.

Sâmbătă nu este ideal, dar cel puțin este înainte de călătoria ei.

„Bine, dar chiar trebuie să vorbim.” Ea dă din cap. "Esti bine? Esti palidă."

„Sunt obosită și simt efectele abstinenței fumatului.”

Îi zâmbesc mândru pentru că a încercat să renunțe. Ea se apropie și mă îmbrățișează strâns. Simt parfumul ei dulce care mă înconjoară și îmi dau seama cât de mult mi-a fost dor de ea cu fiecare centimetru al corpului meu.

Vocea ei este atât de joasă încât abia o aud.

„O să-ți aduci prietena sâmbătă?”

O strâng puțin mai tare în brațe, simțind cât de moale este corpul ei și îi șoptesc la ureche.

„Nu, frumoaso. Nu ma mai întâlnesc cu ea. Și chiar trebuie să vorbim.” O sărut ușor pe gât și îi simt pielea tremurând.

Ea se dă înapoi doar cât să mă privească în ochi și să zâmbească.

„O-ok.” Mușcându-și buzele, ochii ei nu se îndepărtează de ai mei și îi fur un sărut, care este atât de delicat încât nu seamănă deloc cu cei pe care îi schimbăm de obicei.

„Ne vedem sâmbătă.” Spun înainte de a păși în lift, care se deschide exact în momentul în care apăs butonul.

Malu stă peste hol. Când ușile se închid, iau cu mine imaginea ei cu buzele pline de sărutul meu și cu respirația scurtă.

Sâmbătă va fi o zi perfectă.

Capitolul douăzeci și cinci

“Astăzi, tristețea nu este efemeră, astăzi am avut febră toată după-amiaza. Și când va veni noaptea, fiecare stea va arăta ca o lacrimă.”

Renato Russo

Malu

Aproape că nu am dormit deloc noaptea trecută, amintindu-mi vizita surpriză a lui Rafa. Am fost prinsă cu o garda jos de sosirea lui, de cuvintele lui, încât abia am putut reacționa. Prezența lui a destabilizat puținul echilibru pe care îl aveam. Clara și Gabe plănuiau detalii de la petrecere în timp ce eu eram ghemuită pe canapea, prea obosită ca să fac ceva. Erau la telefon, când a sunat soneria, așa că m-am târât până la ușă. Când am deschis, acolo era el.

După ce a plecat, Clara m-a întrebat dacă nu mă gândesc să renunț la excursie. Chiar dacă sunt zdruncinată, îi spun că nu. Cum pot să-mi impun boala acelor oameni pe care îi iubesc atât de mult, condamnându-i să aștepte moartea mea iminentă lângă mine? Nu, nu am putut.

Am mai stat puțin la Clara, apoi m-am scuzat și m-am întors la apartamentul meu. Gabe mi-a spus că vine să doarmă, dar l-am rugat să meargă acasă și să se odihnească. Chiar aveam nevoie să fiu singură, să-mi ascult propriile gânduri.

Apoi, aici singură, pentru prima dată de când a început tot acest coșmar, mă prăbușesc. Plâng pentru tot ce renunț, precum și pentru tot ce nu voi avea niciodată. Plâng că am pierdut marea iubire a vieții mele, care nici măcar nu știe că-l iubesc. Nu atât de profund, nu așa.

Da, îl iubesc din toată inima. Privind în mine, îmi dau seama că toate aceste lucruri pe care le fac se datorează în mare parte acestei iubiri pe care o simt pentru el. Renunț la această fărâmă de viață care mi-a rămas pentru a-l scuti de toată suferința și pierderea.

Îmi petrec toată noaptea trează, regândind toate întâlnirile noastre. Stau întinsă pe șezlongul meu preferat de pe balcon, purtând brățara pe care mi-a dat-o, cu pandantivele îndoite între degete, plâng pentru mine, pentru noi, pentru tot ce nu am avut și nu vom mai putea avea.

Văd lumina zilei venind într-un răsărit frumos. Când simt că îmi tremură corpul mai mult decât de obicei, mă târăsc în pat. Încă mă gândesc la el când mă scufund în întuneric.

****

Deschid încet ochii, simțind că mă doare capul cu adevărat. Dormitorul era întunecat, cu draperiile închise și simt o mână rece atingându-mi fruntea.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai trezit.” Murmurele Clarei sună clar. „Febra a scăzut.”

„Ce... ce...” încep să vorbesc, dar nu pot termin o propoziție. Buzele mele sunt crăpate, iar gâtul este uscat.

Ea ridică un pahar cu apă de pe noptieră și mi-l duce la buze, în timp ce vorbește.

„Am ajuns aici pe la nouă să te chem la micul dejun și ardeai. Dr. Danilo a vorbit cu mine la telefon si mi-a spus sa fac comprese și să îți dau niste paracetamol. A trecut aproape o oră de când l-ai luat. În sfârșit, febra a scăzut.

"Cât este ceasul?" o întreb, căutând un ceas.

— Aproape două după-amiaza. Ea îmi răspunde, luându-mi prosoapele de pe frunte. „Am fost atât de îngrijorată. Nu știu de ce ai avut o febră atât de mare dacă erai bine ieri.

Mi-au venit în minte amintirile de aseară, aproape toate, pe balcon și mă simt vinovată.

„Îmi pare rău”, murmur eu. Ea clar că nu înțelege despre ce vorbesc. „Am fost mult timp afară la balcon. Aveam o pătură pe mine, dar cred că era mai frig decât credeam.”

Ea mă îmbrățișează strâns și mă sărută pe frunte.

„Nu ai de ce să-ți ceri scuze, fată. Știu cât de greu este să nu mai faci lucruri cu care te-ai obișnuit. Eram îngrijorată că te-ai simțit așa din cauza vizitei lui Rafa de ieri.

"De ce?"

„Știu că ai fost zguduită.” Ea îmi zâmbește. „Despre ce vrea să vorbească?”

„Nu știu... unde este Bruninho?” O rog în grabă să schimbe subiectul. Doar să mă gândesc la Rafa mă face să sufăr și trebuie să rămân concentrată pe petrecere, așa că merge așa cum am plănuit.

"Tabăra de vara."

Zâmbesc la amintirea acelui băiețel. Nu am fost niciodată cu adevărat aproape de copii, dar Bruninho mi-a cucerit inima cu felurile lui amuzante și îmbrățișările lui lipicioase.

„A mai rămas cafea?” Întreb, râzând și încercând să mă prefac că aceste dureri nu sunt aici. Fac ceea ce fac cel mai bine: mă prefac că nimic nu este în neregulă.

"Sigur." Ea sare din pat și mă ajută să mă ridic. Mă îndrept spre baie în timp ce ea se îndreaptă spre hol. „În timp ce te speli pe dinți, îți voi face niște cafea proaspătă și brânză la grătar.

****

Rafa

E aproape nouă seara când plec de acasă să merg la petrecerea lui Malu. Clara a trimis un mesaj în care spune că ne adunăm la barul lui Tito, unde lucra înainte de a decide să trăiască din arta ei. A făcut câteva renovări, așa că acum barul arată mai modern, cu muzică live, foarte la modă. Astăzi, barul este închis publicului larg, rezervat exclusiv lui Malu, așa că acolo vor fi doar prieteni.

În timp ce cobor folosind liftul, îi scriu un mesaj.

Ai chef de o plimbare ? Te pot lua eu.

Ea îmi răspunde imediat.

Malu: Bună, dulceață. Nu este nevoie. Mă ia Gabe. Ne vedem mai târziu.XO ♥

La naiba. Tipul ăsta se amestecă mereu acolo unde nu îi este locul.

Mă urc în mașină și mă îndrept spre bar, la capătul plajei. Sper să o pot convinge să se răzgândească în legătură cu această călătorie. Inima mea este atât de plină de speranțe și așteptări încât nici nu am putut dormi în ultimele două zile.

Am vorbit cu Leo despre intențiile mele și m-a susținut complet. Mi-a spus că Malu este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoaște, cu o inimă uriașă și știe că sentimentele ei pentru mine sunt mai puternice decât simpla prietenie. Este clar că mă iubește din toată inima și el este fericit că am realizat că simt același lucru pentru ea.

Reușesc să parchez pe un loc aproape de bar. În timp ce mă îndrept spre bar, inima îmi bate să-mi sară din piept. Anxietatea și teama de a spune ceva mă termină pe dinăuntru. Întotdeauna am fost genul de tip care nu se teme de nimic. Poate de aceea am reușit să merg atât de departe la serviciu, pentru că sunt mai încrezător în mine decât colegii mei, dar această situație cu Malu este foarte riscantă, mult mai riscantă decât orice altceva în care m-am lăsat.

Intru în bar și îmi găsesc mulți dintre prietenii. Malu este o persoană foarte iubită

și toată lumea vrea să-și ia rămas bun.

Salut niște oameni pe care nu i-am mai văzut de mult. Când mă uit în jur, îl văd pe Leo pe un taburet la bar, vorbind cu Tito. Mă îndrept până acolo, oprindu-mă pe drum pentru a mai saluta câțiva oameni.

"Care-i treaba omule?" Îi strâng mâna lui Tito, care îmi zâmbește și îmi oferă o bere. "Leo." Îl bat pe umăr, iar el îmi zâmbește, arătându-mi un loc.

"Ce mai faci?" întreabă el, în timp ce m-așez lângă el.

„ine, cred. E deja aici?" îl întreb, privind în jur și căutând-o. Ochii mei se opresc la ușă exact în momentul în care intră în bar.

Ea este cea mai frumoasă și fragilă imagine pe care am văzut-o vreodată în viața mea. Malu poartă o rochie cu mâneci lungi, deși astăzi este foarte cald. Țesătura o îmbrățișează și, deși o face sexy, evidențiază cât de slabă este. Culoarea albastru închis îi sporește pielea moale și palidă. Picioarele ei par mai lungi în tocuri înalte. Are părul lăsat: valuri întunecate cu lumini roșii curgându-i pe umeri, făcându-mă să-mi doresc să le văd răspândite pe perna mea. În dormitorul meu. În patul meu.

E machiată, ca de obicei. Arată ca vechea Malu pe care o cunoaștem și o iubim, dar există o ușoară fragilitate ascunsă în ochii ei. Mi se pare un fulger de nesiguranță, iar observarea asta mă face puțin mai optimist cu privire la discuția noastră. Probabil înseamnă că nici ea nu vrea să meargă sau că va rămâne cu puțin mai mult stimulent.

După ce intră în bar, în spatele ei apare prietenul ei prost. Se uită la mine câteva secunde și apoi dă din cap, salutându-mă. Dau din cap și mă uit înapoi la ea. Malu se uită în jur de parcă ar căuta pe cineva și, de îndată ce ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, un zâmbet apare pe chipul ei, care până acum fusese serios.

Am simțit un val de căldură care îmi încălzește corpul și mă ridic, îndreptându-mă spre ea ca un magnet invizibil, o forță a naturii care nu îmi permite să stau departe de ea nici măcar un moment. Ea face totul în jurul ei să se lumineze. Mă

îndrept spre ea ca o molie spre o flacără.

Ochii ei nu se îndepărtează de ai mei nici măcar o secundă. Când își dă seama că mă îndrept spre ea, face același lucru, scurtând distanța dintre noi. Pe măsură ce cuceresc distanța dintre noi, evitându-i pe cei care insistă să încerce să mă oprească și să vorbească, mă gândesc în sinea mea că totul va fi în regulă, că ea va fi de acord să rămână și să fie a mea pentru totdeauna.

Dar, ca într-un vis care se dovedește a fi un coșmar, Malu se oprește brusc. Ochii îi ies din orbite și văd corpul ei fără viață căzând cu încetinitorul. Fug la ea, care este înconjurată de oameni în timp ce Gabriel strigă tuturor să se retragă. Când stau lângă ea, e inconștientă. Fața ei este plină de sânge. Simt o teamă pe care nu am simțit-o niciodată înainte de a-mi prelua corpul.

Nu pot spune cât timp a trecut, fie că a trecut ore, minute sau secunde, dar, într-o clipită, suntem într-o ambulanță cu toate planurile mele prăbușite ca un castel făcut din cărți îndreptate spre vânt.

Capitolul douăzeci și șase

„Nu aud nimic în afară de bătăile inimii mele strigând-o.”

Rafa

Rafa

Ajungem la spital. Paramedicii sunt primiți de echipa de urgență, care mă scoate rapid din drum și o duce înăuntru. În timp ce doctorii o examinează, stau în mijlocul holului, privind prin ușa de sticlă. Pare și mai fragilă pe patul de spital, atât de palidă, cu fața plină de sânge. Nu pot face nimic, decât să stau acolo, privind-o în timp ce echipa medicală încearcă să-și dea seama ce este în neregulă cu ea.

Simt că cineva îmi strânge ușor umărul. Când mă întorc, o văd pe Clara chiar în fața mea, cu ochii plini de lacrimi.

"Cum este?" mă întreabă. Mâinile îi sunt reci și tremurânde.

„Nu știu”, murmur eu. „Au dus-o înăuntru”.

Ridic mâna ca să mi-o trec prin păr în semn de nerăbdare, dar ea mă oprește.

„Mâinile tale sunt pline de sânge. Vino.” Mă ia de încheietură și mă duce la baie.

Sunt atât de uimit de tot, încât nici nu am observat că am sângele lui Malu pe mâini.

Mă spăl, urmărind cum apa nuanțată de sânge curge pe canal. Îmi usuc mâna în prosoape de hârtie, simțindu-mi corpul tremurând când ies din baie.

Clara se ridică și vorbește la telefon.

„Suntem la urgență, dr. Danilo.” Ea ascultă ce are de spus așa-zisul doctor și răspunde. „Febra a scăzut, a fost bine toată ziua. Bine. Îi voi anunța.

Mulțumesc."

Închide și se întoarce, dar e surprinsă când mă vede chiar în spatele ei.

"Ce se întâmplă?" Întreb, simțind că este ceva despre care nu știu.

„Rafa…”

„Clara, ce se întâmplă?” O întreb din nou pe un ton mai puțin calm.

„Eu... trebuie să vorbesc cu echipa medicală.” Dau din cap.

"Vin cu tine."

Ea dă din cap și începem să mergem unul lângă altul pe hol.

„Deci, o să-mi spui totul.” Se pare că intră în panică, dar nu sunt impresionat.

— Totul, Clara.

„I-am promis...”, începe ea, dar o întrerup.

„Nu îmi pasă de nicio promisiune. Ceva cu adevărat serios în a merge cu femeia pe care o iubesc și am dreptul să știu.” Sunt nerăbdător. Ochii ei sunt larg deschiși când dă din cap. Clara bate usor la ușă și o asistentă vine să vorbească cu ea. Mormăind câteva cuvinte pe care nu le pot distinge, Clara îi explică ceva asistentei, care pare îngrijorată și dă din cap în timp ce ascultă.

Asistenta pleacă și Clara se îndreaptă spre mine. Pot să aud ce le spune doctorilor.

„Trebuie să fie transferată imediat la oncologie. AML.”

Habar nu am ce înseamnă aceste trei litere, dar cuvântul oncologie mă face să intru în panică ca niciodată. Ochii îmi sunt larg deschiși când mă uit la Clara, care plânge din nou. Așa că o presez încă o dată.

„Ce naiba se întâmplă, Clara? Ce e în neregulă cu Malu?”

„Este complicat...” începe ea, dar mișcările mele sunt întrerupte din salonul în care se află Malu. Medicii îi împing patul de spital pe hol, îndreptându-se direct

spre un semn pe care scrie Oncology Ward. Aceeași asistentă care a vorbit cu Clara se apropie.

„Se duce la unitatea de urgență de oncologie. Vă rog, rămâneți în sala de așteptare.”

— O să fie bine, asistentă?

„Sunteți părinții ei?” ne întreabă.

„Sunt logodnicul ei. Părinții ei nu locuiesc în oraș și nu-și vorbesc” spun imediat. Asistenta dă din cap.

„Nu putem spune încă condițiile ei exacte. Dar am nevoie de voi doi să rămâneți calmi. De îndată ce voi avea vești despre starea ei, voi veni să vorbesc cu voi. Ea a fost transferată la oncologie și medicul principal al cazului ei este pe drum.” Ea mă bate ușor pe umăr și se îndepărtează, îndreptându-se în aceeași direcție în care a mers Malu.

Clara mă ține de brațe și mă conduce la recepție. Abia pot să înțeleg ce se întâmplă. Singurul lucru pe care îl știu este că Malu pare foarte bolnavă. Există chiar și un doctor principal în cazul ei despre care nici măcar nu știam.

Leo și Gabriel sunt în sala de așteptare, precum și Hellen, dealerul de la galeria în care își expune opera de artă.

„Ce mai face?” întreabă toți în același timp. Clara este cea care răspunde.

„Ea a fost transferată, iar doctorul ei este pe drum.”

„Vrei să explici acum ce se întâmplă?” Tonul meu arată iritația mea, făcând-o pe Clara să tremure.

„Am promis...” șoptește ea și se uită la Gabriel, care dă din cap, încurajând-o să vorbească.

„Clara...”, spune el, dar ea începe să plângă.

„Nu-mi pasă de nicio promisiune. Cer să știu ce se întâmplă, Clara!”

Leo se apropie și o îmbrățișează, trăgând-o mai aproape. Lacrimile îi cad și mai intens.”

„Dragă, spune ceva. O să aflăm oricum.” murmură el.

Ea își șterge lacrimile care îi inundă fața.

„Are leucemie”, spune Clara. Simt că o bombă mi-a explodat în piept. „Trebuia să înceapă chimioterapia săptămâna trecută, dar nu a vrut.”

"Ce?"

„Nu a vrut, Rafa. A venit să te vadă înainte de a merge la medic și, când s-a întors acasă, se răzgândise. Ea a spus că nu vrea niciun tratament și că va pleca într-o excursie.”

„Ce dracu este asta? Cum ai permis așa ceva?”

„Ea se hotărâse, Rafa. Ea a spus că șansele ei de vindecare sunt foarte scăzute și că există riscul ca ea să nu mai picteze niciodată. Ea nu a vrut asta pentru ea însăși.”

Mă ridic și încep să merg înainte și înapoi, trecându-mi degetele prin păr, încă nu reușesc să înțeleg sensul a ceea ce spune ea. Cum aș putea să nu observ că ceva nu este în regulă? Cum am putut să nu observ că era atât de bolnavă?

Vinovăția îmi pune stăpânire pe piept. Încep să regândesc toate conversațiile noastre și momentele în care am fost împreună. Era clar că slăbea, dar nu-mi păsa. Era palidă și avea cearcăne în jurul ochilor, asta ar fi trebuit să fie un indiciu.

Hellen se apropie de mine, strângându-mă strâns de talie.

„Dragă...” murmură ea. Eu dau din cap.

— Ar fi trebuit să știu, Hellen. Ar fi trebuit să observ.” îi spun, dar ea clătină din cap. „Dacă aș fi știut, ea nu ar fi renunțat la tratament. Nu i-aș permite.”

Clara se ridică, la fel ca și Gabriel și s-au apropiat amândoi de mine.

„Rafael, ea se hotărâse. Avea multe motive să facă ceea ce a făcut și toate erau valabile. Ea a avut sprijin. I-am spus de multe ori că ar trebui să fii informat despre ceea ce se întâmplă.” Gabriel începe să vorbească, dar Clara preia.

„Dar știi cum este ea. Ea este mereu îngrijorată de oameni, căutând alternative pentru a mulțumi și a-i face pe toți fericiți.”

„Cum aș putea să fiu fericit că vrea să se sinucidă?”

„Niciunul dintre noi nu a fost, Rafa. Dar asta a fost decizia ei.”

Aud un geamăt venind din partea cealaltă a camerei. Leo își ține capul, evident nervos.

„Ce e în neregulă, omule?” Îl întreb, simțind că s-a întâmplat ceva.

„A avut totul planificat”, spune el. „I-am făcut testamentul săptămâna aceasta.”

"Tu ce-ai făcut?"

„Ea a spus că vrea să-și lase documentele în ordine înainte de a călători. Nu mi s-a părut ciudat, mulți clienți fac asta, știi.”

„Și de ce nu mi-ai spus?” sunt exasperat.

„Ea a cerut să-l păstreze privat. Ea a folosit chiar argumentul privilegiului avocat-client. Având în vedere conținutul documentului, nu am putut fi de acord.”

„La naiba...” înjuram cu voce joasă și mă așez din nou, simțindu-mă devastat. Îmi trec degetele prin față, surprins să văd lacrimi de care nici măcar nu mi-am dat seama că îmi cad.

Mi-a luat ceva timp să recunosc în sinea mea că sunt îndrăgostit de ea. Când o fac în sfârșit, risc să pierd singura femeie pe care am iubit-o vreodată în fața unui adversar mult mai puternic.

Moarte.

****

Nu pot spune cât de mult a durat până când am primit niște vești. Un medic intră pe ușile care separă recepția de secțiunea interioară a spitalului. Pare obosit și fără speranță.

„Dr. Danilo, spune Clara ridicându-se lângă Leo. „Ce mai face?”

Suntem cu toții trezi, înconjurând doctorul.

„Acum este stabilă, dar foarte slabă. Va trebui să o consult aici, dar cel mai bine ar fi să o transfer la un spital de referință.”

Decid să preiau controlul asupra situației și să mă prezint medicului.

„Domnule doctor, sunt Rafael Monteiro.” Îmi ofer mâna și el o ia. „Aș dori să vorbesc cu tine pentru a discuta ce se poate face pentru ca Malu să primească cel mai bun tratament. Vreau să înțeleg mai bine ce se întâmplă și cum pot fi de ajutor.”

Mă privește și mă întreabă.

„Ești rudă cu ea?”

„Eu sunt bărbatul care se căsătorește cu ea.” Ceea ce spun îi face pe toți să se uite la mine, cu ochii căzuți.

„Bine, bine, hai să mergem la unul dintre birouri, ca să putem vorbi.”

Urmăresc doctorul pe holurile tăcute ale spitalului până ajungem la un mic cabinet de consultații. Inima îmi bate atât de repede în așteptarea a ceea ce va spune, încât aproape că aud sunetele bătând foarte tare.

„Aș vrea să îmi spui totul de la început. Malu nu mi-a spus despre această boală și le-a interzis prietenilor noștri să-mi spună despre ea. Trebuie să înțeleg ce se întâmplă.” îi spun doctorului, care dă din cap.

"Bine. Ei bine, Rafael, starea lui Malu este foarte gravă. Ea are leucemie mieloidă acută, AML”, spune el. „Acest tip de leucemie este foarte rar la pacienții de vârsta ei. Nu vă pot spune cu siguranță cum s-a îmbolnăvit, dar

există factori, cum ar fi substanțele chimice pe care le folosește pentru pictură și fumat, care contribuie la dezvoltarea acestei boli.

Respir adânc. Abia mă pot mișca. Am mâinile legate susținându-mi bărbia.

„A venit săptămâna trecută la spital după ce a leșinat și a avut o sângerare nazală puternică, foarte asemănătoare cu ceea ce s-a întâmplat astăzi. Având în vedere simptomele ei, a fost sunat la oncologie și am făcut câteva examene, care au confirmat starea.” Își trece o mână prin față, scoțându-și ochelarii și lăsându-i pe birou. Expresia lui arată tristețe. „A fost externată după ce simptomele i-au fost atenuate, dar i s-a recomandat insistent să înceapă tratamentul în câteva zile. Înainte de prima ei sesiune de chimioterapie, a fost stabilit un consult de orientare. Ea a venit și mi-a spus că a decis să nu ia tratamentul.

„Și nu ar fi putut face nimic spitalul pentru a evita asta?” Sunt furios.

„Rafael, înțeleg poziția ta. Mi-a fost foarte greu, ca doctor, să accept că o tânără ca ea a fost dispusă să renunțe la posibilitatea de vindecare și să permită cancerului să învingă”, spune el. „Dar vreau să înțelegi că nu o pot face să urmeze tratamentul dacă ea nu vrea.”

"Stiu. Simt că am mâinile legate.”

„Am înțeles”, spune doctorul.

„Mai există speranță?” Vocea mea este joasă, mi-e frică de răspunsul lui.

„Vreau să înțelegi că starea ei este foarte gravă. AML este o boală tăcută și foarte, foarte rapidă. În doar câteva zile, poate duce la moarte.” Tonul lui este serios. „Acum o săptămână, am sugerat chimioterapie, dar acum, din cauza gravității cazului ei, nu văd altă alternativă decât transplantul de măduvă osoasă.”

„Transplant?” Privesc în sus, trecându-mi mâna dreaptă prin față, încercând să înțeleg severitatea a ceea ce spune doctorul.

"Da. Avem nevoie de un donator sănătos, care să se potrivească pozitiv.”

"Donator? O poate face cineva?” Sunt agitat.

„De obicei, testăm membrii familiei, de preferință frații, dacă persoana respectivă îi are. Este o șansă de douăzeci și cinci la sută să fie pozitivi.”

„Are un frate mai mic. Dar părinții ei?”

„Un părinte compatibil este mai puțin probabil. Există o șansă de cinci la sută.”

„Dacă niciunul dintre ei nu se potrivește?”

„Atunci, vom căuta în baza de date. Registrul Național de Măduvă Osoasă coordonează căutarea donatorilor în țară și în întreaga lume. Ea va fi, de asemenea, înregistrată în Baza de date națională a pacienților din măduva osoasă, astfel încât aceștia să poată încrucișa datele și să caute donatori compatibili.”

„Este mai bine să ai un donator care este rudă?”

"Absolut. Accelerează timpul de așteptare.”

Capul meu funcționează fără oprire, având în vedere tot ce trebuie să rezolv.

„Vreau să-mi indicați cel mai bun spital pentru tratarea AML. Vreau ca Malu să fie transferată acolo cât mai curând posibil.”

"Bine. Voi lua notă de câteva opțiuni. Are asigurare?”

„Da, dar vreau cel mai bun tratament posibil, doctore. Chiar și cei care nu sunt acoperiți de asigurarea ei. Nu voi ține cont de nimic nimic pentru a-i salva viața.”

Doctorul dă din cap în timp ce ia notițe într-un registru de la spital.

„Voi cere departamentului de admitere să solicite un loc pentru ea într-un spital și să aranjez îndepărtarea ei imediată.”

„Lucrezi în acel spital?”

„Da, dar dacă preferi ca ea să aibă un alt medic...” începe el să spună, dar nu-i permit să continue.

"În nici un caz. Vreau să ai grijă de ea, spun eu. Când mă uit la doctor, mă

descarc. „Malu este marea dragoste a vieții mele, doctore. Nici nu mă pot gândi să o pierd. Am nevoie de ea să se facă mai bine.”

„Va primi cel mai bun tratament posibil, Rafael. Fiți siguri."

"Multumesc doctore." Ne ridicăm amândoi. Îmi oferă mâna. „În timp ce îi aranjați transferul, voi rezolva problema donatorului.”

"Grozav. Cu cât mai repede, cu atât mai bine."

„Domnule doctor, înainte să plec, pot să o văd?” întreb plin de speranță. Vreau s-o văd, nu, trebuie s-o văd, să mă asigur că este în viață, deși viața ei este atârnată de un fir.

Doctorul îmi zâmbește și dă din cap.

„Doar o privire rapidă, bine?”

"Mulțumesc." Răspund, eliberând tot aerul pe care nici măcar nu am observat că îl țin.

În câteva ore, totul s-a schimbat. Am trecut de la speranță în sentimentele noastre la nevoie de un miracol. Trebuie să-i salvez viața indiferent de ce va trebui să fac, pentru că, fără ea, viața mea nu are sens.

Dr. Danilo mă duce în salonul ei. Întinsă pe un pat, acoperită de un cearșaf verde și lipită de o serie de mașinării, Malu pare și mai fragilă și mai slabă într-un mod în care nu știam că este posibil. Aparatele sună tare, dar nu aud nimic în afară de bătăile inimii mele strigând-o.

De parcă le-ar putea auzi și ea și propria ei inimă răspundea la a mea, ea deschide încet ochii și clipește ușor când mă vede.

Mă apropii. Rămânem în tăcere pentru câteva secunde, simțindu-ne prezența celuilalt. Îi caut căldura corpului. Mâinile mele par să aibă o viață proprie, pentru că îi mângâie ușor părul. Din coada ochiului ei iese o singură lacrimă, pe care o șterg cu degetul mare. Am un nod imens în gât, făcându-mi vocea înecată când îi șoptesc:

„Îți promit că totul va fi bine, frumoaso. Mă ocup de tot.” O sărut cu blândețe în vârful capului ei, și sunt luat complet de emoții. „Și când acest coșmar se va termina în sfârșit, vom avea o ceremonie frumoasă pentru a arăta lumii că ești soția mea.” Ochii îi ies afară, lăsând să cadă o altă lacrimă, care este recuperată tot de degetul meu. „Pentru că, în inima mea, ești deja a mea.”

Îmi trec din nou degetele prin fața ei, zâmbindu-i, cu ochii plini de lacrimi. O sărut părul încă o dată, promițându-i în tăcere că o voi duce acasă sănătoasă și vindecată, ca să poată afla cât de mult am iubit-o de când am cunoscut-o prima dată. Și când va fi acolo, va știi.

Capitolul douăzeci și șapte

„Totul a fost tăcere și întuneric. S-a terminat – mă gândeam în subconștient – acesta este sfârșitul. Până când, încetul cu încetul, am simțit mai mult când i-am auzit bătăile inimii strigându-mă.”

Malu

Malu

Deschid încet ochii, încercând să mă obișnuiesc cu întunericul. Mă uit în dreapta și văd jaluzelele închise care acoperă ferestrele. Mă simt slăbită, obosită și îndurerată. Mă doare capul și, încetul cu încetul, îmi amintesc ultimele evenimente: Rafa a intrat în cameră, ținându-mă de mână și rostind acele cuvinte care mi-au încălzit inima. Puțin după aceea, niște medici m-au pregătit să fiu dusă la alt spital cu ambulanța.

Pe peretele din fața mea e un ceas. E ora patru într-o sâmbătă dimineață și sunt aici, întinsă pe acest pat de spital. Mă uit în jur și îl am pe Rafa, așezat pe un scaun chiar lângă patul meu, cu ochii închiși, cufundat într-un somn agitat. Îi văd ochii înconjurați de cearcăne mici, nuanța lui de barbă nebărbierită începând să se vadă, haina e pe cotieră. Îl urmăresc cu atenție: părul lui castaniu, încurcat de degetele care trec prin el de atâtea ori; acele linii de expresie de pe ochi, care îi fac ochii și buzele să zâmbească împreună, și pe obraji, marcând gropițe irezistibile. În timp ce mă uit la el, îmi dau seama cât de mult contează prezența lui în viața mea și singurul motiv pentru care sunt aici, pe acest pat de spital, cu toate aceste lucruri atașate de mine, este din cauza lui.

Închid ochii, încercând să-mi amintesc acele momente înainte de a fi internată la spital.

Mi-am petrecut toată ziua înainte de a mă simți rău, dar nu am spus nimănui. Mă durea corpul, capul îmi pompa și genunchii îmi tremurau. Am făcut ceea ce fac cel mai bine în afară de pictură: falsificarea. M-am prefăcut că totul este în

regulă, așa că Clara și Gabe nu și-ar face griji. Pe afară, eram mă simțeam ușurată. Înăuntru, cădeam încet.

Știam că voi întâlni mulți oameni, prieteni dragi și colegi de facultate, dar singura persoană pe care îmi doream cu adevărat să o văd era Rafa. Am încercat să mă conving că vreau doar să-mi iau rămas bun, să-l văd pentru ultima oară și să am fiecare centimetru din el înregistrat pe creier ca să-l pot lua cu mine, chiar dacă era doar amintirea lui. Cu toate acestea, adânc în interior, inima mea striga după el. Corpul meu dorea pentru atingerea lui, buzele mele erau topite după sărutările lui, iar inima mea bătea mai tare, știam că, deși l-am dorit cu adevărat, el nu va fi niciodată al meu.

Când am ajuns la bar, nu aveam aer și mă simțeam și mai obosită. Imediat ce m-am oprit la intrare, le-am zâmbit unor oameni, dar nu am putut evita să mă uit în jur pentru a căuta acei ochi cenușii care de obicei îmi îmbrățișează sufletul. Așa că, mi-am simțit auzul năvălind și fața înroșindu-mă când m-am uitat la fața pe care o iubesc atât de mult. Am zâmbit la vederea lui, părând la fel de îngrijorat ca și mine, dar înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, întreaga lume s-a întunecat,

Nu puteam spune cât a trecut sau măcar ce s-a întâmplat. Totul era întuneric. S-a terminat – mă gândeam în subconștient – acesta este sfârșitul. Până când, încetul cu încetul, am simțit mai mult când i-am auzit bătăile inimii chemându-mă. M-am forțat încet să deschid ochii,

eliberându-mă de acel întuneric mângâietor și m-am trezit în fața acelor ochi cenușii, care spuneau tot ce voiam să aud fără să scot un cuvânt.

Apoi, s-a întâmplat ceva ce nu credeam că este posibil: a vorbit din suflet. Am eliberat toate acele sentimente profunde care au fost o reflectare perfectă a mea și care mi-au dat puterea de a riposta.

Tot ce îmi doream era să fac acea călătorie, în pace cu orice mi-a pregătit viața, dar Rafa nu mi-a permis. Singurul lucru de care aveam nevoie pentru a reconsidera această decizie a fost un fir de speranță și exact asta am primit..

Și de aceea sunt aici, pe acest pat de spital, pe care dr. Danilo a spus că este cel mai bun din oraș: așa că pot trece peste transplantul meu cu șanse mai mari de succes.

Mă uit încă o dată la el și zâmbesc la vederea pieptului lui urcând și coborând. Numai prezența lui mă face să mă simt deja mai bine. Mi-am lăsat privirea să călătorească pe corpul lui, trecând pe lângă tricoul lui negru, care îi îmbrățișează pieptul, trecând la pantalonii lui gri, care îi îmbrățișează picioarele puternice. Brusc, pare deranjat, iar ceva îl face să deschidă ochii. Se ridică când își dă seama că sunt trează.

„Bună, frumoaso”, spune el, stând lângă mine, mâna lui atingându-mi părul și băgându-mi o șuviță în spatele urechii. "Cum te simti?" Pare neliniştit.

„Sunt... bine...” Vocea mea este joasă și îmi simt gâtul uscat. Arată suspicios, de parcă ar încerca să-și dea seama, mai degrabă, că ascund ceva. "Serios." insist, făcându-l să zâmbească.

„O să o sun pe asistentă, bine? Trebuie să te verifice.”

„Bine”, răspund eu, zâmbindu-i înapoi. Mi-aș dori să mă simt mai puternică, ca să-l pot ține strâns.

Apăsă un buton de lângă patul meu și, destul de curând, intră o asistentă, zâmbind când vede că sunt trează.

„Bună, te-ai trezit, e bine.” Vocea ei este joasă și se uită drept la mine. „Sunt Marisa, asistenta din tura de noapte. Îți voi verifica datele vitale, bine?”

Dau din cap, în timp ce ea începe să-mi măsoare temperatura, să-mi verifice tensiunea arterială și să-mi evalueze starea.

„Febra a dispărut”. Zâmbește. „Este un semn bun. Încercați să vă odihniți cât mai mult posibil. Mâine, vei mai avea câteva consultații..”

„Mulțumesc”, răspund eu, iar ea mă ține de mână.

„Dacă tu sau logodnicul tău aveți nevoie de ceva”, se uită ea la mine, apoi la Rafa, „sunați-mă. Trebuie să te odihnești și tu, tinere.”

"Sunt bine. Acesta este un scaun confortabil.” Zâmbește.

Îi zâmbește înapoi și îmi bate ușor mâna înainte de a părăsi camera, lăsându-ne singuri.

„E foarte târziu, Rafa. Ar trebui să fii acasă, să te odihnești.” sunt îngrijorată pentru el.

„Pot dormi aici, unde pot fi cu ochii pe tine.” Se apropie în timp ce îmi răspunde, mângâindu-mă pe față. „M-ai speriat de moarte.”

„Îmi pare rău...” murmur.

Respiră adânc și mă sărută pe frunte.

„Aș vrea să mă pot întinde lângă tine, dar dr. Danilo probabil m-ar ucide.” Râde, lăsând să se vadă o gropiță pe obraz. „Trebuie să te odihnești, mâine este o zi mare.”

„Dar vreau să vorbesc și...” dar mă întrerupe, punându-și degetul pe buze.

"Vorbim mâine. Nu mă duc nicăieri. Nici tu.”

Se îndepărtează, trăgând scaunul și mai aproape de pat.

"Ce faci?" Întreb.

„Acesta”, spune el. Apoi, așează scaunul într-un loc satisfăcător, așezându-și și sprijinindu-și brațul pe pat, ca să mă țină de mână, împletindu-și degetele cu ale mele. „Nu vreau să mai fiu departe de tine niciodată.” Simt lacrimile curgându-mi din ochi. „Hei, nu plânge”, spune el, în timp ce își trece degetele prin palma mea.

„Nu pot să cred că ești aici cu mine”, șoptesc eu, încercând să-mi țin lacrimile.

„Sunt acolo unde trebuia să fiu de la început și unde voi fi pentru tot restul vieții noastre”, spune el. Apoi, pare să-și amintească ceva și adaugă: „Care va fi foarte, foarte lungă și vom fi împreună”.

Acele lacrimi pe care le-am ținut cu curaj cad brusc foarte greu, curgându-mi pe față. Se ridică și le șterge, zâmbindu-mi blând.

„Odihnește-te, iubirea mea. Mâine va fi o zi lungă. Dar voi fi aici alături de tine tot timpul.” Dau din cap la ceea ce spune.

Închid ochii încet, simțind încă lacrimile căzând și, încetul cu încetul, sunt atrasă într-un somn foarte liniștit.

****

Când mă trezesc a doua zi, îi văd pe Rafa, Gabe și Clara, care își sprijină capul pe umărul lui Leo într-un colț al camerei, vorbind pe un ton scăzut. Stau acolo câteva minute, doar privindu-i, cu o frământare de sentimente în mine. S-au întâmplat atât de multe în ultimele douăzeci și patru de ore încât nu sunt sigură ce este real și ce nu. O amintire puternică a lui Rafa care îmi spunea că voi fi soția lui îmi vine în minte și nu pot să nu mă întreb dacă mintea îmi joacă feste.

„Hei, ești trează”, spune Rafa, apropiindu-se de pat, urmat de prietenii noștri. El mă ține de mână și o sărută, trecându-și ușor degetul arătător peste sprâncenele mele. "Ce s-a întâmplat?

Te doare?"mă întreabă.

„Bună”, murmur eu și încerc să zâmbesc. "Nu, sunt bine. Mă gândeam."

„Așa că ai doar gânduri bune, frumoaso”, zâmbește el. „Fără încruntare.”

Îi zâmbesc înapoi.

„O să sun doctorul. După ce te vede, putem vorbi, bine? întreabă el, iar eu dau din cap, neliniștită.

Rafa părăsește camera urmat de Leo, care a spus că are de gând să îi ia Clarei o ceașcă de cafea. Nu sunt sigură exact ce s-a întâmplat între ei, dar par să se înțeleagă bine. Clara și Gabe se apropie de patul meu, vădit îngrijorați.

"Cum te simti?" întreabă el, în timp ce Clara se așează lângă mine și mă ține de mână.

"Confuză?" întreb eu zâmbind.

„Știm că ai avut planuri, Malu, dar a fost imposibil să ascunzi ce se întâmplă. Rafa a preluat controlul asupra situației”, spune Clara și zâmbește. „Și trebuie să mărturisesc că mă bucur că a făcut-o, din moment ce nu te-ai preocupat de părerea noastră.”

Le zâmbesc la amândoi.

„Mulțumesc”, spun, simțindu-mi ochii umplându-se de lacrimi, „că ați fost aici alături de mine tot timpul.” Închid ochii o vreme. — Încă nu sunt sigură de ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore, dar mă bucur că sunteți aici cu mine.

Gabriel mă ține de mână și se apropie, sărutându-mă pe frunte.

„Rafael o să vorbească cu tine, Malu. Îi pasă cu adevărat de tine.” Respiră adânc cu ochii închiși. Îi deschide și văd sinceritate în cuvintele lui. „Dă-i o șansă. Oferă-ți șansa de a fi fericită... asta este tot ce îmi doresc. Fericirea ta."

Știu cât de mult i-a luat să-mi spună asta. Este greu să iubești pe cineva și să renunți la această persoană pentru dragoste. Știu că Gabe mă iubește. Și îl iubesc înapoi, dar într-un mod diferit. Și, la fel cum vrea el să fiu fericită, asta este tot ce îi doresc și eu.

„Vreau același lucru pentru tine.” îi spun eu, iar el dă ușor din cap. Mă întorc către Clara, „și pentru tine, de asemenea”. Zâmbește.

Unele mișcări ale ușii îmi atrag atenția. Îl văd pe dr. Intră Danilo, urmat de Rafa. Apoi, Clara se ridică și îmi spune că se va întâlni cu Leo afară pentru a-și lua cafeaua. Gabe o urmează afară.

„Bună dimineața, Malu.” Dr. Danilo mă salută zâmbind. "Cum te simți azi?"

„Sunt bine”, îi răspund eu zâmbind.

Amândoi se apropie de mine. Rafa se așează pe scaunul de lângă pat și mă privește zâmbind în timp ce dr. Danilo mă examinează. Îmi ascultă bătăile inimii, îmi ia tensiunea, îmi verifică pupilele și îmi măsoară temperatura. Când termină, se așează lângă mine pe pat și începe să vorbească.

„Ei bine, Malu, cred că te întrebi ce s-a întâmplat și care sunt următorii pași, nu-i

așa?”

„Da”, răspund, strângându-mi degetele.

„Ei bine, ai avut un episod de leșin, cu o sângerare nazală puternică, ca prima dată când ai fost internată în spital. După cum ți-am spus mai devreme, ești anemică, o afecțiune care s-a înrăutățit prin netratarea AML așa cum ar trebui.”

Mă uit în jos, conștientă că starea mea de sănătate este mai proastă și e vina mea.

„Am făcut niște controale și am ajuns la concluzia că nu mai este timp pentru chimioterapie. Leucemia dumneavoastră devine mai gravă foarte repede, iar transplantul de măduvă osoasă este cea mai bună opțiune pentru a vă face mai bine.” Dr. Danilo explică totul foarte calm pe un ton scăzut al vocii. „Prietenii dumneavoastră au făcut testul de compatibilitate, dar verificăm și o bază de date de donatori.”

"Care sunt sansele?" întreb eu, cu frică de răspuns. Spre surprinderea mea, Rafa este cel care îmi răspunde.

„Fratele tău este în avion, ar trebui să sosească într-o oră”, spune el, făcându-mi maxilarul să cadă. „El este cea mai bună speranță a noastră, deoarece frații au până la douăzeci și cinci la sută din șanse de a se potrivi.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Și a fost de acord să o facă? întreb eu cu voce joasă.

„Chiar dacă ar trebui să-i scot măduva osoasă cu mâinile goale, el ar face-o.” El râde. Îmi acopăr gura cu mâinile.

"Oh."

„De fapt”, explică medicul, „i-am sugerat să meargă la cel mai apropiat spital, dar a preferat să vină până aici pentru a accelera procesul”.

Nu mi-am imaginat niciodată că un membru al familiei mele este capabil să facă așa ceva. De fapt, având în vedere ultima mea conversație cu tatăl meu, îmi dau seama că, dacă e vorba de asta, i-ar interzice mamei și fratelui meu să mă ajute. Nu pot înțelege de ce este atât de supărat pe mine.

Rafa se ridică și se apropie de mine pentru a îmi șterge lacrimile care cad.

„Shh... nu plânge, iubirea mea. Trebuie să fim bine, așa că concentrează-te să te faci bine. Totul o să fie bine."

Doctorul zâmbește, uitându-se la noi doi când vorbește.

„Va face testul și, din rezultatele sale, vom decide următorii pași. După cum ți-a spus Rafael, chiar acum, trebuie să fii bine, calmă și odihnită.” Dau din cap, încercând să zâmbesc printre lacrimi.

„Ei bine”, dr. Danilo reia: „Știu deja că Rafael nu va pleca, dar le voi cere celorlalți să evite să intre și să iasă din cameră. Sistemul tău imunitar este foarte slab și mă tem să nu iei vreun virus, ceva.”

„Pot să-mi văd măcar fratele când sosește?” întreb eu în șoaptă. „Aș dori să-i mulțumesc.”

„Sigur, Malu. Voi ruga pe cineva să-l aducă aici cât mai curând posibil. Va avea nevoie de niște analize și procedura de recoltare a măduvei osoase este în sala de operații.”

„Durează mult?”

"Nu. Câteva ore, dar nu vreau să mai pierd timpul. Cu cât avem mai repede rezultatele lui și un scor pozitiv, cu atât mai bine. Odihnește-te, Malu. Vom face tot ce ne stă în putere pentru ca lucrurile să meargă bine.”

Îmi bate ușor mâna, dă din cap către Rafa și iese din cameră, lăsându-ne singuri.

Capitolul douăzeci și opt

„Și să-mi fie iertată nebunia. Pentru că jumătate din mine este dragoste, iar cealaltă jumătate, de asemenea.”

Oswaldo Montenegro

Rafa

Suntem singuri în cameră după ce doctorul pleacă și știu că vom rămâne așa ceva timp.

Cel puțin până când fratele ei, Eduardo, ajunge la spital. Trebuie să vorbim foarte serios, dar tot ce vreau să fac este să o iau în brațe și să nu o mai las niciodată să plece.

Nu am trecut peste toată mizeria pe care a făcut-o când a decis să nu-și facă tratamentul și să călătorească și să aștepte moartea. Dar, mai presus de orice, trebuie să vorbim.

"Cum te simti?" Întreb. Se aplecă pe perne. Ochii ei arată cât de mult este obosită.

„Și înainte să spui că ești bine, vreau să știu adevărul. De acum înainte, vreau să știu exact ce se întâmplă cu tine. Nu încerca să mă protejezi de ceea ce crezi că m-ar putea răni cumva.

De acum înainte, eu sunt cel care te va proteja.

Ea închide ochii și zâmbește.

„Bine”, spune ea și își ridică mâna dreaptă. „Jur că spun adevărul, întregul adevăr, nimic altceva decât adevărul, domnule avocat.” Chiar dacă vocea ei este slabă, tonul ei este provocator și zâmbetul ei îmi încălzește inima.

"Destul de corect. Începe să vorbești.”

„Ma doare capul”, spune ea, „la fel ma dor degetele. Nu puteam ține o perie chiar dacă lumea ar depinde de ea.” Malu râde.

O țin de braț și încep să-i frec degetele așa cum m-a învățat asistenta, când mi-a spus că va ajuta la ameliorarea durerii.

„Sunt confuză, Rafa. Nu știu dacă mi-am imaginat lucruri sau dacă s-au întâmplat cu adevărat, pentru că ieri s-au întâmplat multe, toate în același timp.

Ridic privirea la ea si spun:

„Ai leșinat când ai ajuns la petrecere. Aproape că am avut un atac de cord când ți-am văzut fața plină de sânge. Am mers la spital cu o ambulanță.” Respir adânc și mă înfior la amintirea acelui moment. „Toți ceilalți au refuzat să-mi spună ce se întâmplă, până când dr. Danilo a venit, a avut grijă de tine și m-a pus la curent cu tot.”

Rămânem în tăcere pentru câteva secunde. Apoi, îi spun ce voia să audă.

„El și cu mine am hotărât împreună ce vom face.” Zâmbesc. „M-a lăsat să stau aici cu tine. așa că, ți-am spus că te iubesc, ți-am cerut să te căsătorești cu mine și ai spus da.” Zâmbesc și mai larg când ea pare amuzată.

„Din ceea ce îmi amintesc, nu m-ai întrebat nimic, m-ai informat.”

"O, da. Asta pentru că ultima dată când ai luat decizii pe cont propriu, te-ai încurcat hotărând să călătorești în loc să vorbești cu mine.”

Mă apropii de fața ei, ducându-i o șuviță de păr după ureche. Respirația ei este la fel de scurtă ca a mea.

„Vreau doar să înțeleg de ce ai făcut asta, iubirea mea.” Vocea mea este joasă când o țin în brațe. Ea își sprijină fața pe pieptul meu, deasupra inimii mele, care bate în viteză. „De ce nu mi-ai spus că ești bolnavă, Malu? De ce nu mi-ai spus adevărul?”

Toată puterea pe care ea a arătat-o până aici a scăzut. Ea tremură în brațele mele și îi simt lacrimile udându-mi cămașa. Printre sughituri, ea începe să vorbească.

„Păreai atât de fericit... Nu te-am văzut niciodată vorbind despre întâlnirea cu cineva. Deci, în acea zi, mi-ai spus că te întâlnești cu o fată pe care ai cunoscut-o. Lizzie, ai spus. M-am gândit că ea este exact opusul meu: drăguță, elegantă, manierată.” După câteva secunde de tăcere, ea continuă. „Nu am nimic altceva, Rafa. Fără familie, din moment ce singurul lucru pe care tatăl meu trebuia să-mi ofere erau bani, în caz că aveam nevoie de tratament. Eram sigură că nu voi mai picta niciodată, odată ce această boală mă poate împiedica să țin o pensulă; M-am simțit rău că i-am impus Clarei boala mea, care a trecut prin toate astea cu soțul ei... și apoi, te-am pierdut. Nu aveam altceva pentru care să lupt, știi?

Îi șterg lacrimile, simțindu-i durerea.

„Nu m-ai pierdut niciodată, Malu. Eram prea speriat de ceea ce simțeam... Eram un idiot, iar asta aproape că te-a costat viața.” Ea scutură din cap în semn de negare. „M-ai avut din momentul în care ochii ni s-au întâlnit, când ai fost pierdută în facultate.”

Îi sărut ușor buzele și îi ating fruntea cu a mea.

"Te iubesc mai mult decat pot spune cuvintele. Te vreau din toata inima, iar din momentul în care ai căzut pe podeaua lui Tito, tot ce ii cer lui Dumnezeu este o a doua sansă să te fac fericită, să am grijă de tine, să te iubesc și sa te fac a mea pentru tot restul vietii noastre."

„Te iubesc, Rafa.” Ea respiră adânc și își deschide ochii plini de lacrimi. „Îmi pare rău că am făcut alegeri greșite, punându-ne în această situație foarte gravă, care ar putea fi chiar ireversibilă. Dar am nevoie să știi că te iubesc din toată inima mea.”

„Shh…” îi ating buzele cu degetul arătător. „Nu spune asta. Vom reuși. Vei fi vindecată și ne vom petrece restul vieții împreună. Vom îmbătrâni împreună înconjurați de nepoți. Încă vei picta toată ziua, iar când ajung acasă de la serviciu, îți voi freca durerea de spate pentru că ai rămas în aceeași poziție mult timp. Și apoi,” zâmbesc, „am să fac dragoste cu tine. Nu sex, iubirea mea. Vom face dragoste toată noaptea.”

Ea zâmbește, cu fața ușor îmbujorată.

„Este o promisiune?” mă întreabă. Mă jur.

"Îți promit." Zâmbesc și o îmbrățișez din nou. „Tu ești a mea și eu sunt al tău. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama.”

„Îmi pare rău că nu am spus ce am simțit”, răspunde ea. O sărut în vârful capului.

„Suntem doi proști care nu am vrut să vadă ceva atât de clar pentru toți ceilalți. Dar acum, vin lucruri bune pentru noi. Și primul este că te vindeci.”

Ea tremură în brațele mele.

„Mi-e frică”, șoptește ea.

"Și mie. Dar vom reuși, Malu. Împreună. Nu uita niciodată că te iubesc și că sunt aici cu tine.”

„Mulțumesc”, șoptește ea și zâmbește.

"Pentru ce?"

„Pentru că mă iubești, Rafa.”

Capitolul douăzeci și nouă

„Dulceața iertării aduce speranță și pace.”

Charles Chaplin

Malu

Nu pot spune exact de cât timp ne îmbrățișăm așa, dar în cele din urmă adorm. Când mă trezesc, camera este întunecată și cineva mă ține de mână. Înainte să deschid ochii, simt că nu este Rafa. Aceste degete, deși se simt masculine, sunt mai subțiri și mai moi ca ale lui. Sunt în mâinile cuiva privilegiat. Când deschid ochii, îl văd pe fratele meu, stând lângă scaunul meu,

privindu-mă.

Ochii ni se întâlnesc și el își dă seama că sunt trează, așa că se îndreaptă, dar nu îmi dă drumul la mână.

„Bună”, murmur eu, iar el zâmbește. Este amuzant, dar nu ne-am văzut de ani de zile și nu mi-am amintit cum arăta zâmbetul lui.

„Știi”, spune el, trecându-și degetul mare printre degetele mele, „Întotdeauna mi-am imaginat că știu tot ce este de știut despre viață. Întotdeauna am fost cel mai deștept din clasă, cel care a știut întotdeauna să rezolve cele mai dificile ecuații și a fost mereu primul pentru că am fost mai inteligent decât media. Îmi amintesc când am început facultatea, un profesor de filozofie a spus ceva care părea o prostie la acea vreme, dar acum văd cât de valid este: „Nu vă lăsați niciodată inteligența să întunece felul în care vedeți viața”, a spus el. „Nu fi prost să crezi că ești mai bun decât oricine altcineva, pentru că poți rezolva problemele, cei mai mulți oameni au probleme în a remedia.” M-am uitat arogant la el și m-am gândit în sinea mea: „Ce idiot. Desigur, sunt mai bun decât acești muritori. Nu sunt suficient de buni pentru mine.”

Respiră adânc înainte de a merge mai departe.

„Îmi amintesc când încă locuiai la părinții noștri, erai atât de diferită. „Fata proastă”, mă gândeam eu. Întotdeauna încercai să aduci niște sentimente relațiilor noastre de familie mereu atât de stricte. Îmi amintesc de o după-amiază de vară, când te-am văzut de la fereastră. Erai în curtea din spate udând flori, la care țineai mereu, ajutând grădinarul când părinții noștri nu se uitau. În ziua aceea, purtai o rochie cu model. Aveai păr lung, fără pete colorate ca acum, sau tatuaje.” Ochii lui se măriră în timp ce vorbește. „Aveai căștile tale, așa că dansai și cântai în timp ce udai plantele. Erai atât de diferită de noi ceilalți, atât de plină de viață, de culoare, de lumină, de sunet. Când ai plecat, casa noastră a devenit o cutie, ca să zic așa.

Fără culoare, fără lumină, fără forme, fără sunet, ai luat totul când ai plecat și, destul de ciudat, părea că în sfârșit ne potrivim. Când te-ai întors prima dată, mi s-a părut că lumea de culori dinăuntru a găsit în sfârșit o cale de ieșire. Părul și hainele tale erau pline de culoare. Ochii tăi ar trebui să aibă o nuanță de sfidare care nu era acolo înainte. Și aveai un tatuaj pe încheietura mâinii. Acesta." Își trece degetul mare peste tatuajul meu cu simbolul infinitului. „Poți spune că sunt un visător”, citește el. „Și exact asta am crezut. La naiba! Ce fată visătoare cu mintea deschisă!”

Eduardo oftă și apoi mă privește în ochi.

„Timpul a trecut și ne-am dus pe drumuri separate. De fiecare dată când mergeai acasă,

m-am dat înapoi, spunându-mi că tu ești cea care a greșit, care s-a răzvrătit, căreia nu-i pasă de nimic, dar trăind o viață de vise, așa cum spunea tatuajul tău. Dar adevărul este, Malu, că noi am greșit, nu tu. Eram arogant și egocentric, așa că am ratat ocazia de a o cunoaște mai bine pe sora mea și, cine știe, de a fi infectat de culorile tale. Poate, dacă aș fi lăsat lumina ta să intre, chiar și puțin, propria mea viață ar fi putut fi diferită. Poate aș fi o persoană mai bună, mai puțin arogantă, mai puțin egocentrică, mai fericită.”

Îmi ține mâna între a lui.

„Când m-a sunat Rafael și mi-a spus ce se întâmplă, am simțit că cineva mi-a aruncat o găleată cu apă rece în cap. A fost unul dintre acele momente din viață în care te întrebi dacă ai luat o întorsătură greșită pe parcurs. Cum ți-ai permis să

ajungi atât de departe fără... iubire? A fost amuzant, pentru că eram acasă la prietena mea... ei bine, presupusa mea prietenă. De fapt, înainte să sune, ea era doar o fată cu care ieșeam. Când m-a rugat, sau, altfel, mi-a cerut să iau primul zbor aici și să fac testul ca să-ți donez măduva osoasă, pentru că te iubea și nu ar recunoaște că te-a pierdut pentru că era un ticălos, am început să-mi reevaluez propria viață și relațiile. Realizarea că poți muri atât de tânără m-a făcut să văd cât de mult sunt și eu responsabil pentru relația noastră inexistentă. Să fii aici astăzi este mai mult decât o obligație pentru o ființă umană. Este datoria mea ca frate, ca cineva care ar trebui să te iubească și să te protejeze necondiționat. Îmi pare foarte rău să spun că te-am dezamăgit. Te-am dezamăgit ca frate, ca prieten și ca bărbat, dar sper, din suflet, că într-o zi mă vei ierta. Că într-o zi, această inimă blândă și plină de culoare a ta va găsi o modalitate de a ierta pe cineva care te-a dezamăgit atât de rău.” Închide ochii, inspiră adânc și apoi se uită din nou la mine. „Și chiar dacă nu o faci, și înțeleg dacă nu o faci, îți promit că voi fi mereu acolo pentru orice ai nevoie. Chiar dacă nu-ți pasă de mine sau dacă toți acești ani de indiferență ajung să fie prea mult pentru a uita. Voi fi întotdeauna alături de tine."

Se oprește din vorbit și se uită la mine. Buzele îmi tremură în timp ce încerc să-mi țin lacrimile, dar este imposibil să nu vărs o lacrimă după un discurs atât de emoționant. Simt că am plâns în ultimele zile mai mult decât am plâns toată viața.

„Nu ar trebui să te fac să plângi. Dacă iubitul tău te vede așa, mă va da afară.” Glumește, făcându-mă să zâmbesc printre lacrimi.

"Mulțumesc." Vocea mea este joasă. Acesta este singurul lucru pe care pot să-l spun.

El ridică o sprânceană.

„Ți-am ținut un discurs uriaș, recunoscând greșelile mele și îmi mulțumești?”

"Multumesc ca mi-ai salvat viața." spun, adulmecând și încercând să-mi stăpânesc lacrimile. „Nu există nimic de iertat. Ești fratele meu și legătura noastră este mult mai puternică. Nu-mi pasă dacă a durat unul, cinci sau douăzeci de ani până să se întâmple, dar ceea ce contează cel mai mult este că inima ta a recunoscut sentimentele tale pentru mine. Nu pot mulțumi suficient pentru că sunteți aici să mă ajutați.”

„Mi-aș da viața pentru a o salva pe a ta dacă aș putea.”

„Este un lucru bun că nu poți. Vreau ca fratele meu să fie în viață să petreacă timp cu mine după ce voi fi mai bine.” Îi zâmbesc, iar el mă sărută în vârful capului. Suntem amândoi prea emoționați.

O bătaie în uşă ne trezește. Se uită la ușă și văzu o asistentă care intră cu un zâmbet.

„Îmi pare rău că vă întrerup, dar este timpul, domnule Bragança.”

"Bine. Ne vedem mai târziu, Malu.”

„Ce se va întâmpla acum?” Sunt îngrijorată.

„Va face niște teste pentru a vedea dacă se potrivește. După aceea, medicii îi vor verifica starea de sănătate și, dacă totul este în regulă, va fi dus în sala de operație, unde medicii vor face o puncție lombară pentru a colecta măduva osoasă. Va fi supus anesteziei pentru procedură și nu va dura mult.” Ea ne zâmbește amândurora. "Totul o să fie bine."

„Nu-ți face griji”, zâmbește el când vorbește. „Va merge bine.”

„Mulțumesc încă o dată.” Îi spun înainte să plece în fugă.

"Mulțumesc. Nu numai pentru că m-ai lăsat să te ajut, ci și pentru că mi-a oferit șansa de a fi o persoană mai bună. Acest lucru este neprețuit. Știu că nu ți-am mai spus asta până acum, dar te iubesc, soră.”

"Si eu te iubesc." Răspunsul meu îl face să zâmbească și pleacă după asistentă.

Nu știu ce se va întâmpla de acum înainte, dar din moment ce îmi amintesc, este prima dată când simt că am o șansă reală. O șansă, nu doar de a trăi și de a-mi recupera starea bună de sănătate, ci de a iubi și de a fi iubită. De a fi fericită.

Capitolul treizeci

„Toate lucrurile trebuie să treacă, toate lucrurile vor trece mereu.”

Lulu Santos

Rafa

Mi-am petrecut toată ziua cu Malu, stând pe scaunul de lângă patul ei. Tocmai am ieșit când a sosit fratele ei, ca să poată avea puțină intimitate. Am profitat de această șansă să sun la birou și să cer câteva zile libere, ca să pot avea grijă de ea și mi-au dat imediat. Mi-am transferat cazurile lui Leo și unui alt avocat de la firma mea, care au fost dispuși să le ia.

O bătaie ușoară în ușă mă trezește din gânduri. Ușa se deschide și simt conținutul stomacului meu revenindu-mi în gât când îl văd pe judecător, un bărbat care i-a făcut rău, uitându-se în cameră.

Îmi aruncă o privire serioasă, dar apoi ochii i se îndreaptă spre patul în care stă întinsă Malu. Îi urmăresc reacțiile fără să-mi iau ochii de la fața lui. Când o vede, chipul lui arată neîncredere și surprinzător, cel puțin pentru mine, durere. Intră în cameră, urmat de soția lui, care începe să plângă când o vede pe Malu în pat.

„O, Dumnezeule”, murmură mama ei printre lacrimi, acoperindu-și gura cu mâna. Mă ridic, făcându-i pe amândoi să-și întoarcă ochii spre mine. Dau din cap și îi rog să nu facă zgomot. Mă îndrept spre uşă, și îi poftesc afară. Ne oprim pe hol.

„Ea trebuie să se odihnească. A fost o dimineață plină.” Spun. „Nu mă așteptam să vă văd aici.”

Mama ei se uită la mine de parcă aș avea două capete în loc de unul.

"De ce ești așa rău? Suntem părinții ei!”

"Acum sunteți? Nu ați fost niciodată părinți pentru ea, nu ați susținut-o, nu ați avut grijă de ea sau orice ar face un părinte pentru un copil.”

Privirea pe care mi-o aruncă Lucia arată indignare. Soțul ei și-a pus mâna pe umărul ei pentru a o liniști.

„Are dreptate, Lucia. Nu am fost părinți buni pentru ea. Am făcut multe greșeli cu Maria Luiza.” Judecătorul se uită în jos.

„Te-a sunat să-ți spună că este bolnavă și nu ți-a păsat. Ar fi putut muri.” Sunt plin de resentimente.

Lucia suspină, în timp ce soțul ei se uită în jos.

„Nu știam că este atât de grav.” Vocea lui este joasă. Nu mai arată ca acel om mândru și arogant.

„Este mai mult decât serios”, spun eu.

„Arată atât de slabă pe patul ăla”, murmură mama ei și începe din nou să plângă.

Tatăl lui Malu își îmbrățișează soția. Amândoi se uită în jos, de parcă și-ar fi dat seama abia acum cât de gravă este starea ei și că viața ei atârnă de un fir, care ar putea ceda în orice moment.

„Malu are leucemie. Un tip foarte rar și grav. Ea speră la un transplant de măduvă osoasă acum. Ea nu pare fragilă, doamnă Bragança, este foarte fragilă, fizic și emoțional. Cea mai bună șansă a ei este Eduardo, care face testele în timp ce vorbim, în speranța că este un potenţial donator.

Ei se uită la mine în timp ce eu vorbesc. Expresiile lor arată neîncredere, durere și regret. Ei par să sufere, dar nu pot să nu le spun ce am de spus.

„Dacă ești aici să o superi, poți să-ți găsești calea de ieșire. Ea nu este singură. Nu știu ce este în neregulă cu voi doi, dar nu vă voi mai lăsa să îi faceți rău. Ea a suferit deja foarte mult. Mai mult decât merită, venind de la proprii părinți.

Tatăl ei mă privește cu lacrimi în ochi. Pare cu zece ani mai în vârstă în ultimele

minute.

„Vrem să fim aici pentru ea, fiule. Din păcate, nu am știut cum să ne descurcăm cu Maria Luiza. Era atât de diferită de noi ceilalți... Întotdeauna m-am gândit că, dacă îi înăbușim rebeliunea, ar putea fi cineva în viață."

„Ne-am înșelat", spune mama ei.

Scutur din cap neconvins.

„Nu ne-am înșelat, ai fost crud. Ar fi trebuit să fie iubită, îngrijită, protejată. Dar de când am cunoscut-o, tot ce am văzut de la tine este neglijență, dispreț și amărăciune."

Amândoi plâng. Tatăl ei dă din cap în semn de acord.

„Îmi pare foarte rău", spune el. „Nu știam cum să mă descurc cu o fiică, mai ales cu una ca Maria Luiza: atât de emoționantă, atât de diferită de noi. Am acționat față de ea ca un șef față de un angajat rebel, nu ca un tată. Nu am știut niciodată să fiu tată, din moment ce nu am avut niciodată unul. Familia mea a fost întotdeauna dură, fără nicio dovadă de afecțiune.

Se uită în jos în timp ce vorbește, cu o voce înecată.

„Când m-a sunat și mi-a spus că este bolnavă, am crezut că este o prostie, știi? Ceva care să ne atragă atenția. Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că este ceva atât de grav."

„Avem nevoie de iertarea ei, Rafael", spune Lucia.

„Știm că nu merităm, dar chiar trebuie să-i cerem iertare. Trebuie să încercăm să recâștigăm dragostea fiicei noastre."

Mă uit la ei în conflict cu mine însumi. În același timp, sunt zdruncinat de regretul lor, dar sunt și supărat pe ei pentru ceea ce au făcut. Dar apoi, îmi amintesc de acel moment în care ne-am împăcat și ne-am mărturisit dragostea unul pentru celălalt. „Tot ceea ce cer de la Dumnezeu este o a doua șansă de a te face fericită", i-am spus. Este suficient să-mi dau seama că, în aceste împrejurări, nu eu sunt cel care îi judecă și condamnă. Tot ce cer este o a doua șansă de a reconstrui o relație cu fiica lor. Ar fi crud și nedrept din partea mea să le refuz

asta.

Dau din cap si spun:

"Bine. Dar Malu este foarte slabă și toate aceste emoții nu sunt bune pentru ea în acest moment. Doctorul spune că trebuie să fie calmă și liniștită, să se odihnească și să mănânce bine.” Îmi trec degetele prin păr. „Când se trezește, puteți să intrați și să-i spuneți că sunteți aici pentru ea. Dar toate discuțiile despre toate astea pot aștepta până când ea se simte mai bine, bine?

„Sigur, fiule, ai dreptate”, spune tatăl ei.

„O putem vedea?” mă întreabă mama ei, iar eu dau din cap.

„Da, dar fiții scurt. Dr. Danilo nu vrea ca ea să intre în contact cu mulți oameni, pentru că există riscul de infecție.” Mă uit la ceas și îmi dau seama că Eduardo s-ar putea întoarce oricând de la teste. „Iată o sugestie: există o cantină la etajul doi. De ce nu vă duceți acolo jos să luați ceva de mâncare? Am presupus că ați venit aici direct de la aeroport și probabil că nu ați avut timp să luați prânzul. Eduardo ar trebui să se întoarcă de la test în curând. Când terminați, ea va fi probabil trează, iar el probabil va fi dus într-o cameră. În acest fel, îi puteți vedea pe amândoi.”

Sunt de acord și se îndreaptă spre cantină după ce îmi strâng mâna și îmi mulțumesc din plin. Înainte să mă întorc în camera lui Malu, iau niște dezinfectant pentru mâini pentru a-mi curăța mâinile. Respir adânc, gândindu-mă la aceste ultime evenimente. Viața are un mod amuzant de a pune totul la loc.

****

După-amiaza se termină și cerul este vopsit în violet, pe măsură ce sosește noaptea. Văd soarele cum apune prin fereastră, transformând o zi fierbinte de vară într-o frumoasă noapte înstelată. Acesta ar fi apusul perfect dacă nu aș fi aici, în acest spital, așteptând rezultatele testelor lui Eduardo, pentru a vedea dacă se potrivește sau nu cu Malu.

După consult, a fost trimis să aștepte la recepție cu părinții săi rezultatele, în timp ce eu stau lângă ea, care a dormit toată ziua.

Mă uit la pat și o văd întinsă acolo. Fața ei este mai subțire, iar cercurile din jurul ochilor sunt mai întunecate. Este foarte slabă și pielea ei are o nuanță gălbuie. Corpul ei și-a pierdut curbele și acum este foarte slabă. Inima mea se opreste când o văd așa și mă rog în tăcere Lui Dumnezeu să o ajute să se facă mai bine.

Închid ochii, amintindu-mi momente din trecut, în care ea obișnuia să-mi zâmbească plină de încredere. O bătaie ușoară în ușă îmi alungă gândurile. Mă uit la uşă să-l văd pe dr. Danilo deschizând-o și pășind în cameră. Îmi zâmbește și se îndreaptă spre pat. Mă apropii și îl văd cum atinge fruntea lui Malu cu dosul mâinii, dă din cap și îi strigă numele. „Malu, trezește-te”, șoptește doctorul. Încetul cu încetul, deschide ochii, trezindu-se dintr-un somn adânc.

Când îl vede, ochii i se luminează cu bună știință, pentru că probabil că are niște vești pentru noi. Inima îmi bate cu putere de toată această anxietate.

„Este totul în regulă, doctore?” Vocea ei este joasă. El dă din cap afirmativ.

„Rezultatele fratelui tău au sosit”, spune el și cade brusc în tăcere, privind misterios.

„Deci, doctore?” sunt nerăbdator. „Aveți un rezultat?” Îi pun întrebarea de un milion de dolari.

Zâmbetul lui este și mai larg.

"Da! Va trebui să-i dăm câteva medicamente timp de cinci zile pentru a stimula producția de celule sănătoase. Apoi, el va face o donație, iar tu vei primi transplantul.

"Oh, Dumnezeule!" Ochii lui Malu se umplu de lacrimi și îmi împletesc degetele în ale ei.

„Prima bătălie este câștigată, prieteni. Cu un pas pe rând, vom ajunge acolo.” Doctorul zâmbește. „Vreau să te odihnești și să mănânci bine. În această perioadă, veți lua unele medicamente pentru a ucide cât mai multe celule canceroase posibil, pentru a face loc pentru implantarea unei noi măduve osoase.

„Se potrivește, Rafa!” îmi spune ea, cu lacrimi căzând din ochi. Îmi trec degetul arătător pe obrajii ei, surprinzând lacrimile care îi cad pe față.

„Totul va funcționa bine, iubirea mea. Va funcționa foarte bine.” Răspund zâmbind, simțindu-mă mai emoționat ca niciodată.

„De acum înainte, vizitatorii sunt interziși”, spune doctorul, făcându-i mâinile lui Malu să tremure.

„Dr. Danilo, te rog, lasă-l pe Rafa să stea aici cu mine. Nu pot fi singură.”

Ne urmărește și dă din cap.

„Bine, dar amândoi trebuie să purtați măști, iar Rafael trebuie să poarte haine speciale. Trebuie să evităm orice fel de infecție.

Suntem amândoi de acord, iar doctorul ne dă mâna.

„Se va rezolva. Păstrați-vă calmul." Ne zâmbește din nou și se îndreaptă spre ușă,

lăsându-ne singuri. Ochii îi sunt încă umezi când doctorul iese din cameră. Mă aplec sprea ea, atingându-i fruntea cu buzele, simțindu-mi inima cum se îngreunează la gândul că vor fi zile fără să pot face asta. Este amuzant cum totul s-a schimbat în mine. Se simte ca, atunci când mi-am mărturisit cele mai secrete sentimente, ea a putut să intre în toate spațiile goale ale sufletului meu într-o manieră nedefinită și ireversibilă.

Îmi vine în minte amintirea evenimentelor anterioare și știu că trebuie să-i spun că părinții ei sunt aici. Prefer să-i spun eu înainte ca ea să audă de la altcineva.

"Iubirea mea?" O strig, iar ea se uită la mine, cu un zâmbet răutăcios pe buze și cu ochii strălucitori. „Ce-i cu râsul?”

„Îmi place când spui așa”, răspunde ea. „Mă face să mă simt... iubită!”

"Și esti. Mult. Să nu te îndoiești niciodată, Malu.”

Ea dă din cap și mă ține mai strâns de mână.

„Și eu te iubesc”, îmi șoptește, făcându-mă să simt că întregul meu corp este străbătut de bunătatea cuvintelor ei.

„Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, dar trebuie să-mi promiți că nu vei plânge.”

Face ochii mari.

„Ai de gând să mă părăsești?”

Râd.

"Desigur că nu." O trag mai aproape și o sărut. „Ți-am spus deja că nu vei mai fi departe de mine.”

Ea zâmbește și ridică privirea la mine, cu curiozitate. Încerc să mă gândesc la cel mai bun mod de a-i spune asta, dar nu pot. Așa că, pur și simplu, i-am spus.

„Părinții tăi sunt aici.” Ochii îi ies afară. „Au venit să te vadă.”

„Serios ?”, șoptește ea. Dau din cap.

„I-am rugat să mai aștepte puțin, pentru că ai avut destule emoții pentru ziua respectivă și trebuie să-ți păstrezi echilibrul. Dar am crezut că ar trebui să știi... Respir adânc înainte de a continua. „Le pare foarte rău, iubirea mea. Și când te simți mai bine, vor să-ți ceară iertare.”

Ea se uită în față cu o expresie serioasă.

„Hei, nu vreau să te dărâmi.” Îi trec degetul mare pe obraz, iar ea se uită la mine.

„Crezi că vorbesc serios? Chiar le pare rău?”

Mă gândesc la acea conversație pe hol.

"Cred că da. Vor să o ia de la capăt, dacă ești dispusă să le oferi o șansă. Nu ești obligată să faci nimic, iubirea mea. Dacă ceea ce au făcut a fost prea mult, și știu că a fost, și nu vrei să-i mai vezi, îți voi respecta dorințele. Cel mai important lucru de făcut este orice îți spune inima. Și nu trebuie să decizi acum. Ei au fost avertizați că această conversație va avea loc mai târziu.”

Malu stă tăcută o vreme, apoi mă privește în ochi.

„Viața este un lucru amuzant, nu-i așa? Într-o clipă, totul se schimbă. Dragostea

vine, prietenii devin mai apropiați, familiile se reunesc, sănătatea dispare.” Ea zâmbește blând. „Sper doar ca, până la urmă, totul să meargă bine și să mă pot bucura de toate lucrurile bune care mi

s-au întâmplat și să depășesc dificultățile.

Îi mângâi părul.

„Sunt sigur că o vei face”, îi spun, iar ea îmi zâmbește.

„Nu pot avea această conversație cu ei acum, Rafa. Dar dacă chiar le pare rău, sunt dispusă să le mai dau o șansă. Cine știe, poate dacă voi face pace cu trecutul meu, voi avea și o altă șansă să o iau de la capăt?” mă întreabă ea cu ochii strălucind de lacrimi.

„Deja o luăm de la capăt, iubirea mea. Nu-ți fie frică.” O sărut în vârful capului în timp ce își sprijină capul pe pieptul meu.

"Alături de tine, nu mi-e frică de nimic."

Rămânem aici, îmbrățișându-ne, în tăcere, bucurându-ne de căldura celuilalt, în timp ce sperăm la bine. Și sunt sigur că ce e mai bun de acum încolo va veni.

Capitolul treizeci și unu

„Dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată, cred că aș fi știut că viața mea nu este completă. Și aș fi rătăcit prin lume în căutarea ta, chiar dacă nu știam pe cine caut.”

Nicholas Sparks

Malu

Următoarele două zile au fost cele mai complicate zile din viața mea. După ce doctorul a dat vestea că Eduardo este donatorul meu, o serie de asistente și medici au intrat și au ieșit din camera mea, dându-mi medicamente și verificându-mi elementele vitale. Eu și Rafa eram echipați corespunzător cu măști. De asemenea, trebuia să poarte acele haine speciale de spital. Din păcate, nu mă mai poate săruta, până nu se termină totul. Nu pot risca o infecție acum. Au fost câteva zile foarte grele, în care mă confrunt cu unele reacții proaste la un tratament foarte agresiv: greața, vărsăturile și lipsa poftei de mâncare sunt câteva exemple. Sunt obosită în mod constant și, în ultimele două zile, mi-am dat seama că părul îmi cade mai mult decât de obicei.

Pe lângă asta, Rafa nu m-a părăsit nici măcar o secundă. I-am spus să meargă acasă, ca să poată face duș și să se odihnească, dar nu a acceptat. Din când în când, părăsește camera pentru a spune vestea familiei și prietenilor, dar nu pleacă niciodată mult timp.

Nu mă îndoiesc că prezența lui constantă alături de mine este un factor cheie pentru a mă ajuta să înfrunt toate acestea. Rafa aduce în mine toate acele sentimente despre care nu credeam că există, care au fost o invenție a presei sau prostii de roman romantic. Din momentul în care ne-am împărtășit sentimentele unul altuia, trăiesc într-un nor de fericire, simțindu-mă optimistă

într-un mod pe care, în alte vremuri, l-aș considera exagerat. Acum am fluturi în stomac de fiecare dată când mă uit la el. Este atât de ciudat cum dragostea ne

invadează viața ca o epavă de tren, transformându-ne sentimentele. Toată viața mea, am fost sceptică cu privire la iubire, dar acum toate spațiile goale din corpul meu au fost luate de acest sentiment profund și puternic. Pentru prima dată în viața mea, am găsit adevărata fericire în dragostea unui bărbat, dragostea prietenilor și, oricât de incredibil ar suna, iubirea familiei.

În a cincea zi, sunt dusă la transplant, ca să spun așa, urmată îndeaproape de Rafa. Fratele meu și-a luat deja procedura de donație, acum este rândul meu. Când ieșim din cameră,

stând într-un scaun cu rotile, îmi văd prietenii în picioare, precum și pe părinții mei, ca

să-mi ureze succes. Mama pare foarte palidă, cu fața plină de lacrimi. Tatăl meu pare să fi îmbătrânit zece ani. Nu i-am văzut în toate zilele astea, de când vizitatorii erau interzis. Se opresc lângă scaunul meu cu rotile, iar tatăl meu spune:

„Îmi pare rău, fata mea.”

Dau din cap și, înainte ca scaunul cu rotile să mi se îndepărteze de ei, murmur:

"E în regulă." Zâmbesc și ei se îmbrățișează, în timp ce sunt dusă la lift. I-am iertat deja în inima mea. Când ne confruntăm cu o experiență aproape de moarte, toate acele dezamăgiri pe care le-am avut în viață își pierd importanța. De fapt, cred că începem să ne confruntăm cu viața într-un mod diferit. Pentru mine, ceea ce este cu adevărat important este că ne vom reconstrui relația. Și asta îmi este suficient.

Intrăm în lift, cu Rafa lângă mine, purtând hainele lui speciale, privindu-mă cu dragoste și îngrijorare. Degetele lui sunt împletite cu ale mele și, ajungem la etajul opt, lacrimile încep să curgă pe fața mea. Se apleacă spre mine și îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

„Ce e în neregulă, iubirea mea?” murmură el, cu emoția stăpânindu-i vocea.

„Mi-e frică”, spun.

„De transplant? Totul va fi în regulă, îngerule”, răspunde el, dar eu clătin din cap în semn de negare. „De ce, atunci?”

Vocea lui arată că este îngrijorat.

„Din tot ce se schimbă... ceva s-ar putea să meargă prost și s-ar putea să renunți la mine.” Vocea mea este sfărâmată.

„Nu voi renunța niciodată la tine, Malu”, spune el.

„Dacă nu mă recuperez niciodată complet? Ce se întâmplă dacă părul meu cade complet? Ce se întâmplă dacă nu mai pictez niciodată sau dacă sunt cumva infirmă?

„O să am grijă de tine.” Își trece degetele prin părul meu. „Nu contează ce se va întâmpla, minune. Esti tu cu mine. Dacă îți cade părul, vom cumpăra peruci colorate, cu toate culorile, așa cum îți place. Dacă nu mai poți ține o pensulă, vom învăța diferite tehnici de pictare cu degetele și te voi ajuta să faci mizerie. Dacă ai probleme cu mersul pe jos, te voi duce la plajă ca să poți vedea apusul. Nu contează ce se întâmplă, voi fi alături de tine necondiționat, pentru că ceea ce simt pentru tine este mult mai puternic decât toate acestea.

Sunt surprinsă de toată dragostea din cuvintele lui. Lacrimile cad și mai greu, dar nu sunt lacrimi de tristețe. Sunt lacrimi de emoție și dragoste.

„M-am îndrăgostit de tine în ziua în care te-am găsit pierdută la ușa colegiului nostru, iar tu mi-ai zâmbit timid. M-am îndrăgostit și mai mult la fiecare întâlnire, la fiecare sărut, la fiecare privire. Nu mă interesează ce se întâmplă de acum înainte, viața nu are garanții. S-ar putea să părăsești spitalul, dar mâine mi se poate întâmpla mie ceva. Singura certitudine pe care o am este că sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba. Întotdeauna o să-mi tai respirația când ești în același loc cu mine. Și voi face tot posibilul să te fac fericită.

"Te iubesc." Vocea mea este sufocată. Nu pot spune altceva. Dar cred că este suficient, pentru că mă privește cu un zâmbet imens pe față și mă mângâie pe obraz când se oprește liftul. Se ridică și, privind în jur, văd echipa medicală care arată la fel de emoționată ca și noi.

Scaunul meu cu rotile este împins în afara liftului, îndreptându-se spre secția de hemoterapie, ca să pot face o transfuzie. Dr. Danilo așteaptă lângă ușă și face loc scaunului meu cu rotile să fie împins înăuntru în timp ce vorbește cu Rafa.

— Rămâi aici, Rafael. Nu ai voie să intri, bine?”

"Bine. Ai grijă de ea, doctore.”

"Sigur."

Dr. Danilo ni se alătură în cameră. Se apropie de mine și zâmbește.

„Cum te simți, Malu?”

"Bine. Un pic neliniştită.”

„Totul va fi bine. Să începem."

În câteva minute, echipa pregătește transfuzia și lucrurile încep să meargă. Stau acolo, așezată, cu capul plin de vise și cu inima explodând de așteptare, anxietate și... iubire.

Capitolul treizeci și doi

„M-am îndrăgostit de felul în care adormi: încet și apoi dintr-o dată.”

John Green

Rafa

Au fost cele mai rele treizeci și cinci de zile din viața mea. Pantalonii mei sunt prea largi pe talie, așa că, atunci când mă privesc în oglindă, îmi dau seama cum mi s-au micșorat mușchii, făcând ca tricourile mele cândva perfect potrivite să pară acum mai mari. Acele cercuri întunecate din jurul ochilor mei sunt încă acolo, dar cel puțin nu mai există barbă. Asta nu mă deranjează însă. După treizeci și cinci de zile, șase ore și patruzeci și trei de minute, o pot duce în sfârșit pe Malu acasă.

Slavă Domnului că transplantul a mers bine, dar a trebuit să rămână în spital ca parte a tratamentului. În acest timp, dr. Danilo i s-a părut cel mai bine să nu rămân la spital cu normă întreagă. Era prea fragilă, sistemul ei imunitar este prea slab și riscul de infecție este prea mare. Dar am venit să o văd în fiecare zi, deoarece vizitatorii aveau voie în mod organizat, atâta timp cât folosim halate, șepci, măști și tot ce era necesar pentru a o proteja.

Pe lângă faptul că am avut grijă de sănătatea ei în această perioadă, am avut-o pe Hellen să mă ajute să rezolv situația de la galerie. După ce am vorbit mult, noi trei ne-am hotărât ca expoziția să aibă loc chiar și fără Malu prezentă. Unii oaspeți veneau din străinătate și Hellen credea că o anulare cu un preaviz scurt ar fi dăunătoare pentru afaceri. Așa că totul a fost lăsat pe mâinile ei capabile, iar expoziția a fost un succes total.

Mă uit prin apartament, asigurându-mă că totul este pregătit pentru a o întâmpina. În timpul spitalizării, m-am întors la muncă, dar aveam programate câteva zile de vacanță să înceapă din ziua în care a fost externată. Avocat Morales, partener principal la firma noastră, a fost extrem de amabil și

înțelegător cu situația mea, permițându-mi să-mi iau un concediu pe lângă zilele mele de vacanță pentru a avea grijă de ea.

Aveam de gând să o duc la mine, de unde nu aveam de gând să o las să se mute din nou. Ideea că eram pe punctul de a o pierde m-a făcut să realizez că viața este prea scurtă ca să mă sperii de sentimentele mele și să-mi asum ceea ce vreau. Și tot ce vreau este să dorm și să mă trezesc în fiecare zi lângă ea. Da, sunt complet îndrăgostit. Eu, cel care spusesem că mereu prostiile astea de dragoste nu sunt pentru mine. Am fost un prost.

Plec de acasă și mă îndrept spre garaj. Pornirea mașinii și îndreptarea către spital mi se pare deja un pilot automat. Am fluturi în stomac și inima îmi bate repede din cauza anxietății. Sper doar să-i placă surpriza. Parcehz pe un loc de lângă intrare și, când ies din mașină, îmi sună telefonul.

„Bună, Clara.”

„Bună, Rafa. Ești încă la spital?”

„Tocmai am parcat. Va fi externată în orice moment, spun eu, îndreptându-mă spre intrare.

"Mai ai nevoie de ceva?"

„Nu, totul este gata. Mulțumesc."

"Oh, Dumnezeule. Nu-mi vine să cred că îmi pierd vecinul preferat!” Ea râde.

„Dar așa cum lucrurile se mișcă repede, foarte curând vei avea un nou coleg de cameră.” O tachinez, făcând-o să râdă nervos.

„Oh, Rafa...” murmură ea, făcându-mă să zâmbesc.

„Este un tip foarte drăguț. Sper să-ți dai seama cât de curând.”

„Știu că ... Să așteptăm să vedem cum decurg lucrurile, nu?” Schimbă subiectul. „Ei bine, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă oricând. Spune-i lui Malu că vin să o vizitez peste o săptămână. Va avea nevoie de câteva zile pentru a se instala înapoi, adăugând faptul că acesta este un loc complet nou.”

— Am înțeles, Clara. Mulțumesc încă o dată.”

Ne luăm la revedere și intru în lift, apăsând butonul care ar trebui să mă ducă la etajul trei, unde se află camera ei. Mi-aș fi dorit să fi adus niște flori, dar dr. Danilo mi-a cerut să nu o fac, pentru că nu are voie să fie lângă polen. Tot ceea ce am considerat să aduc a fost eliminat de pe listă, pentru că Malu ar trebui să aibă o serie de restricții ceva timp. Prezența mea ar trebui să fie suficientă atunci.

Ies din lift și mă îndrept spre camera ei, salutând asistentele din tura de zi, care obișnuiesc să mă vadă acolo. Patruzeci și cinci de zile la rând într-un spital, având în vedere internarea, transplantul și în final post-transplant, te fac să cunoști pe nume întregul personal medical, pe lângă alți pacienți și membri ai familiei. Toată lumea se sprijină și se ajută unii pe alții, așa că părăsim spitalul simțindu-ne recunoscători că am întâlnit oameni atât de buni, care au fost dornici să aibă grijă de oamenii pe care îi iubim și să le ofere cel mai bun tratament posibil.

„Ea este la dr. Danilo, Rafael”, îmi spune asistenta Rose când trec pe lângă cabinetul de asistente.

„Mulțumesc, Rose”, răspund cu un zâmbet și mă îndrept către biroul doctorlui Danilo, la capătul holului.

Bat ușor la ușă, după ce mi-am curățat mâna cu dezinfectant disponibil afară, și aud o voce puternică care îmi spune să intru. Intru zâmbind, uitându-mă în jur și o găsesc stând acolo pe un scaun. Malu ridică privirea la mine. Ea este tot ce pot vedea. Poartă salopete negre cu umăr în V, ceea ce a permis să se vadă florile ei colorate. Pe cap mai poartă o eșarfă cu model lung, un amestec de nuanțe de roșu, galben și albastru, care îi acoperă părul, care a căzut mult, dar nu complet. Pe fața ei, este masca albă pe care o va purta ceva vreme. Toată emoția de a o vedea în picioare, frumoasă și într-o dispoziție bună mă ia în stăpânire, făcându-mă să simt un nod în gât.

„Bună”, spune ea. Îi văd pomeții ridicându-se cu un zâmbet ascuns în spatele măștii. Îi zâmbesc înapoi când bate pe un scaun de lângă ea, arătându-mi unde să mă așez. Mă așez acolo unde este arătat, iar degetele ei se împletesc imediat cu ale mele. Căldura ei mă îmbrățișează și, în cele din urmă, am eliberat tot aerul pe care nu mi-am dat seama că îl țin. Mă uit în ochii ei și îmi face cu ochiul. Mă uit în jur și văd doctorul zâmbindu-ne.

„Bună, doctore.” Îl salut, simțindu-o pe Malu strângându-mi degetele.

„Bună, Rafael”, răspunde el. „Ei bine, astăzi este o zi de sărbătoare.” Dr. Danilo continuă: „Malu este gata să plece acasă”.

Ne uităm unul la altul și zâmbim.

„Voi doi știți că începem un nou pas, nu-i așa? Astăzi nu este sfârșitul.”

„Da”, răspundem noi cu o singură voce.

„Ei bine, vom avea un program de întâlniri. Malu trebuie să se întoarcă aici în fiecare zi pentru a fi examinată. Cel puțin la început.” Medicul continuă cu recomandări și restricții, precum animale, covoare, perdele, alimente, printre altele. „Veți avea în continuare o perioadă restrânsă până când ajungem la o sută de zile post-transplant, dar nu stați în acasă. Ieșiți în fiecare zi la plimbare și respirați aer curat. Și fără țigări!”

„Destul de ciudat, nu-mi mai lipsesc, doctore”, spune ea zâmbind.

"Grozav. Rămâneți așa”, răspunde el în timp ce scrie pe o rețetă. Când termină, ne explică care sunt medicamentele și controalele pe care le mai are de făcut. Cu toate aceste instrucțiuni în mână, suntem în sfârșit liberi să mergem acasă. „Prieteni, orice problemă, vă rog să mă sunați. Ai numărul meu de telefon mobil. Sună-mă oricând, indiferent de oră.”

El ne strânge mâna cu dragoste și spune:

„Ca medic, mă simt fericit și împlinit să te văd plecând de aici cu un prognostic bun, Malu.” Respiră adânc. „Când ai venit prima oară la cabinetul meu să-mi spui că nu vei urma tratamentul, am avut inima zdrobită. Asta era împotriva a tot ceea ce cred și a jurământului pe care l-am depus în calitate de medic de a nu vedea pacienții morți fără a face nimic. Deci, aceasta nu este doar victoria ta, ci și a mea. Ai toată viața în față și sper să te bucuri de ea în cel mai bun mod posibil.

Malu se uită la el cu lacrimi în ochi. Apoi, se întoarce spre mine.

„Și, Rafael, îți mulțumesc pentru tot ajutorul tău. Am avut o sută doisprezece noi potențiali donatori înregistrați la banca națională de măduvă osoasă datorită ție”,

spune el, făcându-mă să zâmbesc. Clara, Leo, Gabriel și cu mine, precum și un număr mare de prieteni ai mei de la locul de muncă s-au înscris pentru a fi donatori.

„Noi suntem cei care trebuie să vă mulțumim, doctore. Pentru tot. Fiți sigur că voi avea grijă de ea și vom urma toate instrucțiunile.”

Ne strânge mâna și ne spune la revedere, așa că părăsim biroul lui. Malu mă ține de mână, în timp ce eu îi țin geamantanul mic cu lucrurile ei personale. Ne luăm rămas bun de la personal pe parcurs ce ne îndreptăm spre parcare. La ieșirea din spital, se oprește, inspiră adânc și se uită la mine.

„Și acum, unde mergem de aici?” mă întreabă ea, cu ochii strălucind.

„Acasă, Malu. Casa noastră." îi spun zâmbind.

Capitolul treizeci și trei

„Nu e drăguță viața asta, ne avem unul pe celălalt. Și sunt chiar lângă tine. Mai mult decât un partener sau un amant, sunt prietenul tău.”

Jason Mraz

Malu

Sunt atât de fericită că am părăsit spitalul încât îmi ia ceva timp să-mi dau seama că mergem pe un alt drum decât cel care ne duce la apartamentul meu. După-amiaza aproape s-a terminat, dar soarele încă strălucește, iar cerul este albastru. Cobor geamul mașinii pentru a simți briza oceanului. Îmi lipsește atât de mult să fac asta: pur și simplu să fac o plimbare cu mașina pe plajă și să simt aerul sărat.

Rafa se uită la mine și zâmbește.

"Unde mergem? Apartamentul meu nu este pe aici, spun eu, făcându-l să râdă.

Părul lui este puțin mai lung decât de obicei și pare mai slab. Pentru prima dată în viața mea, mă simt cu adevărat iubită, nu numai de el, care mă liniștește în fiecare zi despre sentimentele lui cu cuvinte și acțiuni, ci și de prietenii mei, care nu m-au abandonat nici măcar o clipă și, surprinzător chiar și pentru mine, de către părinții mei. Puțin după transplant, când mă simțeam puțin mai puternică și aveam voie să primesc vizitatori, au venit să mă vadă și au vorbit cu mine. Au încercat să se explice, justificându-și acțiunile, dar ceea ce a contat cu adevărat era că le pare rău și doreau să facă lucrurile altfel, ca niște adevărați părinți. Când ne confruntăm cu moartea, aceste neplăceri în viață își pierd valoarea și doar lucrurile bune și sentimentele adevărate contează cu adevărat.

„Acasă, iubirea mea, ți-am spus deja”, răspunde el și pot vedea o mică gropiță pe obrazul drept.

„Ești misterios.”

„Și ești atât de frumoasă”, îmi răspunde el, făcându-mă să-mi acopăr cu o mână

gura, care era deja acoperită de o mască. Am slăbit mult și pielea mea este foarte palidă și sunt cearcăne în jurul ochilor. Chiar și cu toate acestea, el încă mă găsește frumoasă. Și, desigur, îl cred. Știu că spune acele lucruri din inimă.

Continuă să conducă și se transformă într-o stradă pe care nu o cunosc. Suntem în același cartier cu apartamentul meu, dar nu locuiesc aici. Încetinește și intră într-un garaj dintr-o clădire înaltă. După ce parchează, dă ocol mașinii și îmi deschide ușa, oferindu-mi o mână să mă ajute să mă ridic. Când degetele mele ating palma lui, simt același fior pe care mi l-a provocat mereu pe coloana vertebrală de fiecare dată când ne atingem. Și, de când am spus prima dată că ne iubim, reacțiile mele s-au schimbat, devenind mai intense și mai viscerale. Mă uit la fața lui și văd în ochii lui o asemenea intensitate, încât îmi pierd curajul să întreb orice. Instinctul îmi spune că ceva important este pe cale să se întâmple și mai bine aștept să nu stric surpriza pe care vrea să mi-o facă. Ne îndreptăm spre lift în tăcere, ținându-ne de mână. Când intrăm înăuntru, el apasă pe butonul penthouse și mă ține de talie. Îi simt corpul, puțin tremurat, aproape de al meu.

„Este totul în regulă, iubirea mea?” îl întreb, iar el mă sărută în vârful capului, pe eșarfă.

„Da, este”, răspunde el și stăm acolo îmbrățișați în tăcere, în timp ce liftul ne duce la ultimul etaj.

În sfârșit, când ajungem la destinație, lăsăm cutia metalică în urmă și ne oprim în fața singurei uși de pe etaj Scoate un breloc din buzunar și deschide ușa de lemn închis la culoare. Rafa mă duce în apartament. Ne oprim într-o sufragerie mare, aproape goală. Există doar un televizor cu ecran plat și o canapea roșie deasupra podelei de culoare deschisă.

Mergem înainte. Se duce la o ușă de sticlă, care se deschide spre un balcon, de asemenea goală. În fața noastră, o frumoasă priveliște a plajei mă face să zâmbesc. Când închid ochii, ne văd pe amândoi stând pe un șezlong, îmbrățișându-ne și bând vin. Respirăm adânc simțind aerul oceanului, iar el mă întreabă, încă îmbrățișându-mă.

"Ce crezi?"

„Această priveliște este perfectă, Rafa. Este foarte frumos."

— Cam goală, nu crezi?

"Da. Se mută proprietarii?”

„Hum…” el rămâne tăcut pentru câteva minute. „De fapt, ei redecorează.”

"Într-adevăr?" El dă din cap.

„Te poți gândi la ceva?”

„Pentru redecorare?” întreb eu, iar el dă din cap. „Pentru sufragerie, poate o canapea deschisă la culoare, cu perne negre. Covor maro, un fotoliu confortabil, poate negru, în colțul de lângă balcon. O piesă centrală din lemn, mare, dar nu mult. Aș lăsa televizorul acolo, dar aș sugera un panou în spatele lui.

— Și tablouri?

„Ceva în alb și negru. Unul mare... sau trei de dimensiuni medii. Da, cu siguranță trei de talie medie.” îi zâmbesc.

„Te pricepi să-ți imaginezi așa ceva.” Zâmbeste. "Ce zici de aici ?"

„Oh, acest balcon este spectaculos. Două șezlonguri, poate o canapea din răchită lângă acea parte. O vază mare cu câteva plante aici.

„Ei bine, te vezi aici?”

"Cu tine?" El dă din cap. Zâmbesc la gândul asta. „Sigur, amândoi, cu un pahar de vin, privind apusul.”

„Ține cont de asta”, râde el în timp ce vorbește și mă duce înapoi înăuntru. „Intră, se face din ce în ce mai frig.”

Ne întoarcem înăuntru și, înainte să pot deschide gura să întreb ceva despre apartament și proprietarii lui, ne mutăm pe un hol în timp ce el vorbește.

„Aici, în stânga, este o bucătărie.” Îmi arată o cameră mare, complet utilată. Nu stăm mult acolo. Mă ia repede de mână și mă conduce prin casă. „Lângă aceasta, o baie.” Rafa deschide o ușă care ascunde o baie de marmură, cu o cadă de baie care ar putea încăpea cu ușurință trei persoane înăuntru.

El mă înfruntă și îmi șoptește la ureche.

„Îmi pot imagina pe amândoi în interiorul acelei căzi cu lumini de lumânări.” Tremur la imaginea care îmi apare în cap, simțind acea dorință puternică pe care o aduce în mine. Înainte să pot spune altceva, mă scoate afară din baie, ținându-mă de talie, pee hol, și se oprește în fața unei uși închise. Nu mișcă niciun mușchi pentru a se deschide, așa că mă uit la el cu curiozitate.

El mă ține de ambele mâini și îi simt propriile mâini tremurând. Pare nervos și nu mă pot abține să nu simt un fior care îmi vine pe coloana vertebrală în așteptare.

„Știi, Malu, mereu am spus că nu cred în dragoste, că acest tip de sentiment nu era pentru mine. Tot ce îmi doream și aveam nevoie a fost o relație fără angajament. Credeam că sunt suficient, iar fericirea însemna să fiu liber.” El râde. „Nu aș putea greși mai mult. De fapt, m-am păcălit, chiar dacă a fost neintentionat. Am trăit o viață de singurătate, pentru că, de fapt, inima mea își întâlnise deja sufletul pereche înainte ca mintea mea să aibă timp să realizeze ce se întâmplă. Mi-a luat ceva timp să-mi înțeleg sentimentele, dar ele au fost mereu acolo, Malu. În subconștient, am știut întotdeauna că ești tu și nimeni altcineva.”

Stă în tăcere și în cele din urmă deschide ușa. Primul lucru pe care îl văd este un pat mare, cu husă neagră și niște perne în tonuri de gri deschis, alb și negru. Mi-a arătat drumul spre intrare și, când ne-am oprit în fața patului, ceva îmi atrage atenția în partea stângă.

'Oh. Ale mele. Dumnezeule." Nu am cuvinte să descriu ceea ce simt. Îmi tremură tot corpul. Tot ce a spus pe hol începe să aibă sens. Pe peretele de peste pat, se află No regrets, autoportretul meu, care a fost cumpărat anonim. "Unde l-ai găsit?" Îl întreb, dar el dă din cap.

„L-am cumpărat de la expoziție. Când am văzut tabloul expus, de îndată ce am ajuns, i-am făcut o ofertă asistentei lui Hellen, dar i-am cerut să fie anonim. Nu am vrut să știi că sunt eu.” El zâmbește înainte de a merge mai departe. „Ești prima imagine pe care o văd când mă trezesc și ultima când mă culc.”

Mă uit la el șocată. M-a avut în tot acest timp cu el într-un fel. Uneori, la spital, mă întrebam dacă nu este cu mine de milă, pentru că sunt bolnavă. Dar apoi, mi-am amintit că, înainte de a afla, s-a dus la Clara care dorea să vorbească cu mine și mi-a spus că a rupt relația lui. Acum, văzând acest tablou agățat acolo, îmi

arată încă o dată că mă iubește mereu, chiar și atunci când nu știam cum să ne exprimăm sentimentele în cuvinte.

„Este apartamentul tău?” îl întreb eu, puțin speriată.

„Al nostru”, răspunde el. „În timp ce erai la spital, am transferat jumătate din apartament pe numele tău. Leo a semnat în calitate de avocat”, îmi spune el cu un zâmbet larg.

Mă uit în jur, simțind că mai multe lacrimi îmi vin în ochi, în timp ce el continuă.

„Nu am adus niciodată pe nimeni aici, Malu. Nimeni nu a dormit vreodată în dormitorul meu.”

Îi zâmbesc, mișcată de cuvintele lui.

„Unde este mobila ta?”

El râde, ridicând din umeri.

"Pe aici. Aproape că nu am petrecut timp acasă, așa că nu avea sens să o decorez. Dar îmi plac ideile tale. Când te vei simți mai bine, vom cumpăra împreună niște mobilier și vom face din acest loc casa noastră.”

Scoate o cutie mică neagră din buzunar și o deschide în fața mea.

„Vrei să te căsătorești cu mine, Malu? Îți promit că voi face tot ce pot pentru a te face fericită. Vreau să fiu mai mult decât partenerul sau iubitul tău. Vreau să fiu soțul tău, iubirea ta pentru tot restul vieții. Partenerul tău în aventurile tale. Și cel mai bun prieten al tău.

Lacrimile îmi cad pe față. Zâmbesc, uitându-mă la un inel de aur frumos cu o bijuterie de smarald în partea de sus și mici diamante care îl înconjoară. Este la fel de neconvențional ca și mine.

„Mi-ai salvat viața, transformând tot ce mă înconjoară. M-ai făcut să mă simt iubită cu adevărat. Ai adus viață existenței mele întunecate, spun eu. „Cum să nu accept să trăiesc alături de tine, asta este ceea ce îmi doresc cel mai mult?”

Ochii lui sunt și ei plini de lacrimi. Zâmbetul lui devine și mai larg.

„Este acesta un da?” mă întreabă.

"Da! Da! Da!" Îi răspund râzând și plângând, în timp ce el mă îmbrățișează și mă ridică în brațe. Nu ne putem săruta, dar îmbrățișările lui spuneau tot ce trebuie să aud.

Sunt acasă.

Epilog

„Prin durerea și bucuria călătoriei pe care am făcut-o în ultimii doi ani, am învățat cea mai importantă lecție pe care o poate oferi viața și mă bucur de asta. Momentul acesta este tot ce avem.”

Lucinda Riley

Malu

Se lasă noaptea, pătând cerul într-o abundență de culori. Mov, portocaliu și roșu, accentuate de oceanul albastru și de apusul galben. Asta ar trebui să fie perfect pe un tablou, mă întreb zâmbind, așezată la un șezlong de lemn cu pernă, în spatele casei, privind la plajă. Destul de curând, noaptea va fi complet aici, iar această după-amiază de vară promite o noapte înstelată.

Îmi țin o șuviță din propriul meu păr întunecat, ondulându-l pe deget, amintindu-mi zilele în care părul meu obișnuia să-mi arate partea rebelă și golul pe care îl simțeam în interior. Acei ani de terapie mi-au arătat că mi-am luat frustrările asupra corpului meu și așa am reușit să atrag puțin atenția asupra mea. Acest timp este prețios. Astăzi, mă simt mai încrezătoare și mulțumită de mine. Nu mai sunt așa de speriată. Am învățat să conduc și nu încep să transpir de fiecare dată când intru într-o mașină sau trebuie să fac ceva nou. Încă pictez și am reușit să mă las de fumat. Oricât de uimitor pare, alerg în fiecare zi. Poate părea ciudat, dar îmi place.

Încă stau pe scaunul meu preferat, încrucișându-mi degetele și întinzându-mi brațele înainte. Această mișcare îmi permite să-mi văd tatuajul în interiorul antebrațului drept, unde este scris Doar live. Practic, acesta a devenit motto-ul meu personal. Când lucrurile se complică, îmi amintesc de dr. Danilo care îmi spune: „Pe rând, Malu. Vom ajunge acolo.” El a avut dreptate. Îmi întind și picioarele goale, arătând în jurul gleznei tatuajul meu preferat: niște bătăi ale

inimii desenate, cu o inimă mică roșie și cuvântul familie gravat pe piele pentru totdeauna.

De la distanță, aud pași mici venind spre mine din spatele unei case frumoase de lângă ocean. Acesta a fost un alt miracol pe care mi l-a dat viața: să pot fi acolo unde iubesc cel mai mult, să simt mirosul mării și briza oceanului atingându-mi fața. Curând, urmând sunetele păsărilor, aud pași mai puternici și râsete. Ei pun la cale ceva, sunt sigură.

„Pot sufla în lumânare?” Aud vocea lui Theo și niște râsete. La vârsta lui, suflarea lumânărilor este cea mai bună parte.

„Shh... o să ne audă!”

„Pot sufla în lumânare?” Vocea îi este mai joasă când repetă întrebarea. Mă las pe spate și închid ochii pentru a nu le strica surpriza, încercând din răsputeri să nu râd.

Când sunetele pașilor par mai aproape, le aud din nou.

"Ea doarme."

„Și cum crezi că ar trebui să o trezim?” întreabă Rafa și îmi simt trupul tremurând de sunetul vocii lui, așa cum se întâmplă de obicei, chiar și după atâta vreme.

„Cu sărutări?” întreabă. Totul este tăcut.

După câteva secunde, simt două mâini mici care mă țin de braț și un corp mic urcându-se pe șezlong pentru a ajunge la mine. Îl spionez și îl văd pe Theo încercând din greu să ajungă la fața mea, apoi îmi pune multe sărutări umede pe obraz.

„Mami! mami!” mă strigă și deschid ochii, trăgându-l în brațe ca să-l gâdil pe burtă. Theo este micul meu miracol și îl iubesc mai mult decât viața însăși.

Ridic privirea, ținându-l în brațe, și îl văd pe Rafa apropiindu-se cu o prăjitură roșie frumoasă în formă de inimă și o lumânare cu numărul cinci. Este frumos, cu o cămașă albă, cu mânecile încovoiate, arătându-și brațele bronzate și pantaloni scurți de culoare închisă. Părul lui este dezordonat, iar ochii lui

strălucesc de fericire, exact ca cei de la acest omuleț din poala mea.

„Ce tort frumos!” Spun.

„Mami, tati spune că astăzi este aniversarea ta de cinci ani, dar cred că se înșeală.” Theo face o grimasă/

"De ce, iubirea mea?" îl întreb, zâmbind și trecându-mi degetele prin părul lui întunecat, ca al meu. El este un amestec perfect între Rafa și mine. Ochii, zâmbetul și mersul lui sunt exact ca ale lui Rafa. Dar părul, pielea deschisă și nasul lui sunt ca ale mele.

— Pentru că ești prea bătrână pentru a avea cinci ani. Spune cu toată inocența unui băiețel de trei ani.

„Asta pentru că mama are două zile de naștere. Una dintre ele este ziua în care s-a născut mama. Și cealaltă este ziua în care unchiul Edu i-a făcut mamei un cadou miracol care a făcut-o pe mama să se nască din nou. Astăzi este aniversarea acestui miracol.” Îi explic în cel mai simplu mod care îmi vine în minte. Theo reflectă la asta o vreme și dă din cap.

„Pot sufla în lumânare?” mă întreabă, făcându-mă să râd.

„Sigur, iubirea mea”, îi spun. Mă ridic încă ținându-l în brațe și mă opresc lângă Rafa, care ține tortul cu o mână, dar se folosește de cealaltă pentru a mă ajuta să mă ridic.

Theo își trage răsuflarea să sufle, dar Rafa îl întrerupe.

„Nu ar trebui să cântăm la mulți ani înainte?” îl întreabă. Theo dă din cap încruntat, dar începe să cânte.

Astăzi, sărbătorim cinci ani de remisie. După tot acest timp cu sprijin medical constant, sunt în sfârșit fără leucemie. În această dimineață, Rafa a venit cu mine la dr. Danilo și ne-a dat vestea. Potrivit lui, după cinci ani fără recidivă, mă pot considera vindecată. La această dată, an de an, sărbătorim miracolul vieții. Mai mult decât să ne vindecăm de o boală dureroasă și agresivă, sărbătorim legătura noastră de familie. Desigur, încă am nevoie de îngrijire constantă pentru a mă asigura că boala nu a revenit, dar partea cea mai rea este în urmă.

Când ne confruntăm cu posibilitatea morții, totul se schimbă în interiorul nostru și în interiorul oamenilor din jurul nostru. Astăzi, părinții mei sunt prezenți și țin la mine și la nepotul lor, în afară de admirație și respect pentru Rafa. Părinții lui Rafa, după ani de căsnicie, au decis să dea o șansă relației lor, iar astăzi trăiesc o viață bună, bucurându-se unul de compania celuilalt. Fratele meu, cunoscut și acum ca unchiul Edu, este căsătorit cu fata cu care se întâlnea în momentul transplantului, iar acum este tatăl iubitor a două fete.

Leucemia nu numai că a încurcat viața oamenilor din familia mea, ci și a prietenilor noștri. Clara și-a dat în sfârșit o a doua șansă și și-a permis să iubească. După ce și-a pierdut soțul din cauza acestei boli, acum își urmărește inima, care îi spunea „să trăiești”, așa cum a făcut-o a mea, iar Leo i-a demonstrat că ceea ce simțea el este real. Gabe, după ceva timp ca afemeiat, a găsit pe cineva care i-a atins inima ireversibil. A depășit sentimentul pe care îl proiecta asupra mea și și-a dat seama că dragostea adevărată este ceea ce simte acum pentru Liz. Dar acestea sunt povești complet diferite.

Cântecul meu de ziua mea s-a terminat, iar Theo poate în sfârșit să sufle în lumânare. Dar înainte să ajungă să o facă, îi spun:

"Așteaptă! Trebuie să ne punem o dorință!”

Noi trei închidem ochii, punându-ne dorințe/

"Asta e. Acum poți să sufli.” Îl încurajez să meargă înainte. Își trage respirația și suflă lumânarea cu putere, stingând flacăra. Rafa mă sărută în vârful capului și îl țin strâns pe fiul nostru în brațe.

— Ai de gând să tai tortul? întreabă Rafa și eu dau din cap. L-am pus pe Theo pe podea. Rafa mă ține de talie cu brațul liber, trăgându-mă mai aproape. „Te iubesc, frumoaso.” Spune el, sărutându-mă și tăindu-mi răsuflarea, așa cum se întâmplă de obicei când sunt cu el.

„Și eu te iubesc”, răspund eu zâmbind. Dragostea noastră crește pe zi ce trece. Suntem mai mult decât doar soț și soție. Suntem suflete pereche, parteneri și prieteni.

Intrăm în casă, îmbrățișând, vorbind și râzând. Mă uit la ambii bărbați din viața mea, întărindu-mi în minte dorințele pe care mi le-am făcut înainte de a sufla lumânarea: Să fim mereu sănătoși. Să avem mai multe momente fericite care ne

taie respirația decât momente dificile. Și iubirea, care ne mișcă, să ne conducă în continuare pe căile noastre. Ca acum.

Sfârșit

Cântecele din această carte

É você que tem – Mallu Magalhães

O vento – Los Hermanos

Olha só, Moreno – Mallu Magalhães

Lovefool – The Cardigans

Imagine – Jack Johnson

Everybody’s changing – Keane

Changes – Black Sabbath

Don’t go away – Oasis

Dog days are over – Florence + The Machines

Through glass – Stone Sour

The scientist – Coldplay

Sereia – Lulu Santos

Back to Black – Amy Winehouse

Mais ninguém – Banda do Mar

Cheerleader – OMI

I’m not the only one – Sam Smith

Giz – Legião Urbana

O que eu também não entendo – Jota Quest

É sobre o seu abraço – Soulstripper

Uncover – Zara Larsson

Eu me lembro – Clarice Falcão feat. Silva

Will you still love me tomorrow? – Amy Winehouse

She will be loved – Maroon 5

Dia especial – Tiago Iorc

I miss you – Blink-182

A via láctea – Legião Urbana

Stay with me – Sam Smith

Every breath you take – Aaron Kause feat. Liza Anne

One – U2

Everything has changed – Julia Sheer and Landon Austin

Como uma onda – Lulu Santos

Love someone – Jason Mraz

Equalize – Pitty

The only exception – Paramore

Mulțumiri

În multe ocazii, tot ceea ce are nevoie un autor pentru a spune o poveste este o încurajare, chiar dacă este ceva simplu precum „încercați, scrieți-o”. Așadar, nu pot să nu-l recunosc pe cel care m-a auzit vorbind despre un vis pe care l-am avut, în care Malu mi-a cerut – de fapt, a cerut – să-i spun povestea și ea mi-a spus (și mai bine, mi-a scris un mesaj) cu aceste cuvinte exacte „încercați, scrieți-l”. Îți mulțumesc mult, Luizyana Poletto, pentru că m-ai încurajat în momentele mele grele, pentru că mi-ai oferit sugestii esențiale pentru construirea acestei povești, pentru că ai fost acest prieten minunat și pentru că mi-ai arătat videoclipul Love Someone, de Jason Mraz, care m-a făcut să plâng.

Mulțumesc, Ana Lima, editorul meu de la Galera Record, pentru că m-a ajutat să-mi fac visul de a-mi vedea cea mai iubită carte publicată. Să te am ca editor este minunat și inspirator. Tuturor celor din echipa Grupo Editorial Record, în special Rafaella Machado, Caio Capri și Adriana Fidalgo: ați fost uimitoare pentru mine și cărțile mele. Mulțumesc.

Către Meire Dias și Flávia Viotti, de la Agenția Bookcase. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru ca ideile mele să ajungă la cititorii mei. Această călătorie literară este mult mai bună pentru că sunteți alături de mine.

Mulțumesc enorm Deborei Favoreto pentru feedback-urile tale imparțiale și pentru că nu ți-a fost teamă să-mi spui cât de mult l-ai urât pe Rafa în multe situații, dar mai ales că ai spus cât de mult l-ai iubit. Acest lucru mi-a dat certitudinea că mă îndrept în direcția bună!

Lui Jamille Freitas pentru toată asistența dumneavoastră în ceea ce privește problemele medicale, oferindu-mi sfaturi valoroase și ajutându-mi licențele poetice să nu pară suprareale.

Mulțumesc mult lui Crislane Queiroz pentru că mi-a împărtășit experiența ei personală cu leucemia în familia ei. Contul tău a fost de neprețuit pentru ca povestea lui Malu să fie mai de încredere.

Mamei mele și celei mai bune prietene, care îmi este alături în fiecare zi. Te iubesc.

Felipe, iubirea și prietenul meu, îți mulțumesc pentru că mi-ai ascultat poveștile și pentru sprijinul constant.

Și tuturor iubiților mei cititori. Vă mulțumesc pentru oceanul iubirii din cronologia mea pe rețelele sociale și la toate evenimentele la care am participat. Fiecare dintre voi are un loc special în inima mea. Să fii mereu sănătoși.

Fie ca voi să aveți mai multe momente fericite care să vă taie respirația decât momente dificile. Și fie ca iubirea, care ne mișcă, să ne conducă pe toți pe drumurile noastre!

Transplantul de măduvă osoasă aduce beneficii tratamentului a aproximativ optzeci de boli în diferite stadii și vârste. Cel mai dificil aspect în această procedură este lipsa donatorilor compatibili, deoarece majoritatea pacienților au în medie 1 la 100 de mii șanse de a găsi un donator potrivit.

În plus, donatorul ideal (fratele compatibil) este disponibil doar pentru 25% din familiile braziliene – pentru 75% dintre pacienți, necesită un donator alternativ dintr-o bază de date din registru de donatori voluntari, inventare publice de sânge din cordonul ombilical sau membri ai familiei parțial compatibili.

Pentru a afla mai multe despre cum puteți dona măduva osoasă acolo unde locuiți, consultați site-urile web oficiale ale autorităților din țara dumneavoastră.